அதிவீரராமபாண்டியன்

இயற்றிய

திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி

திருவல்லிக்கேணி

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரும்,

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியரும்

இயற்றிய

உரையுடன்

சென்னை:

வைஜயந்தி அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

விலை அணா 14.

1915

ஸ்ரீ

திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி.

'திரு' என்னும் பலபொருளொருசொல், வடமொழியிலே 'ஸ்ரீ' என்பதுபோல, தமிழிலே தேவர்கள், அடியார்கள், ஞானநூல்கள், மந்திரங்கள், புண்ணியஸ்தலங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய எப்பொருள்களுக்கும் விசேஷணபதமாகி, அவற்றிற்குமுன்னர் மகிமைப்பொருளை உணர்த்தி வரும்: ஸ்ரீ அரங்கேசுவரர், ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகர், ஸ்ரீ வாதுளாகமம், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம், ஸ்ரீ சாலிவாடிபுரம், ஸ்ரீ பாதம் எனவும்; திருமுருகர், திருநாளைப் போவார், திருக்கோவையார், திருவைந்தெழுத்து, திருநெல்வேலி, திருவடி எனவும் வழங்குமாற்றால் அறிக: இதனை ஸ்ரீ என்பதன் சிதைவென்பாரு முளர். இங்கே 'திரு' என்பது, கருவைக்கு அடைமொழி; கலித்துறை யந்தாதிக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

கருவை - சிவஸ்தலங்களில் ஒன்று; இது, பாண்டியநாட்டில் உள்ளது. கரிவலம்வந்தநல்லூர் எனப்படும்: குலசேகரபாண்டியன் வேட்டையாடும் போது எதிர்ப்பட்ட ஒருயானையைத் துரத்த, அது வேகமாகப்போய்க் கடவுள் இருந்த புதரை வலமாகச் சென்று பிறகு சிவகணமாகப்பெற்றமையால், அத்தலம் இப்பெயர் பெற்றது. இவ்வூரில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபிரான் திருநாமம் - பால்வண்ணநாதர், முகலிங்கர், திருக்களாவீசர். அம்மை - ஒப்பனைதேவி. தலவிருட்சம் - திருக்களா.

கலித்துறையந்தாதி - கட்டளைக்கலித்துறையினால் நூறுபாடல்பாடுவது. பதிற்றந்தாதி நூற்றந்தாதி என்ற வகைகளில் இந்நூல் நூற்றந்தாதியாம். அதாவது - நூறுவெண்பாவினாலேனும், நூறுகட்டளைக்கலித்துறையினாலே னும் அந்தாதித்தொடையாற் கூறுவது. இந்நூல், அந்தாதித்தொடையால் அமைந்த நூறுகட்டளைக்கலித்துறைகளை யுடையது. அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது: அன்மொழித்தொகை; வடமொழித்தொடர், தீர்க்கசந்தி. அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது - முன்னின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்து வருஞ் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது; இங்ஙனம் பாடும் நூலினது ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல், மண்டலித்த லெனப்படும். இது, தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுள் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் என்ற வகையில், இது - சொற்றொடர்நிலை; "செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர்நிலையே" என்றார் தண்டியலங்காரத்தும்.

எனவே, திருக்கருவையென்னுந் திருப்பதியைப்பற்றிப் பாடியதோர் நூலென்பது, பொருள்; அத்திருப்பதியில் திருக்கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபிரானைப் பாடிய தென்பது கருத்து.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், செய்யுளியலில் "விருந்தே தானும், புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே" என்பதனால் 'விருந்துதானும் பழங்கதை

மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றாற் பல செய்யுளுந் தொடர்ந்து வரத் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைமேலது' என்று கூறினமையின், இவ்வந்தாதி அங்ஙனங்கூறிய விருந்தா மென்று உணர்க; இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம், தோத்திரரூபமானது. இதனை, குட்டித்திருவாசக மென்று வழங்குவதும் உண்டு.

கட்டளைக்கலித்துறையின் இலக்கணம்:—பெரும்பாலும் முதல்நான்கு சீர்கள் ஈரசைச்சீர்களும் ஐந்தாஞ்சீர் விளங்காய்ச்சீருமான நெடிலடி நான்கு கொண்டு, அடிதோறும் வெண்டளை பிறழாமல், நேரசை முதலாயின் ஓரடிக்கு ஒற்றொழிந்த எழுத்துப் பதினாறும், நிரையசை முதலாயின் அவ்வெழுத்துப் பதினேழுமாய் ஏகாரவீற்றதாய் வருவது. இது, வெண்பா ஆசிரியப்பா கலிப்பா வஞ்சிப்பா என்ற நால்வகைப்பாவில் கலிப்பாவின் இனமான கலித்தாழிசை கலித்துறை கலிவிருத்தம் என்ற மூன்றில் ஒன்றாகிய கலித்துறையினும் வேறுபட்டுவருவது.

அதிவீரராமபாண்டியர்.

இந்நூலாசிரியராகிய அதிவீரராமபாண்டிய ரென்பவர், தென்னாட்டில் மதுரைமாநகரத்திற் செங்கோல்செலுத்திய சந்திரவம்சத்து அரசர்களில் ஒருவர். இவர்காலம் ஏறக்குறைய ஆயிரம்வருஷங்களுக்கு முன்பென்றும், இவருடைய ஜ்யேஷ்டசகோதரரது பெயர் வரதுங்கராமபாண்டிய ரென்றும் கூறுவர். இவர்செய்தனவாகச் சொல்லப்படும் வேறுநூல்கள் - நைடதம், கூர்மபுராணம், இலிங்கபுராணம், காசிகாண்டம், திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, திருக்கருவைவெண்பாவந்தாதி, நறுந்தொகை [வெற்றிவேற்கை] முதலியன. இவர்செய்துள்ள நூல்களால், இவர் இலக்கிய இலக்கணங்களிலும் பலவகைக் கலைஞானநூல்களிலும் மிகத்தேர்ச்சிபெற்ற மகாகவியென நன்றாகத் தெரிகின்றது. இவர் செய்துள்ள நூல்களில் முதல் நான்கு நூல்களால், இவர்க்கு வடமொழிப்பயிற்சி மிகுதியாக இருத்தல் வேண்டுமென நன்கு துணியப்படுகின்றது. திருக்கருவைவிஷயமாக இவர்பாடிய மூன்று அந்தாதிகளாலும், இவர்க்குப் பரமசிவனிடத்திலுள்ள மெய்யன்பு தெளிவாக வெளியாகின்றது. கொக்கோக மெனப்படும் மதனநூலும் இவர் செய்த தென்பது சிலர்கொள்கை.

இவர் இந்த அந்தாதிகள் இயற்றியதற்குக் காரணம்:—இவர்க்குக் காமவொழுக்கமிகுதியால் தொழுநோய் நேர்ந்ததுபற்றிக் கழிவிரக்கங்கொண்டு திருக்கருவைத்தலத்தில்வந்து சிவபிரான்மீது அந்தாதிகள்மூன்றையும் பாடித் துதித்தமாத்திரத்தில் அந்நோய் நீங்கப்பெற்று நற்கதிபெற்றனர் என்று கூறுவர்.

இவர்க்குக் கல்விகற்பித்த ஆசிரியர் - சுவாமிநாததேவர். தீக்ஷாகுரு - அகோரசிவாசாரியர். இந்தஇரண்டு ஆசிரியரையும்பற்றித் தாம்பாடிய சில நூல்களில் வணக்கங் கூறியுள்ளார்.

காப்பு.

காப்பு - காத்தல். அது, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும். ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்லதோர் கடவுளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து. கடவுள்வணக்கம், இரண்டுவகைப் படும்; வழிபடுகடவுள்வணக்க மென்றும், ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்க மென்றும். வழிபடுகடவுள்வணக்கமாவது - தாம் தாம் குலதெய்வமாகக் கொண்டு ஆராதிக்கின்ற கடவுளை வணங்குதல். இதற்கு உதாரணம் - வைஷ்ணவசமயத்தார் விஷ்ணுவையும், சைவமதத்தவர் சிவனையும் வணங்குதல் போல்வன. ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கமாவது - தாம் தாம் செய்ய எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்குத் தகுதியையுடைய கடவுளை வணங்குதல்; இதற்கு உதாரணம் - இராமாயணங்கூறுபவர் இராமனையும், கந்தபுராணமுரைப்பவர் சுப்பிரமணியமூர்த்தியையும் வணங்குதல் போல்வன. இக்காப்புச்செய்யுள், சிவபிரானது மூத்ததிருக்குமாரரான விநாயகரைப் பற்றியது. சைவசமயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள், தம்மைச் சரணமடைந்தவர்கள் தொடங்குந் தொழில்கட்கு வருகிற விக்கினங்களைப் போக்குதலாலும் தம்மை அடையாமல் அகங்கரித்தவர்கள் ஆரம்பிக்கின்ற செய்கைகட்குப் பலஇடையூறுகளை உண்டாக்குதலாலும் 'விக்நேச்வரர்' என்று திருநாமம்பெற்றுள்ள ஸ்ரீவிநாயகமூர்த்தியைக் குறித்ததாதலால், வழிபடுகடவுள் வணக்கமாம்.

நீட்டும் பனுவற் கருவையந் தாதித் தெரியலெந்தை
சூட்டும் படிக்குத் துணைசெய்த வாசுடர் சூழ்பிறங்கல்
லெட்டின் புறத்து முனிமொழி பாரத மென்றுநிற்கக்
கோட்டுந் தவளப் பிறைக்கோட்டு மும்மதக் குஞ்சரமே.

(இ - ள்.) முனி மொழி பாரதம் - வியாசமுனிவன் கூறியருளிய மகாபாரதமானது, என்றும் - எப்பொழுதும், நிற்க - (உலகத்தில்) நிலைபெற்று விளங்கும்படி, (அப்பாரதத்தை), சுடர் சூழ் - (சூரிய சந்திரர் ஆகிய இரு) சுடர்களும் வலம் வருகின்ற, பிறங்கல் - மேருமலையாகிய, எட்டின் புறத்து - எட்டினிடத்தில், கோட்டும் - எழுதிய, தவளம் பிறை கோடு - வெண்மையான பிறைச்சந்திரன் போன்ற ஒற்றைத்தந்தத்தையும், மும் மதம் - மூன்றுமதங்களையுமுடைய, குஞ்சரம் - யானைமுகத்தையுடைய விநாயகக்கடவுள்,— நீட்டும் - (என்னால்) எழுதப்பெற்ற, பனுவல் - நூலாகிய, கருவை அந்தாதி - திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி யென்னும் பெயரையுடைய, தெரியல் - பாமாலையை, எந்தை சூட்டும் படிக்கு - எனது பரமபிதாவாகிய சிவபிரான் அணிந்துகொள்ளும்படி, துணை செய்த ஆ - உதவிசெய்த விதம் என்ன ஆச்சரியம்! [மிகவும் வியக்கத்தக்கது என்றபடி]; (எ - று.)

இங்ஙனம் விநாயகமூர்த்தியை வணங்கியதனால், எடுத்த கருமம் இடையூறின்றி இனிதுமுடியு மென்பது, கருத்து. இது, வாழ்த்து வணக்கம் வரு

பொருளுரைத்தல் என்ற மூன்றுவகையான மங்களங்களுள், வாழ்த்தின் பாற்படும்; வணக்கத்தின்பாற்படு மென உரைப்பினுமாம். கருவையந்தாதிப் பனுவல்தெரியல் என்றது, திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய சிவபெருமான் மீது மலர்கள்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பூமாலைபோன்று சொற்கள்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பாமாலையாகிய பிரபந்த மென்க. மேருமலையைச் சூரிய சந்திரர்கள் நாடோறும் வலம்வருகின்றன ரென்பது, நூல் துணிபு. வேத வியாசமகாமுனிவர் மகாபாரதநூலை இயற்றிவருகிறபொழுது, விநாயகர் அந் நூலை மகாமேருமலையிலே எழுத்தாணிகொண்டு எழுதிவருகையில், இடையிலே அவ்வெழுதுகருவி ஒடிந்துபோய்விட, வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுத மென்றவகையாய் யானைமுகக்கடவுளாகிய தமது தந்தங்களில் ஒன்றைப் பறித்து அதனையே எழுதுகருவியாகக்கொண்டு அம்மகாபாரதத்தை யெழுதி முடித்தன ரென்பது, இங்குக் குறித்த வரலாறு. "நீடாழியுலகத்து மறைநாலொடைந்தென்று நிலைநிற்கவே, வாடாததவவாய்மைமுனிராசன் மாபாரதஞ் சொன்னநாள், ஏடாகவடமேருவெற்பாக வங்கூரெழுத்தாணி தன், கோடாக வெழுதும் பிரான்" என்ற வில்லிபுத்தூரார்வாக்கு இங்குக் கருதத்தக்கது. 'முனிமொழி பாரதம் என்றும் நிற்க' என்றது, ஒருகாலத்தும் அழியாத நான்குவேதங்களோடு இந்தப் பாரதம் ஐந்தாம்வேதமென்று பிரசித்திபெற்று விளங்க என்றவாறு. "ஸர்வஸ்யகாத்ரஸ்ய சிரః ப்ரதாநம்" என்றபடி உடம்பினுள் தலைமைபெற்ற உறுப்பாகி உத்தமாங்க மென்று பெயர்பெற்ற தலை யானைத்தலையாயிருத்தல்பற்றி, விநாயகக்கடவுளை 'குஞ்சரம்' என்றே கூறினர். மும்மதங்களாவன - கர்ணமதம் கபோலமதம் பீஜமதம் என்பன. இது, 'குஞ்சரம்' என்றதற்கு ஏற்பக் கூறிய இயற்கையடைமொழி.

தெரியல் - தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட மலர்களையுடையது என மாலைக்குக் காரணப்பெயர்; விளங்குவது என்பதுபற்றிய பெயருமாம். எந்தை - என் தந்தை என்பதன் மரூஉ. ஆ - ஆறு என்பதன் விகாரம்; விதமென்பது, பொருள். 'ஆறு' என்ற சொல் வியப்புப்பொருள்குறிக்குமிடத்து இவ்வாறு பயனிலை தொக்குவருதல், இயல்பு; இப்படி ஆறென்றசொல் முடிபின்றி வியப்புப்பொருள் குறித்துவருதலை, "வெள்ளைவாகனக்குரிசில் வின்மைவல்லப மிருந்தவாறே" என்ற பாரதத்திலும், "பூங்காவிரிப்புனற்கோயிலுள்ளே மிக்கபோகமெல்லாம், யாங்காண யோகத்துயில்கொண்டவாறு" என்ற பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்வாக்கிலுங் காண்க. சுடர்என்றது - ஆகுபெயரால், சூரிய சந்திரரைக் குறிக்கும். பிறங்கல் - (நெடுந்தூரத்தாராலும் காணப்படுமாறு ஓங்கி) விளங்குவது என மலைக்குக் காரணக்குறி. முனி - மநநசீலன். குஞ்சரம் - காட்டுப்புதர்களிற் சஞ்சரிப்பது என்றும், துதிக்கையையுடையது என்றும் காரணங் கூறுவர்.

நூல்.

1. சீரணிகொன்றைச்சடைக்காடுமுக்கண்ணுஞ்செம்முகமுங்
காரணிகண்டமுநான்குதிண்டோளுங்கருவைப்பிரான்
வாரணிமென்முலையொப்பனைபாகமும்வண்கமலத்
தேரணிசெம்பொற்றுணைத்தாளுமென்னெஞ்சிடங்கொண்டவே.

(இ - ள்.) கருவை பிரான் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானது, சீர் அணி கொன்றை சடை காடும்-அழகுபொருந்திய கொன்றைமலரையணிந்த (கபர்த்தமென்னுஞ்) சடைத்தொகுதியும், முக் கண்ணும் - மூன்று கண்களும், செம் முகமும் - சிவந்த திருமுகமும், கார் அணி கண்டமும் - (விடமுண்டதனால்) கருநிறம்பொருந்திய திருக்கழுத்தும், நான்கு திண் தோளும் - வலிய நான்குதிருத்தோள்களும், வார் அணி மெல் முலை ஒப்பனை பாகமும் - கச்சையணிந்த மெல்லிய தனங்களையுடைய ஒப்பனையென்னுந் திருநாமம்பூண்ட உமாதேவியைக் கொண்டுள்ள இடப்பாகமும், வள்கமலத்து ஏர் அணி செம்பொன் துணை தாளும் - வளப்பமுள்ள தாமரைமலரின் அழகைக்கொண்ட சிவந்த செம்பொன்னினாலாகிய வீரக்கழலை யணிந்த இரண்டு திருவடிகளும், என் நெஞ்சு - எனது மனத்தை, இடம் கொண்ட - (தமக்கு) வாழுமிடமாக் கொண்டன; (எ - று.)

யான் எப்பொழுதும் திருக்கருவைச் சிவபெருமானது சடை முதலியவற்றையே தியானிப்பே னென்பதாம்; "இறைப்பொழுதும் நீங்கா திருகண்ணும் நெஞ்சுங், கறைக்களமுஞ் செஞ்சடிலக்காடும் - பிறைக்கொழுந்தும், புண்டரிக வாண்முகமும் பூங்களவினீழலோன், ஒண்டரளப்புன்மூரலும்" என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும். இறைவனுக்குக் கண்மூன்றும் முச்சுடராம். திருப்பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து அதனினின்று உண்டான ஆலாகலவிஷத்தைக் கண்டு அஞ்சியோடின தேவர்களின் வேண்டுகோளால் சிவபிரான் அதனை உண்டு கண்டத்தில் நிறுத்தியதனால், 'காரணிகண்டம்' எனப்பட்டது. ஒப்பனை - அலங்காரம்; உடையவளுக்குப் பண்பாகுபெயர். ஒப்பனையென்பது - திருக்கருவைச்சிவபிரானது தேவியாரின் திருநாமமென்பர். 'சடைக்காடும்' என்று தொடங்கி 'துணைத்தாள்' என்று முடித்தமையால், இது - கேசாதிபாதபரியந்தமாக நூலாசிரியர் சிவபிரானைத் தாம் அநுபவிக்குந்தன்மை பெறப்படும்.

எல்லாநூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வருத்துக் கூறவேண்டுவது மரபாதலால், 'சீர்' என்று தொடங்கினார்; "வழிபடுதெய்வ வணக்கஞ்செய்து, மங்கலமொழிமுதல்வகுத், தெடுத்துக்கொண்ட விலக்கண விலக்கியம், இடுக்கணின்றி யினிதுமுடியும்," "சீர் மணி பரிதி யானை திரு நில முலகு திங்கள், கார் மலை சொல் லெழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத் தேர் பொன், ஏருறு மிவைமூவாறும் இதன்பரியாயப்பேரும், ஆருமங்கலச்சொல் செய்யுளாய்ந்து முன்வைக்க நன்றாம்" என்பன நோக்குக.

கொன்றை - அதன்மலர்க்கு முதலாகுபெயர். செம்பொன் - அதனு லாகிய கழலுக்குக் கருவியாகுபெயர். கொண்ட - 'அன்' சாரியை பெறாத பலவின்பால்முற்று: ('அன்' சாரியை பெறின் 'கொண்டன' என நிற்கும்.)

'ஒப்பனை பாகம்' என்பதில் அடங்கிய கதை:—முன்னொருகாலத் திற் கைலாசகிரியிலே சிவபிரானும் உமாதேவியும் ஏகாஸநத்தில் நெருக்க மாக வீற்றிருந்தபொழுது, பிருங்கியென்னும் மகாமுனிவர் பரமசிவனைமாத் திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய விரும்பி ஒருவண்டுவடிவமெடுத்து அவ்வாசனத்தை இடையிலே துளைத்துக்கொண்டு அதன்வழியாய் நுழைந்துசென்று அம்பி கையை விட்டுச் சிவபிரானைமாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய, அதுகண்ட பார் வதிதேவி தன்பதியை நோக்கி 'முனிவன் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யா மைக்கு ஏது என்ன?' என்று வினவ, உருத்திரமூர்த்தி 'இம்மைமறுமைக ளில் இஷ்டசித்தி பெற விரும்புபவர் உன்னையும் முத்திபெறவிரும்புபவர் என்னையும் வழிபடுவர்; இது நூல்துணிபு' என்று சொல்ல, அது கேட்ட தேவி 'இறைவனது வடிவத்தைப் பிரிந்து தனியேயிருந்ததனாலன்றோ எனக்கு இவ்விழிவு நேர்ந்தது' என்று இரங்கி, தான் சிவபிரானை விட்டுப் பிரியாதிருக்குமாறு கருதி, புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய கேதாரத்திற் சென்று தவம்புரிந்து வரம்பெற்று அப்பிரானது வடிவத்திலே இடப்பக்கத்தைத் தனக்கு இடமாக அடைந்து அவ்வடிவிலேயே தான் ஒற்றுமைப்பட்டு நின் றனளென்பதாம். இங்ஙனம் வலப்பாகம் சிவரூபமும் இடப்பாகம் பார்வதி ரூபமு மாகுமாறு தனதுவடிவத்தில் ஒருபங்கை அம்பிகைக்குக் கொடுத்துத் தான் ஒருபங்காயுள்ள சிவபிரான் அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தியாவன். (க)

2. இடங்கொண்டசென்னிநிலனுறத்தேவரிறைஞ்சமன்றி
னடங்கொண்டிடப்பண்டுநான்செய்ததெத்தவநாண்மலர்சேர்
தடங்கொண்டவாவிபுடைசூழ்கருவைத்தனிமுதலே
வடங்கொண்டபூண்முலையொப்பனைகேள்வவிவ்வையகத்தே.

(இ - ள்.) நாள் மலர் சேர் - அன்றுபூத்த [புதிய] மலர்கள் பொருந்திய, தடம் கொண்ட - விசாலமான, வாவி - நீர்நிலைகளால், புடை சூழ் - (எல்லாப்) பக்கங்களிலும் சூழப்பெற்ற, கருவை-திருக்கருவையென்னுந் திவ்வியதலத்தி லெழுந்தருளிய, தனி முதலே - ஒப்பற்ற முதற்கடவுளே! வடம் கொண்ட பூண் முலை - முக்தாஹாரம் முதலாகிய ஆபரணங்களை பணிந்த தனங்களை யுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனைதேவியார்க்கு, கேள்வ - கணவனே!—இ வைய கத்து - இந்த நிலவுலகத்திலே, தேவர் - தேவர்கள், இடம் கொண்ட சென்னி- (தமது) பெருமைபொருந்திய தலைகள், நிலன் உற - தரையிற் படுமாறு, இறைஞ்ச - வணங்கும்படி, மன்றில் - திருச்சபைகளில், நடம் கொண்டிட - (நீ) திருநடனஞ்செய்ய, (அதனைச்சேவித்தற்கு), நான் பண்டு செய்தது - நான் முற்பிறப்பிற் செய்தது, எ தவம் - எவ்வகையான அருந்தவமோ? (எ - று.)

நான் முற்பிறப்பில் அரும்பெருந்தவஞ்செய்ததனால்தான், தேவர்களும் பயபக்திவிநயங்களுடன் வந்து தண்டனிடும் நினது திருநடனதரிசனம்

இப்பிறப்பில் எனக்கு நேர்ந்தது என்பதாம். இப்பிறப்பில் தமக்குத் திருநடனதரிசனங் கிடைத்ததுபற்றி இந்நூலாசிரியர் தமது முற்பிறப்பின் தவத்தை ஊகிப்பதனால், இச்செய்யுள் - அநுமாநாலங்காரத்தின்பாற்படும். சிதம்பரத்தில் கனகசபையில் வியாக்கிரபாத பதஞ்சலி முனிவர்கட்காகவும், மதுரையில் வெள்ளியம்பலத்தில் தடாதகைப்பிராட்டியாரின் திருக்கலியாண மகோற்சவத்துக்கு வந்த தேவர் முனிவர்கட்காகவும், திருநெல்வேலியில் தாமிரசபையில் வேதபுருஷன் முதலியோர்க்காகவும், திருவாலங்காட்டில் இரத்தினசபையில் காளிதேவிக்காகவும், திருக்குற்றாலத்தில் சித்திரசபையில் அகத்தியமுனிவர் முதலியோர்க்காகவும் சிவபிரான் திருநடனஞ் செய்தருளுகின்றனனென்க ; இந்நடனங்களைத் தரிசித்தற்பொருட்டு வானுலகத்தவரான தேவர்களும் இந்நிலவுலகத்திற்கு வந்து தமது தலைகள் மண்ணிற்படும்படி கீழ்விழுந்து ஸாஷ்டாங்கமாகச் சேவிப்பரென்பது, முதலடியின் கருத்து. சாதாரணமாகப் பிறரைவணங்கவேண்டாத சென்னி யென்பார் 'இடங் கொண்ட சென்னி' என்றார். தனிமுதல் - முதற்கடவுளான மும்மூர்த்திகளுள்ளும் முதல்வன் என்றபடி.

தேவர் - மற்றெல்லாரினும் மிக்குவிளங்குபவ ரென்பது, அவயவப் பொருள். தவம், வாவி - தபஸ், வாபீ என்ற வடசொற்கள் சிதைந்து வந்தன. பூண் - காரணப்பொதுப்பெயர். (உ)

3. வையந்தொறுங்கலிக்கோடையில்வாடிவருந்துமுயி
ருய்யும்படிக்கோருறுதிகண்டேனுமைபாகம்வைத்த
மெய்யன்கருவைப்பிரான்செழுமாணிக்கவெற்பனைய
செய்யன்கனைகழற்றாமரைப்போதின்றிருநிழலே.

(இ - ள்.) வையம் தொறும் - (நான் செய்தவினைகட்கு ஏற்பப் பிறப்பெடுத்த) இடங்களிலெல்லாம், கலி கோடையில் - தீவினையின் கொடுமையினால், வாடி - வாட்டமடைந்து, வருந்தும் - வருந்துகின்ற, உயிர் - (எனது) உயிரானது, உய்யும் படிக்கு - ஈடேறும்வண்ணம், ஓர் உறுதி - அழிவில்லாததோர் புகலிடத்தை, கண்டேன்-அறிந்துகொண்டேன்; (அது யாதெனில்),— உமை பாகம் வைத்த மெய்யன் - உமாதேவியை வாமபாகத்திற் கொண்ட திருமேனியையுடையவனும், செழு மாணிக்கம் வெற்பு அனைய செய்யன் - செழுமையான மாணிக்கமலைபோன்ற செந்நிறமுடையவனுமாகிய, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, கனை கழல் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை யணிந்த, தாமரை போதின் - (திருவடித்) தாமரைமலரின், திரு நிழலே - அழகிய நிழலேயாம் ; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபிரானது திருவடிநீழல், தீவினைப்பயனாக நேர்ந்த பலபிறவிகளிலும் தாபமுற்று வாடிய எனது உயிர்க்கு அவ்வெப்பத்தைத் தீர்த்துக் குளிர்ச்சியைத்தரு மென்பதாம் ; "காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கு அங்கோர்நிழலில்லை நீருமில்லை உன், பாதநிழலல்லால் மற்றோருயிர்ப்பிடம் கானெங்குங்காண்கின்றிலேன்," "நிறைப்பான்கழலன்றிச் சன்மவிடாய்க்கு

நிழலில்லையே" என்றார் பிறரும். வெயிலில் அடிபட்டுவருந்தியவர்க்கே நிழலின் இன்பம் தெரிதல் இயல்பா மென்பது, இச்செய்யுளில் விளங்குதல் காண்க. நிழலின் இனிமையை உணர்த்தவேண்டித் திருவடிகளை 'தாமரைப் போது' என்று உருவகமுகத்தாலேயே கூறினர். கலிக்கோடை யென்றது - தீவினைப்பயனால் நேர்ந்த பிறவித்துயரத்தை யுணர்த்தும். அவை, தன்னைப் பற்றிவருவதாகிய ஆத்யாத்மிகமும், தெய்வச்செயலால் நிகழ்வதாகிய ஆதிதைவிகமும், பிறவுயிர்களைப்பற்றி நேர்வதாகிய ஆதிபௌதிகமுமான தாபத்ரயங்களாம். சிவபெருமான் செக்கிறமுடையனுதல்பற்றி, அப்பிரானுக்கு மாணிக்கவெற்பு உவமை கூறப்பட்டது.

வையந்தொறும், தொறு - இடப்பன்மைகுறிக்கும் இடைச்சொல். கண்டேன் என்றவிடத்து, காணுதல்-அறிதலென்னும் பொருளது. உமை = உமா: இச்சொல்லுக்கு, உ - அம்ம, மா - வேண்டா என்று பொருளாம்: இமவானுக்கும் மேனைக்கும் புதல்வியாய்ப்பிறந்த பார்வதீதேவி தான் மிக்க இளமையில் சிவபெருமானை மணஞ்செய்துகொள்ளவிரும்பித் தவஞ்செய்யச் செல்லுகையில், பெற்றோரால் 'அம்ம! வேண்டா' என்று தடுக்கப்பட்டதுபற்றி, இவட்கு இப்பெயர் அமைந்தது. செய்யன் - செம்மையென்ற பண்பினடியாப் பிறந்த ஆண்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். போது - மலரும்பருவத்து அரும்பு. (௩)

4. திருவுங்குலனுமனையுஞ்சிறாருஞ்சிறந்தசெவ்வி
யுருவுந்தவமுங்கடிதெய்தலாமுமைமாதுகொங்கை
மருவும்புயத்தர்களாநிழலார்செக்கர்வானநிறம்
பொருவுஞ்சடிலர்திருத்தொண்டின்மேலன்புபூண்டவர்க்கே.

(இ - ள்.) உமை மாது கொங்கை மருவும் புயத்தர் - பார்வதீதேவியினது தனங்களைத் தழுவுகின்ற தோள்களையுடையவரும், செக்கர் வானம் நிறம் பொருவும் சடிலர் - செவ்வானத்தின் நிறத்தை யொத்த [சிவந்த] சடையையுடையவருமாகிய, களா நிழலார் - திருக்களாமரத்தின்நிழலி லெழுந்தருளியிருக்குந் திருக்கருவைச்சிவபிரானது, திருத்தொண்டின்மேல் - அடிமைத்திறத்தில், அன்பு பூண்டவர்க்கு - ஆவலுடையவர்கட்கு,—திருவும் - செல்வத்தையும், குலனும் - உயர்குலத்தையும், மனையும் - நல்லமனைவியையும், சிறாரும் - புதல்வர்களையும், சிறந்த செவ்வி உருவும் - சிறப்புப்பெற்ற அழகிய ரூபத்தையும், தவமும் - (மற்றுமுள்ள) புண்ணியப்பயன்களையும், கடிது எய்தல் ஆம் - விரைவில் அடைதல்கூடும்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபிரானுக்கு மெய்யன்போடு திருத்தொண்டுபூண்டு ஒழுகுபவர், அதன் பயனாக இம்மைமறுமைப்பயனனைத்தையும் பெற்று மேம்படுவரென்றவாறு. மனை - மனைவிக்கு இடவாகுபெயர். 'சிறார்' என்று பன்மையாகக் கூறியதனால், "மக்களைப் பெற்று மகிழ்வ ரிவ்வையத்தே" என்றவாறு பலபுதல்வரைப் பெறுவ ரென்பது, பெறப்படும். திருக்கருவையில் சிவபெருமான் திருக்களாமரத்தின் நீழலி லெழுந்தருளி யிருத்தலால், அவரை

'களாநிழலார்' என்றார். இதுபற்றியே, இவ்வகைப்பிரபந்தங்களில் செய்யுள் தோறும் பிரபந்தத்தலைவன் பெயரையேனும் தலப்பெயரையேனும் கூறும் மரபிற்கு ஏற்க, வேறாக இத்தலத்துச் சிவபிரான் திருநாமம் இச்செய்யுளிற் குறிக்கப்படவில்லை யென்க. செவ்வி - பண்படியாப்பிறந்த பெயர். செக்கர் - பண்புப்பெயர். சடிலர் = ஜடிலர்: ஜடையையுடையவர்: வடமொழித்தத்தி தாந்தநாமம். (௪)

5. பூண்டவராவும்புலித்தோலுடையும்புவனமுட்ட
நீண்டவராலுமறியாச்சரணமுநீண்முடியுந்
தாண்டவராயர்முகலிங்கநாதர்தமியனுக்கோ
ராண்டவராகிவந்தேதிருக்காட்சியளித்தனரே.

(இ - ள்.) தாண்டவராயர் - நடராஜப்பெருமானாகிய, முகலிங்கநாதர் - திருமுகம் விளங்கிய லிங்கவடிவமாகவுள்ள திருக்கருவைச் சிவபெருமான்,— தமியனுக்கு - வேறுகதியற்ற எனக்கு, ஓர் ஆண்டவர் ஆகி வந்து - ஒப்பற்ற தலைவராக எழுந்தருளி,—பூண்ட - தாம் அணிந்துள்ள, அராவும் - பாம்பையும், புலி தோல் உடையும் - புலித்தோலாடையையும், புவனம் முட்ட நீண்டவராலும் அறியா சரணமும் - (தமது திருமுடி) அண்டத்தின் மேன்முகட்டில் முட்டும்படி (திரிவிக்கிரமாவதாரமாக) நீண்ட திருமாலினாலும் (தேடியுங்) காணமுடியாத திருவடியையும், நீள் முடியும் - (அவ்வாறே பிரமனாலுங் காண வொண்ணாத) நீண்ட திருமுடியையும், திரு காட்சி அளித்தனர் - தரிசனந் தந்தருளினார்; (எ - று.)

சிவபெருமான் பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழன்று வருந்திய என்னைத் தமது நிர்ஹேதுககிருபையால் வலியத்தடுத்து ஆட்கொண்டு காட்சிகொடுத்தருளின ரென்பதாம். பூண்ட என்ற அடைமொழி 'புலித்தோலுடை' என்பதனோடும் இயையும். தாண்டவராயர் - தாண்டவராஜர். தாளலயங்களுடன் இயலுங் கூத்து, ந்ருத்யம் எனப்படும்: இது - லாஸ்யம் தாண்டவம் என்னும் இருவகுப்பினது: அவற்றுள் லாஸ்யமென்பது-மென்மையினால் இனிமையாக ஆடுவது: தாண்டவமென்பது - மென்மையின்றி உத்ததமாக ஆடுவது. இவற்றின் விரிவை, பரதசாஸ்திரத்திற் காணலாம். முகலிங்கநாதர் - லிங்கவடிவத்தில் திருமுகத்தின் தோற்றம் அமையப்பெற்ற கடவுள்: இது, இவ்வூர்ச் சிவபெருமானது திருநாமங்களு ளொன்றாம். தமி - தனி.

'பூண்டஅராவும் புலித்தோலுடையும்' என்பதில் அடங்கிய கதை:— பரமசிவன் தன்னைமதியாத தாருகவன முனிவர்களது மனநிலையைப் பரிசோதிக்கநினைந்து ஒருவிடவடிவங்கொண்டு அவர்கள்வீடுகள்தோறுஞ் சென்று பிக்ஷாடனஞ்செய்து தன்னைநோக்கிக் காதல்கொண்ட அவர்கள்பத்தினிமார், களது கற்புநிலையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொறாமற் கோபம்மூண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசாரயாகமொன்றுசெய்து அவ்வோமத்தீயினின்று மெழுந்த நாகங்கள் பூதங்கள் மான் புலி யானை முயலகன் வெண்டலை முதலிய

வற்றைச் சிவனைக் கொன்றுவிடும்படி ஏவ, சிவபெருமான் தன்மேற்சீறிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும் பூதங்களைக் கணங்களாகவும் கொண்டு, மானைக் கையிலேந்தி, புலியைத் தோலையுரித்து உடுத்து, யானையினுட் சென்று உடல்பிளந்து அதன் உரிவையைப் போர்த்துக்கொண்டு, முயலகனை முதுகிற் காலாலூன்றி, வெண்டலையைக் கையிற்பற்றிச் சடைமேலணிந்து அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்துவிட்டன னென்பதாம்.

புவனம்முட்ட நீண்ட கதை :—மகாபலியென்னும் அசுரராஜன் தன் வல்லமையால் இந்திரன்முதலிய யாவரையும் வென்று மூன்றுஉலகங்களையும் தன்வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச் சரணமடைந்து வேண்ட, அப்பெருமான், குள்ளவடிவான வாமனவதாரங்கொண்டு அந்தப்பலியினிடஞ் சென்று தன்காலடியால் மூவடி மண் வேண்டி அதுகொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை யளாவி வளர்ந்து ஓரடியாற் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்றாமடிக்காக அவன்முடியிற் காலை வைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கின னென்பதாம்.

'நீண்டவராலும் அறியாச் சரணம்' என்பதி லடங்கிய வரலாறு :—தாம்தாம் முதற்கடவுளென்னுங் கருத்துக்கொண்டு ஒருவர்க்கொருவர் பகைமைபூண்டு போர்தொடங்கிய பிரமவிஷ்ணுக்களின் மாறுபாட்டை யொழித்தற்பொருட்டுப் பரமசிவன் அவ்விருவர்க்கும் நடுவில் பெரியதொரு சோதி வடிவமாய்த் தோன்றி நின்று, 'இதன் அடியையும் முடியையும் தேடுங்கள்' என்றுசொல்ல, 'அதனை முன்னங்கண்டவரே முதல்வர்' என்றுசொல்லிப் பிரமன் அன்னப்பறவைவடிவமாய் முடியைக்காண விண்பறந்தும் விஷ்ணு பன்றியுருவமாகி அடியைக்காண மண்ணிடந்துஞ் சென்று பலகாலந்தேடியும் முடியடிகளைக் காணாமற்போயின ரென்பதாம். இவ்வரலாற்றால், அம்முழுமுதற்கடவுளின் திறம் எவராலும் அறிதற்கொண்ணாதெ தென்பது பெறப்படும். (௫)

6. அளியுமளிதருமானந்தமாகியளவிறந்த
களியுமிரண்டற்றகாட்சியுங்காட்டிக்கருணைசெய்தார்
வெளியும்பவனமுந்தீயுந்தண்ணீரும்வியனிலமு
மொளியொன்றியவுருவக்களவீசருளத்திருந்தே.

(இ - ள்.) வெளியும் - ஆகாயமும், பவனமும் - காற்றும், தீயும் - நெருப்பும், தண் நீரும் - குளிர்ச்சி பொருந்திய ஜலமும், வியன் நிலமும் - பெரிய பூமியும், (ஆகிய பஞ்சபூதங்களையும்), ஒளி ஒன்றிய உருவம் - ஒளிபொருந்திய தமதுஉருவமாகக்கொண்ட, களஈசர் - திருக்களாமரத்தின் கீழெழுந்தருளியுள்ள திருக்கருவைச் சிவபிரான்,—உளத்து இருந்து - (எனது) மனத்தின்கண் வீற்றிருந்து,—அளியும் - (தமது நிர்ஹேதுகமாகிய) கருணையையும், அளிதரும் - அத்தண்ணளியாலுண்டாகின்ற, ஆனந்தம் ஆகி - இன்பமயமாய், அளவு இறந்த - வரம்பில்லாமற் சுரக்கின்ற, களியும் - பெருங்களிப்பையும்,

இரண்டு அற்ற காட்சியும் - (நான் வேறு சிவம் வேறு என்று) இரண்டாகக் கொள்ளாத அத்வைதஞானத்தையும், காட்டி - எனக்கு உண்டாக்கி, கருணை செய்தார் - (என்மீது) அருள் செய்தார்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபெருமான் தமது நிர்ஹேதுக கிருபையால் சிவாத்வைதஜ்ஞாநத்தை எனக்கு அருள்செய்து யான் வரம்பிலின்பமடையுமாறு கருணைபுரிந்தன ரென்பதாம். அளிதருமானந்தமாகி அளவிறந்த களி - சிவபிரானது திருக்கருணையால் தோன்றிய சிவாத்துவைதஜ்ஞாநத்தாலுண்டாகுஞ் சுகோதயத்தில் நிகழும் பேரின்பம். இரண்டற்ற காட்சி - நிர்விகற்பஞானம். "சங்கரனோடொக்கவுறைந்து இவரவனை அவனிவரை விடாதே யுடந்தையாய்ச் சிவன்றேற்றமொன்றுமே காண்பர்" என்றபடி தான் அவன் என்னும் வேறுபாடு இல்லாதவாறு சிவனைத் தரிசித்துத் தந்மயமாதல்; விகல்பம் - வேறுபாடு: அஃது இன்மை - நிர்விகல்பம்; இதுவே சிவாத்வைத மெனப்படும். த்வைதம் - வேற்றுமை - (ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் வேறெனல்:) அதற்கு எதிரானது - அத்வைதம். பஞ்சபூதங்களினாலேயே இயன்ற இவ்வுலகங்களிலுள்ள பொருள்களிலெல்லாம் இறைவன் வியாபித்து அவற்றிற்கு நியாமகனாக நிற்கின்றானென்பது, 'வெளியும்......களவீசர்' என்ற தொடரினால் விளங்கும்; பாஞ்சபூதிகமான பொருள்களையெல்லாம் சிவபிரான் தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்டு அவற்றின்குணங்கட்கெல்லாம் நியாமகனாய் நிற்கின்றா னென்பது, கருத்து. இவ்வாறு இருக்குங் கடவுளின் சொரூபமுணர்தல், இரண்டற்றகாட்சியென்று நூல்களிற் கூறப்படுகின்றதென்க. ஐம்பெரும்பூதங்களுள் முதலில் ஆகாயமும், ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து அக்கினியும், அக்கினியிலிருந்து அப்பும், அப்பிலிருந்து பிருதிவியும் தோன்றின முறைமை மூன்றாமடியில் விவரிக்கப்பட்டது. பரஞ்சோதியென்று சொல்லும்படி இறைவன்திருமேனி பேரொளிவடிவமானமையால், அது, 'ஒளியொன்றியவுருவம்' எனப்பட்டது. களவீசரென்பது - களவு ஈசர் என்றும், கள ஈசர் என்றும் பிரியத்தக்கது. இவற்றுள், முதலது - குறியதன் கீழ் ஆகாரம் குறுகி உகரமேற்றதும், பின்னது - குறியதன்கீழ் ஆகாரங் குறுகியதனோடு மாத்திரம் நின்றதுமாம். (சு)

7. உள்ளக்கமலத்தினிற்களவீசரென்னொப்பனையோ
டெள்ளத்தனையுமகலாக்குடிகொண்டிருளறுத்துக்
கள்ளக்கலரொடுங்கூடாதெளியனைக்காத்தளித்த
வள்ளற்குணத்தின்றகுதியையேதென்றுவாழ்த்துவனே.

(இ - ள்.) கள ஈசர்—,—ஒப்பனையோடு - தமதுதேவியாரோடு,—என் - எனது, உள்ளம் கமலத்தினில் - மனமாகிய தாமரையில், எள் அத்தனையும் அகலா - எள்ளளவும் [மிகச்சிறுபொழுதும்] நீங்காமல், குடிகொண்டு - எழுந்தருளியிருந்து, இருள் அறுத்து - அஜ்ஞாநவிருளை அறக்கெடுத்து, கள்ளம் கலருடன் கூடாது - வஞ்சனைக்குணமுள்ள கீழ்மக்களோடு (யான்) சேராதவாறு, எளியனை - ஏழையாகிய அடியேனை, காத்து அளித்த - பாதுகாத்தரு

ளிய, வள்ளல் குணத்தின் தகுதியை - உதாரகுணத்தின் பெருமையை, ஏது என்று வாழ்த்துவன் - என்னவென்று சொல்லித் துதிப்பேன், (யான்)? (எ-று.)

அறிவென்பது சிறிதுமில்லாத என்மீது கருணைகொண்டு எனது ஹ்ருதயாரவிந்தத்திலெழுந்தருளியிருந்து பலபடியாக உதவிய சிவபிரானது உதாரகுணத்தை வரையறுத்துச்சொல்லவொண்ணாதென்பதாம். ஒருவரை நற்கதியிற்சேரவொட்டாது நரகத்திற் செலுத்துவனவான அஜ்ஞாநமும், அதனால் தோன்றுந் தீயிணக்கமுமாகிய இவ்விரண்டினின்றுந் தம்மைக்காத்த பேருதவியை இச்செய்யுளாற் பாராட்டிக் கூறினரென்க: இதனால், தமதுவிரோதிஸ்வரூபம் நீங்கியமை பெறப்படும். எள் - சிறுமைக்குக் காட்டுவதோரளவை. பொருள்களின் உண்மைத்தன்மை புலனாகாதபடி மறைத்தல்பற்றி, அஜ்ஞாநம் 'இருள்' எனப்பட்டது. வள்ளல்குணமாவது - அருளாமைக்குஉரிய தீக்குணங்கள் பல தம்மிடத்து நிறைந்திருக்கவும் தாம் வேண்டியிராவாதிருக்கையில்தானே இறைவன் இறைவியோடும் வலியத் தம்மிடத்தில் வந்து தமது தீக்குணத்தை யொழித்து ஆட்கொண்டருளிய உதாரகுணம். அகலா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். கலர் - துஷ்டர்: வடமொழி. (எ)

8. வாழ்த்திடநாவுண்டுபாவிக்கநீயுண்டுமண்ணிலுறத்
தாழ்த்திடச்சென்னியுமுண்டுகண்டாய்தண்களவின்மல
ரூழ்த்திடநீழலுறைவாரடியுண்டுனைநிரயம்
வீழ்த்திடுவாருமுண்டோநெஞ்சமேயென்மெலிவதுவே.

(இ-ள்.) நெஞ்சமே - (எனது) மனமே!—வாழ்த்திட-(சிவபெருமானது திருக்குணங்களைக் கூறி) வாழ்த்துதற்கு, நா உண்டு - (நம்மிடத்தில்) நாக்கு உள்ளது; பாவிக்க - (இடைவிடாமல் அப்பிரானைத்) தியானிப்பதற்கு, நீ உண்டு - நீ இருக்கிறாய்; மண்ணில் உற தாழ்த்திட - பூமியிற் பொருந்தும் படி வணங்குவதற்கு, சென்னியும் உண்டு - தலையும் உள்ளது; தண் களவின் மலர் - குளிர்ந்த திருக்களாமரத்தின் புஷ்பங்கள், ஊழ்த்திட - சொரிய, நீழல் - (அதன்) நிழலில், உறைவார் - வாழ்கின்ற சிவபிரானது, அடி - திருவடிகள், உண்டு - (நமக்கு நற்கதியளிப்பதற்குச்) சித்தமாகவுள்ளன; (அங்ஙனமாக), உனை - உன்னை, நிரயம் வீழ்த்திடுவாரும் - நரகத்தில் தள்ளுபவர்களும், உண்டோ - உளரோ? [ஒருவருமிலர்]; (ஆதலால்), மெலிவது என் - (நீ) வருந்துவதற்குக் காரணம் யாதோ? (எ - று.)—கண்டாய் - முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம்.

கடவுள் தன்னைவழிபட்டு ஈடேறுமாறு நமக்குத் திரிகரணங்களையும் தந்து, நமக்குத் தீக்கதி சேரவொட்டாது பாதுகாத்தற்கும் தான் சித்தனாக இருக்கையில் மெலிவதற்குக் காரண மொன்றுமில்லை யென்று தமது நெஞ்சிற்கு அறிவுறுத்தியவாறு. சிவபிரான் தன்னைச்சரணமடைந்த மார்க்கண்டேயனென்னும் பரமபக்தனைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டுக் கூற்றுவனை யுதைத்த திருப்பாதங்களை யுடையவனாதலால், அவனை வழிபடுகின்ற நமக்கும் தீக்கதிசேரவொட்டாது அப்பிரான் காத்திடுவ னென்பது, 'களவின்...நீழலுறை

வா ரடியுண்டு உனை நிரயம் வீழ்த்திடுவாரு முண்டோ' என்பதன் குறிப்பு. திரிகரணங்களுள் மெய்யைக் கூறவேண்டியவிடத்துச் சென்னியைக் கூறியது, உத்தமாங்கமாதலி னென்க.

அருமையான மனிதப்பிறப்பெடுத்ததற்குப் பயன் - பசுபதியாகிய சிவபிரானை வாக்கினால் துதித்தலும், மனத்தினால் நினைத்தலும், தலையினால் வணங்குதலுமே யென முன்னிரண்டடிகளில் விளங்கும்; "கண்ணுதலாலய நோக்குங் கண்களே கண்கள் கறைக்கண்டன் கோயில்புகுங் கால்களே கால்கள், பெண்ணொருபாகனைப் பணியுந் தலைகளே தலைகள் பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள், பண்ணவன் சீர்பாடு நன்றே நன்று பரன்சரிதையே கேட்கப்படுஞ் செவிகளே செவிகள், அண்ணல்பொலங்கழல்நினைக்கு நெஞ்சமே நெஞ்சம் அவனடிக்கீ ழடிமைபுகும் அடிமையே அடிமை" என்ற பிரமோத்தரகாண்டமும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. "நாவாயிலுண்டே நமோநாரணவென்று, ஓவாதுரைக்குமுரையுண்டே - மூவாத, மாக்கதிக்கட்செல்லும்வகையுண்டே யென்னொருவர், தீக்கதிக்கட் செல்லுந் திறம்" என்ற பாசுரத்தின் வாய்பாடு கொண்டது, இச்செய்யுள்.

உண்டு - இருதிணை யைம்பால் மூவிடங்கட்கும் பொதுவான குறிப்பு வினைமுற்று. சென்னியும், உம்மை - இறந்ததுதழுவியது. நீழல் - நீட்டல் விகாரம். நிரயம் - தற்சமவடசொல். மெலிவதுவே - உயிர்வரக் குற்றியலுகரம் கெடாது நின்றது. (அ)

9. மெலிவிக்குநோய்க்குமடவாரிழைத்தவினைக்குமுயிர்
நலிவிக்குங்காலபடர்க்குமஞ்சேன்றமிழ்நாவலரான்
மலிவிக்குங்கீர்த்திக்களவீசர்கூன்பிறைவாணிலவாற்
பொலிவிக்குஞ்செஞ்சடையார்தடுத்தாளப்புகுந்தபின்னே.

(இ - ள்.) கூன் பிறை - (தமதுமுடிமீது அணிந்த) வளைந்த பிறைச்சந்திரனது, வாள் நிலவால் - ஒளிபொருந்திய நிலாவினால், பொலிவிக்கும் - விளங்குகின்ற, செஞ் சடையார் - செந்நிறமான சடையை யுடையவராகிய, தமிழ் நாவலரால் மலிவிக்கும் கீர்த்தி களவீசர் - தமிழ்ப்புலவர்களாற் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்ற புகழையுடைய திருக்கருவைச் சிவபெருமான், தடுத்து - (பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழலாதபடி என்னை) விலக்கி, ஆள - ஆட்கொள்ள, புகுந்த பின் - தொடங்கிய பிறகு,—மெலிவிக்கும் நோய்க்கும் - (உடம்பை வலியழியச் செய்கின்ற)வியாதிகட்கும், மடவார் இழைத்த வினைக்கும் - இளமகளிர் செய்கிற காமமயக்கத்திற்கும், உயிர் நலிவிக்கும் காலபடர்க்கும் - (அந்திமகாலத்தில்) உயிரைவருத்த வருகின்ற யமதூதர்க்கும், அஞ்சேன் - (இனி) அஞ்சமாட்டேன், (யான்); (எ - று.)

பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழலாதவாறு கடவுளால் தாம் தடுத்தாளப் பெற்று அவனது கருணைக்கு இலக்காகிவிட்டமையால், இனித் தம்மைக் கருமத்தினால் வருவனவான நோய்களாலும் யமபடராலும் ஒன்றும் நலிவுசெய்ய

முடியாது என்ற துணிபுகொண்டும், சிவபிரானே வலியத்தடுத்தாட்கொண்டு காக்குமாறு புரிந்த திருவருள்நோக்கம் தம்மிடத்துப்பதிந்திருக்கையில் இனி மகளிர்மோகவலையில் மனஞ்சிக்காது என்ற பேருறுதிகொண்டும், நோய் முதலியவற்றிற்கு அஞ்சே னென்கிறா ரென்க. எவ்வகைநோய்க்கும் இறைவன் மருந்தாவ னென்பது, இங்குப் போதரும்.

மடம் - இளமை; அதனையுடையவர் மடவார்; இனி, மகளிர்க்கு உரிய நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்ற குணங்கள் நான்கனுள் மடமைக்குண முடையவர்: மடமாவது - எல்லாமறிந்தும் ஒன்றும் அறியாதுபோலிருத்தல்: கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை யெனவும்படும். காலன் என்ற வடமொழிப்பெயர்-(பிராணிகளின்) ஆயுட்காலத்தைக் கணக்கிடுபவனென்று காரணப்பொருள்படும். படர் - தூதர்: வடசொல். நாவலர் - நாக்கினாற் பாடல்பாட வல்லவர். கீர்த்தி - உரையென்னுந் தென்மொழியின் பொருள் கொண்ட வடமொழி. பொலிவிக்கும் = பொலியும்: தன்வினைப்பொருளில் வந்த பிறவினை: இதனை, வடநூலார் 'ஸ்வார்த்தேணிச்' என்பர்.

'பிறைநிலவாற் பொலிவிக்குஞ் செஞ்சடையார்' என்பதில் அடங்கிய கதை:—சந்திரன் தக்ஷமுனிவனது புத்திரிகளாகிய அசுவினிமுதலிய இருபத்தேழுநட்சத்திரங்களையும் மணஞ்செய்துகொண்டு அவர்களுள் உரோகிணியென்பவளிடத்து மிகவுங்காதல்கூர்ந்து அவளுடனே எப்பொழுதுங்கூடி வாழ்ந்திருக்க, மற்றைமகளிரது வருத்தத்தை நோக்கி, முனிவன் அவனை 'க்ஷயமடைவாயாக' என்று சபிக்க, அச்சாபத்தாற் சந்திரன் பதினைந்து கலைகளுங் குறைந்து மற்றைக்கலையொன்றையும் இழப்பதற்குமுன்னம் சிவபிரானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்புரிந்து அவ்வொற்றைக்கலையைத் தன் தலையிலணிந்து மீண்டுங் கலைகள்வளர்ந்துவரும்படி அநுக்கிரகித்தன னென்பதாம். இவ்வரலாற்றால், சிவபிரான் தன்னையடைந்தார்க்குக் குறைதீர்த்தருளுந் தன்மைய னென்பது விளங்கும். (௯)

10. புகுவதுமூப்புவனப்போடிளமையும்போயதினி
மிகுவதுநோயுந்துயருமென்றாலடன்மேவலரூர்
நகுவதன்முன்னெரித்தோர்களவீசரைநாம்பணியத்
தகுவதுகாணெஞ்சமேயிதுபோலுஞ்சதிரில்லையே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - (எனது) மனமே!—வனப்போடு - உடம்பினழகுடனே, இளமையும்—, போயது - கழிந்திட்டது; புகுவது - இனி விரைவில் உண்டாவதற்குஉரியது, மூப்பு - முதுமைப்பருவம்; இனி - இனிமேல், நோயும் - வியாதியும், துயரும் - (அதனாலுண்டாகுந்) துன்பமும், மிகுவது - மிகவும்வளர்ந்து வருத்துதற்குஉரியன; என்றால்—, அடல் - வலிமையையுடைய, மேவலர் - பகைவர்களாகிய அசுரர்களது, ஊர் - திரிபுரங்களை, நகுவதன்முன் எரித்தோர் - சிரித்தற்குமுன்னே எரித்துஅழித்தவராகிய, களவீசரை—, நாம் பணிய தகுவதுகாண - நாம்வணங்குதல் தக்கதாம்; இது போலும்- இச்செயலைப்போன்ற, சதிர் - சாமர்த்தியம், இல்லை - வேறொன்றுமில்லை.

உடல் நிலைகுலைந்து அழியுந்தருணத்தி லிருத்தலால், அது அடியோடு கெடுதற்குமுன்னே அவ்வுடலினுள்ளிருக்கும் உயிர் நற்கதிபெறுமாறு சிவபெருமானை வணங்குவதே இப்போது செய்வதற்குஉரிய தக்கஉபாய மென்பதாம். 'மேவலரூர்நகுவதன்முன்னெரித்தோர்' என்ற தொடர் - சிவபிரான் தமக்குப்பகைவராய் எதிர்ந்த திரிபுரத்துஅசுரர்களை அழித்ததுபோல, அப்பிரானைச்சார்ந்த நமது தீவினைகளையும் அக்கடவுள் மிக எளிதில் எரித்து விடுவ ரென்ற கருத்தைக் குறிப்பித்தலால், கருத்துடையடைமொழியணியின்பாற்படும். மேவலரூர்நகுவதன்முன்னெரித்தோர் என்றது - காரியத்தின் விரைவைக் குறிக்கும்: இவ்வாறு காரியம் முன்னும் காரணம் பின்னும் நிகழ்ந்தனவாகக் கூறுவது - மிகையுயர்வுநவிற்சியணி; இதனை, வடநூலார் அத்யந்தாதிஸயோக்தி யென்பர். இளமைப்பருவம் கழியுங்காலத்தில் தன்னுடனிருந்த அழகும் அழிதல் இயல்பாதலால் 'வனப்போடு இளமையும் போயது' என்றும், முதுமைப்பருவம் பிணிக்கும் துன்பத்துக்கும் ஆதாரமாயிருத்தலால் 'புகுவது மூப்பு; இனி மிகுவது நோயுந் துயரும்' என்றும், வெகு விரைவில் ஈடேறுதல் கர்மம் ஜ்ஞாநம் முதலிய உபாயங்களால் இயலாதாகையால் அவற்றையொழித்துச் சிவபெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகக் கொள்ளுதலே எளிதில் ஈடேறுதற்குஉரிய உபாய மென்பார் 'களவீசனை நாம் பணியத்தகுவது; இதுபோலுஞ் சதிரில்லை' என்றுங் கூறினர்.

மிகுவது நோயுந் துயரும் - ஒருமைப்பன்மைவழுவமைதி: தனித்தனி மிகுவது என்க. மேவலர் - பொருந்ாதவர் எனப் பகைவர்க்குக் காரணக்குறி. ஈசர் - எல்லாப்பொருளையும் நியமிப்பவர்: வடசொல். பணிய என்னும் செயவெனெச்சம், தொழிற்பெயர்த்தன்மைப்பட்டு 'தகுவது' என்ற பயனிலைக்கு எழுவாயாக நின்றது. சதிர் - சதுரனிடத்திலுள்ள குணம்.

மேவலரூரெரித்த கதை :—தாரகாசுரனதுபுத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி தாரகாக்ஷன் கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் மிக்கதவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம்பெற்று மயனென்பவனால் சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம் என்னும் மூன்று இடங்களிலும் முறையே பொன் வெள்ளி இரும்பினால் அரண்வகுத்து இயற்றப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குந் தன்மையையுடைய மூன்று பட்டணங்களைப் பெற்றுச் சிவபூஜைசெய்துகொண்டு அச்சிவபக்தியின் மகிமையால் எவர்க்கும் அழிக்கவொண்ணாதவராய் அத்தகைய மற்றும்பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம்நினைத்தஇடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களின்மேலும் இருந்து அவ்வவ்விடங்களைப் பாழாக்கிவருகையில், அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மாயையினால் ஜிநாவதாரமும் புத்தாவதாரமுஞ் செய்து பற்பலதீயவழிகளைக் கற்பித்து உபதேசித்து மயக்கி அவ்வசுரர்களைச் சிவத்வேஷிகளாகச் செய்துவிட்டபின்பு, தேவர்கள்பிரார்த்தனைப்படி சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும், சந்திரசூரியர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்கு வேதங்களையும் நான்கு குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், மகாமேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேஷனை வில்நாணியாகவும், விஷ்ணுவை

வாயுவாகிய சிறகு அமைந்து அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத்தேவர்களைப் பிறபோர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்த சன்னத்தனாகிச் சென்று போர்செய்ய யத்தனித்துப் புன்சிரிப்புச்செய்து அச்சிரிப்பினின்று தோன்றிய நெருப்பினால் அவ்வசுரர்கள் பலரையும் பட்டணங்களோடு எரித்தருளின னென்பதாம். (௧0)

11. சதுரானனனுந்திருநெடுமாலுஞ்சதமகனுங்
கதிராயிரம்விரிக்குஞ்சுடரோனுங்கலாதரனு
மதிரார்கலிக்கிறையுந்தொழுதேத்தவருள்புரிந்தோன்
முதிராமுகிழ்முலையொப்பனைகேள்வன்முகலிங்கனே.

(இ - ள்.) முதிரா - இளமைமாறாத, முகிழ் முலை - தாமரையரும்பு போன்ற தனங்களையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மைக்கு, கேள்வன் - கணவனாகிய, முகலிங்கன் - முகலிங்கப்பெருமான்,—சதுர ஆனனனும் - (நான்கு திக்கையும் நோக்கிய) நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனும், திரு நெடு மாலும் - ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவும், சதமகனும் - நூறு அசுவமேதயாகங்கள் செய்து தேவராஜ்யத்தைப்பெற்ற இந்திரனும், ஆயிரம் கதிர் விரிக்கும் சுடரோனும் - (தனது) ஆயிரங்கிரணங்களை வெளிவீசுகின்ற சூரியனும், கலாதரனும் - (பதினாறு) கலைகளைத் தரித்தவனான சந்திரனும், அதிர் ஆர்கலிக்கு இறையும் - ஒலிக்கின்ற கடலுக்கு அரசனாகிய வருணனும், தொழுது ஏத்த - வணங்கித் துதிக்க, அருள் புரிந்தோன் - கருணை செய்தான் ; (எ - று.)

பிரமன் முதலிய எல்லாத்தேவர்களும் சிவபிரானது திருவருளினாலேயே ஸத்தை பெறுகின்றன ரென்று அச்சிவபிரானது தேவாதிதேவனுந்தன்மையை வெளியிட்டவாறு. கதிர் ஆயிரம் விரிக்குஞ் சுடரோன் - ஸஹஸ்ரகிரணனான சூரியன். சதுராநநன், சதமகன், கலாதரன், முகலிங்கன் - வடசொற்கள். ஆர்கலி - நிறைந்தஓசையையுடையது எனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி; வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. இச்சொல், 'அதிர்' என்ற அடைமொழி பெற்றுவந்ததனால் உறுப்புப்பொருள் கருதாது கடலென்ற மாத்திரமாக நின்றதென்க. "பெற்றாள் சகதண்டங்களனைத்தும் மவைபெற்றும், முற்றாமுகிழ்முலையாள்" என்ப வாதலால், 'முதிராமுகிழ்முலை யொப்பனை' என்றார். (௧௧)

12. முகலிங்கன்றென்கருவைக்களவீசன்முதல்வனன்பர்
புகலிங்குலிகச்சடிலப்பிரான்புழைக்கையுரிநல்
லகலிங்கமாகவுடுத்தோனடியர்க்கடிமைசெய்யா
திகலிங்கெவனெஞ்சமேமுத்திசார்தலெளிதல்லவே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே—!—முதல்வன் - முழுமுதற்கடவுளும், அன்பர் புகல் - தொண்டர்கட்கு அடைக்கலமாயிருப்பவனும், இங்குலிகம் சடிலம் பிரான் - சாதிலிங்கம் போன்ற [செந்நிறமாகிய] சடைமுடியையுடைய தலைவனும், புழைக் கை உரி நல்ல கலிங்கம் ஆக உடுத்தோன் - யானைத்

தோலைச் சிறந்த ஆடையாகத் தரித்தவனும், முகலிங்கன் - முகலிங்கனென்னும் திருநாமமுடையவனுமாகிய, தென் கருவை களா ஈசன் - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவையிற் களாமரத்தின்கீழ் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானது, அடியர்க்கு - அடியார்களுக்கு, அடிமை செய்யாது - தொண்டுசெய்யாமல், இங்கு-இப்போது, இகல் - மாறுபடுவது, எவன் - யாதுகாரணமோ? (நீ இவ்வாறே இருப்பாயாயின்), முத்தி சார்தல் - நற்கதியடைதல், எளிது அல்ல - எளிமையான காரியமாகாது [மிகவும் அருமையானதேயாம்]; (எ - று.)

சிவபிரானடியார்கட்கு அடிமைசெய்தால்தான் முத்திசித்திக்கு மென்று தமது நெஞ்சத்தை நோக்கி உபதேசித்தவாறு. அன்பர் புகல் இங்குலிகச் சடிலப் பிரான் என்று ஒருதொடராக எடுத்து - தொண்டர்களால் துதிசெய்யப்படுகின்ற செந்நிறமான சடைமுடியையுடைய கடவுள் என்றும் உரைக்கலாம். இப்பொருளில், புகல் என்பது - வினைத்தொகையாம்; முன்னைய பொருளில், புகுதற்கு உரிய இடம் எனக் காரணக்குறியால் வந்த பெயர்ச்சொல். புழைக்கை-துவாரத்தையுடைய துதிக்கையையுடையது என வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி. உரி - உரித்தெடுக்கப்படுவது; தோல்: செயப்படுபொருள் விகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். (கெடாதாயின், உரிவையென நிற்கும்.) முத்தி=முக்தி; பற்றுக்களை விட்டு அடையுமிடமென வடமொழிக்காரணச்சிறப்புப்பெயர்: 'வீடு' என்ற தமிழ்மொழியும் இப்பொருளதே.

புழைக்கையுரியைக் கலிங்கமாக உடுத்த கதை:—அருந்தவமியற்றிப் பெருவரம்பெற்ற கஜாசுரனென்பவன் தேவர் முனிவர் முதலியோரை இடைவிடாது வருத்தித் துரத்த, அஞ்சியோடிவந்து சரணமடைந்த அவர்களது வேண்டுகோளினாற் பரமசிவன் சென்று தன்னை யெதிர்த்துப் போர்செய்ய வந்த அவ்வசுரனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளிக் கொன்று தோலையுரித்துப் போர்த்தன னென்பதாம். இனி, தாருகவனத்துமுனிவ ரேவிய யானையினுட் சென்று உருத்திரமூர்த்தி உடல்பிளந்து அதனுரிவையைப் போர்த்துக்கொண்டன னென்றுங் கூறுவர்.

இச்செய்யுளில் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க. திரிபாவது - ஒவ்வோரடியிலும் முதலெழுத்துமாத்திரம் வேறுபட்டிருக்க, இரண்டு முதலிய பலஎழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள் வேறுபடுவது; இதனையும் யமக வகையி லடக்குவர் ஒருசாரார். (கஉ)

13. அல்லும்பகலுமொழியாதுதம்புகழாதரித்துச்
சொல்லும்படிக்குக்கவிநாவளித்தெனைத்தொண்டுகொண்டார்
வல்லுங்குழைமுலையொப்பனைபாகர்வரிசிலையாக்
கல்லுங்குழைத்தபுயத்தர்களாநிழற்கண்ணுதலே.

(இ - ள்.) வல்லும் குழை முலை ஒப்பனை பாகர் - (ஒப்பாகமாட்டாமையால்) சூதாடுகருவியும் தளர்ந்து பின்னிடுகின்ற தனங்களையுடைய உமாதேவியை வாமபாகத்தி லுடையவரும், வரி சிலை ஆ கல்லும் குழைத்த புயத்தர் - கட்டமைந்த வில்லாக மகாமேருமலையையும் வளைத்த திருக்கையை

யுடையவரும், களா நிழல் கண் நுதல் - திருக்களாநிழலி லமர்ந்த நெற்றிக் கண்ணையுடையவருமாகிய சிவபெருமான்,— தம் புகழ் - தமது திருக்கீர்த்தியை, ஆதரித்து - விரும்பி, அல்லும் பகலும் ஒழியாது சொல்லும் படிக்கு - இரவும் பகலும் இடைவிடாது சொல்லுமாறு, கவி நா அளித்து - கவி பாட வல்ல நாவைத் தந்து, எனை தொண்டு கொண்டார் - என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்டார் ; (எ - று.)

இரும்பை ரஸமிட்டுப் பொன்னாக்குவதுபோல, ஐம்பொறிகட்கு இலக்காகிக் கல்நெஞ்சனாய்த் திரிந்த என்னைத் திருவருள்நோக்கஞ்செய்து திருத்திப் பணிகொண்டு எப்பொழுதும் தனது திருப்புகழ்களையே கவிபாடித் துதிக்குங் கவனசக்தியையுங் கொடுத்தருளினன் இறைவனென்பதாம்; "நன்கவிஞனாக வியனாவளித்து நாடோறுந், தன்கழலே பாடுந் தரமளித்தான்" என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும். மகளிர்தனத்துக்குப் பிரசித்தஉபமானமாகக் கூறப்படுகின்ற சூதாடுகருவியையும் தனது அழகின்மிகுதியால் குழையச்செய்கின்ற தனங்கள் என்று உபமானத்திற்கு உபமேயத்தினுங் குறைபாடுதோன்றக் கூறியது - எதிர்நிலையணியின்பாற்படும். வரிசிலையாக் கல்லைக்குழைத்த புயத்தர் என்ற தொடர் - எனதுகன்னெஞ்சையும் தம்திறத்துக் குழையச்செய்து கவிபாடுவித்தற்கு ஏற்ற திறமுடையவர் என்ற பொருளைக் குறிப்பிக்கும். இவ்வாறு ஒருபொருளை உட்கொள்ளுமாறு அடைமொழியமையவைத்தது - கருத்துடையடைமொழியணியாம். வல்லும், கல்லும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. கல் என்ற பொதுப்பெயர் இங்குச் சிறப்பாய், மேருமலையைக் குறித்தது. ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். கண்நுதல் - கண்ணை நுதலிலுடையவனென வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. (கங)

14. கண்கொண்டுபார்த்தவிடந்தொறுந்தோன்றுங்கருவைப்பிரான்
விண்கொண்டதிங்கள்குடிகொண்டவேணியும்வெண்ணகையும்
பண்கொண்டவேதப்பவளச்செவ்வாயும்பணைப்புயமுந்
தண்கொண்டகொன்றைத்திருமார்புந்தாமரைத்தாள்களுமே.

(இ - ள்.) கருவை பிரான் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபிரானது, விண் கொண்ட திங்கள் குடி கொண்ட வேணியும் - வானத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற பிறைச்சந்திரன் தங்கப்பெற்ற சடைமுடியும், வெள் நகையும் - வெண்மையான சிரிப்பும், பண் கொண்ட வேதம் பவளம் செம் வாயும் - ஸ்வரங்களைக்கொண்டுள்ள வேதங்களை முதலில்வெளியிட்ட பவழம்போலச் சிவந்த வாயும், பணை புயமும் - பருத்த திருக்கைகளும், தண் கொண்ட கொன்றை திருமார்பும் - குளிர்ச்சிபொருந்திய கொன்றைமலர்மாலையை யணிந்த அழகிய திருமார்பும், தாமரை தாள்களும் - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளும், கண் கொண்டு பார்த்த இடம் தொறும் தோன்றும் - (எனது) கண்பார்வை செல்லுமிடமுழுதுங் காணப்படும் ; (எ - று.)

எப்போதும் திருக்கருவைச் சிவபிரானையே இடைவிடாமல் தியானிக்கின்ற எனது அந்தத்தியானத்தின் முதிர்ச்சியால் சிவபெருமானது திருவரு

வம் எப்போதும் என்கண்செல்லுமிடங்களிலெல்லாம் வெளிப்பட்டுத்தோன்று மென்பதாம்: "என்கண்ணிடத்திலகலாதசெல்வ னெழிலார்களாவின்முதல் வன்" என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும். கடவுளின் கேசாதிபாதபரியந்த மான அவயவங்களில் ஈடுபட்டுக் கூறியவாறு. சிரிக்கும்போது பற்களினொளி வெளித்தோன்றுதல்பற்றி, வெள்ளொளி யெனப்பட்டது; பற்களின் வெள் ளொளியை நகைமேலேற்றிக்கூறிய உபசாரவழக்கு. வேதம் - உதாத்தம் அநு தாத்தம் ஸ்வரிதம் ப்ரசயம் என்னும் நான்குஸ்வரங்களையுடைய தாதலால், 'பண்கொண்டவேதம்' என்று கூறப்பட்டது. சிவபிரான் ஆதியில் தமது திருவாக்கால் வேதங்களை வெளியிட்டமைபற்றி, 'வேதப்பவளச்செவ்வாய்' என்றார்: "மறைமுதற்கிளந்தவாயான் மதிமுகிழ்முடித்தவேணி, யிறைவர்" என்றதுங் காண்க. (கச)

15. தாளாலுதைத்ததுகூற்றுவன்மார்பந்தடக்கையுகிர்
வாளாலறுத்ததுநான்முகன்சென்னிமணிவலயத்
தோளால்வளைத்ததுமாமேருநெற்றிச்சுடர்விழியால்
வேளாடல்செற்றகருவாபுரியுறைவிண்ணவனே.

(இ - ள்.) கருவா புரி உறை விண்ணவன் - திருக்கருவையென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமான், (தனது), தாளால் - பாதத் தால், உதைத்தது - உதைத்துத்தள்ளியது, கூற்றுவன் மார்பம் - யமனது மார் பாகும்: தட கை உகிர் வாளால் - பெரியகையிலுள்ள நகங்களாகிய வாளி னால், அறுத்தது - கிள்ளியறுத்தது, நான்முகன் சென்னி - பிரமனது (ஐந் தாந்) தலையாகும்; மணி வலயம் தோளால் - இரத்தினமிழைத்துச்செய்த (கேயூர மெனப்படும்) வளையலை யணிந்த தோளினால், வளைத்தது - (வில்லாக) வளைத் தது, மா மேரு - மகாமேருபர்வதமாகும்; நெற்றி சுடர் விழியால் - நெற்றியி லுள்ள அக்கினிஸ்வரூபமான திருக்கண்ணினால், செற்ற(து) - எரித்தழித் தது, வேள் ஆடல் - மன்மதனது வலிய உடம்பாகும்; (எ - று.)

சிவபெருமான் செயற்கரியதொழிலைச் செய்து தனது உறுப்புக்களாற் பகைவரை வலியொடுக்கும் பேராற்றல்படைத்தவ னென்பதாம்: "மூரலாற் றுளான் முளரித்திருக்கண்ணாற், காருலாஞ்சோலைக் கருவேசர் - நேரலருர், சுட்டார் வெங்கூற்றை யுதைத்தார் தொல்வேளையெய்ய, வொட்டாதெரித்தா ருடல்" என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும்.

வேள் - விருப்பம்; ஆண்பெண்களுக்கு விருப்பத்தை யுண்டாக்குங் கட வுளுக்கு ஆகுபெயர்: இனி, கண்டாரால் விரும்பப்படுங் கட்டழகையுடையவ னெனினுமாம்: இச்சொல் முருகக்கடவுளுக்கும் பெயராக வழங்குத லுண்டு; இங்கு முன்னும் பின்னும் வந்த சொற்களால், காமவேளை யுணர்த்திற்று. ஆடல் - அடல் என்பதன் நீட்டல்: வலிமையென்பது பொருள்: ஆகுபெய ரால், வலிமையையுடைய உடலை யுணர்த்திற்று: இனி, ஆடல் - தன்மீது மலரம்புகளை யெய்த குறும்புத்தொழில் எனினுமாம்; இப்பொருளில், இச்

சொல் - 'ஆடு '[என்னும் முதனிலையடியாகப் பிறந்த தொழிற்பெயர். செற்ற- செற்றது என்பதன் விகாரம்; இனி, இச்சொல்லை இவ்வாறுகொள்ளாமல் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு, 'நெற்றிச்சுடர்விழியால் வேளாடல்செற்ற' என்ற தொடரை 'கருவாபுரியுறைவிண்ணவன்' என்ற தொடர்க்கு அடைமொழி யாக்கி, சிவபெருமானது திறமையை விளக்கவேண்டி முதல்மூன்றடிகளிலும் அப்பிரானது ஒவ்வோருறுப்புச் செய்த தொழிலைக் கூறிய ஆசிரியர் ஈற்றடியி லும் அவ்வாறே கூறுது அடைமொழியாகக் கூறினு ரெனின், கீழ்க்கூறிவந்த வகையினும் மாறுபடவுரைத்ததாகு மாதலால், எடுப்பழிவு [ப்ரக்ரமபங்கம்] என்னுங் குற்றமாம்; அன்றியும், ஒன்றுசெய்ததொழிலைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியவிடத்து அதனைத் தனியே எடுத்துக்கூறுது அடைமொழியினுட் புகவைத்தலும் ஒரு குற்றமாம்; இதனை, வடநூலார் 'அவிம்ருஷ்டவிதேயாம் ஸம்' என்பர். இச்செய்யுளிலுள்ள ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் செயப்படு பொருள் செய்ததுபோலக் கூறப்பட்டது; "செயப்படுபொருளைச் செய் ததுபோலத், தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கினு ளுரித்தே" என்றார் நன்னூலார்.

'தாளாலுதைத்தது கூற்றுவன் மார்பம்' என்பதிலடங்கிய கதை:— மிருகண்டு என்னும் முனிவன் பிள்ளையில்லாக்குறையால் பிரமனைக்குறித் துப் பெருந்தவஞ்செய்தபோது பிரமன் பிரதியக்ஷமாகி, 'அறிவின்மையும் உறுப்புக்குறையும் பெரும்பிணியும் தீக்குணமு முடையனும் நூறுபிராயம் உயிர்வாழும் புதல்வன் வேண்டுமோ? கூரிய அறிவும் அழகிய வடிவமும் நோயின்மையும் நற்குணமுமுடையனும்ப் பதினாறுபிராயமே வாழும் குமா ரன் வேண்டுமோ? இவ்விரண்டில் நீ விரும்புவது யாது?' என்று வினவ, முனிவன் 'ஆயுள்சிறிதேயெனினும் அறிவும் அழகும் குணமுஞ் சிறந்து பிணி யிலனுகுஞ் சற்புத்திரனையே வேண்டுகின்றேன்' என்று தன்கருத்தை விண் ணப்பிக்க, நான்முகக்கடவுள் அவ்வாறே அநுக்கிரகித்தனன். அங்ஙனம் ஊழ்வினையாற் பதினாறுபிராயம் பெற்றுப் பிறந்த புத்திரனான மார்க்கண்டே யன் தனது அற்பாயுசைக் குறித்து வருந்திய தாய்தந்தையரைத் தேற்றித் தான் விதியைக்கடந்து வருவதாகச் சொல்லி, தீர்க்காயுசுபெறுதற்பொருட் டுத் தினந்தோறுஞ் சிவபூஜை செய்து வருகையில், பதினாறுபிராயம் பூர்த்தி யாகவே, யமன் தூதரை யனுப்ப, அவர்கள் மார்க்கண்டேயனது தவக்கன லால் அவனையணுகமாட்டாது அவன் செய்யுஞ் சிவபூசைச்சிறப்பைக் கண்டு அஞ்சி வெருண்டோடி யமனிடஞ் செய்திசொல்ல, யமனும் கோபித்துத் தனது மந்திரியான காலனை யேவ, அவன் வந்து நயபயங்களால் அழைக்கவும் மார்க்கண்டேயன் 'வரமாட்டேன்' என்றுசொல்லிவிட, பிறகு, யமன் மிகக் கொதித்துத் தானே நேரில்வந்து மார்க்கண்டேயனைக் காலபாசத்தாற் கட்டி யிழுக்கத் தொடங்குகையில், அம்முனிகுமாரன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவிக் கொள்ள, யமன் சிவலிங்கமுமுட்பட வலித்திழுக்கும்போது அளவிலாற்ற லுடையவனான சிவபிரான் கோபாநுக்கிரகங்களுடன் அங்குநின்று வெளிப் பட்டு யமனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளி முனிமகனுக்கு என்றும் பதினாறு

பிராயமாகவே அநேககற்பகாலமளவும் இனிதுவாழும்படி தீர்க்காயுசுகொடுத் தருளின னென்பதாம்.

நான்முகன் சென்னி யறுத்த கதை:—ஒருகாலத்திற் பிரமன் தானே முதற்கடவுளென்று கூறிச் செருக்குற்றிருக்கையில், சிவபெருமான் தானே முதல்வனென்று தெரிவிக்குமாறு திவ்வியசொரூபத்தோடு அவனெதிரில் தோன்ற, அப்பிரமனது ஐந்தாம்முகம் 'எனதுநெற்றியினின்று தோன்றிய நீயோ முதல்வன்?' என்றுகூறிச் சிவனைப் பழித்தவளவில், அப்பெருமான் தனது அம்சமான வைரவமூர்த்தியை நோக்கியருள, அவன் தனது இடக்கை விரலின் நகத்துநுனியால் அவ்வைந்தாந்தலையைக் கொய்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே அவன்கையி லொட்டிக்கொள்ளுதலும், உருத்திரமூர்த்தி தருமத்தை உலகத்தவர் அறிந்து அநுஷ்டிக்குமாறு தான் அநுஷ்டித்துக்காட்டும்படி வயிரவனை நோக்கி, 'இப்பாவந்தொலைய நீ பிச்சையெடுக்கவேண்டும்' என்று உரைக்க, அவன் அங்ஙனமே பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று கைக்கபாலத்தோடு பிக்ஷாடநஞ்செய்து திரிந்து, பின்பு காசியைச்சேர்கையில் அந்த க்ஷேத்திரமகிமையால் உடனே கபாலம் கையைவிட்டுநீங்கிற் றென்பதாம்.

வேளாடல் செற்ற கதை:—முன்னொருகாலத்திலே கைலாசகிரியில் சிவபிரான் சனகர்முதலிய நால்வர்க்கு யோகநிலையை யுணர்த்துதற்பொருட்டுத் தான் யோகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், பிரமனேவலால் மலரம்புகளை யெய்து தனது தவத்தைக் கெடுக்கலுற்ற மன்மதனைச் சினந்து நெற்றிக்கண்ணைவிழித்து அதன்நெருப்புக்கு இரையாய் உடம்புஎரிந்து சாம்பலாய்ப் போம்படி செய்தன னென்பதாம். இவ்வரலாற்றினால், மெல்லிய மலரம்பாகிய கருவியைக்கொண்டே பிரமன் முதல் எறும்பீறாகவுள்ள எல்லாவுயிர்களையும் வெல்லும் வில்வன்மையுடைய மன்மதனையும் மிக எளிதில் வென்றனனெனச் சிவபிரானது வெற்றித்திறம் விளங்கும். (கரு)

16. விண்ணிடுவில்லும்புனன்மேற்குமிழியுமின்னுமென்ன
மண்ணிடைத்தோன்றியழியுமிக்காயத்தைமாய்விலதென்
றெண்ணிடுமெண்ணந்தவிர்த்தழியாமுத்தியேறுதற்குப்
பண்ணிடுமேணிகண்டீர்களவீசர்பொற்பாதங்களே.

(இ - ள்.) களவீசர் - திருக்களாமரத்தின்கீ ழெழுந்தருளியிருக்கிற சிவபெருமானது, பொன் பாதங்கள் - அழகிய திருவடிகள்,— விண் இடு வில்லும் - வானத்தில் தோன்றுகின்ற இந்திரதநுசும், புனல் மேல் குமிழியும் - நீரினிடத்துத் தோன்றுகின்ற மொக்குளும், மின்னும் - மின்னலும், என்ன - போல, மண்ணிடை தோன்றி அழியும் - பூமியில் தோன்றி இறக்கின்ற, இ காயத்தை - இந்த மனிதசரீரத்தை, மாய்வு இலது என்று - அழியாமல் நிலைத்து நிற்பது என்று, எண்ணிடும் - (அஜ்ஞாநத்தால்) நினைக்கின்ற, எண்ணம் - எண்ணத்தை, தவிர்த்து - நீக்கி, அழியா முத்தி ஏறுதற்கு - (எப்பொழுதும்) அழியாமல் நிலைத்துநிற்கின்ற முத்தியுலகத்தில் ஏறிச்செல்வதற்கு, பண்

ணிடும் - அமைக்கப்பட்டுள்ள, ஏணி - உபாயமாகும்; (எ - று.)—கண்டீர் - முன்னிலையசை: தேற்ற மெனினுமாம்.

கீழிடத்திலிருந்து மேலிடத்தி லேறுதற்கு ஏணி இன்றியமையாக் கருவியாதல்போல, நிலவுலகத்திலிருந்து மேலுலகமாகிய முத்தியுலகத்தி லேறுதற்குச் சிவபெருமானது திருவடிகள் இன்றியமையாத உபாயமாகுமென்பதாம்; "ஏணியாம் மாக்கதிக்குக் கண்ணன் திருவல்லிக், கேணியான் சீர்" என்றார் பிறரும். இந்திரவில்லும் நீர்க்குமிழியும் மின்னலும் இப்பொழுது தோன்றுவ தென்று முன்புதெரியாதிருந்து சடக்கெனத்தோன்றி உடனே உருவழிந்து மாய்வதில், உடம்பிற்கு உவமையாம்; "வானிடுவில்லின்வரவு," "படமழை மொக்குளிற் பல்காலுந்தோன்றிக், கெடுமிதோர்யாக்கை," "மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்" என்பன காண்க. "நில்லாதவற்றை நிலையின வென்றுணரும், புல்லறிவாண்மை கடை" என்றவாறு நிலையில்லாத உடம்பை நிலையுள்ளதென்று மாறாகக்கருதுதல் புல்லறிவாகுதலால், நற்கதிபெறவிரும்பி நல்லறிவை நாடுபவர் அப்புல்லறிவைத் தவிர்த்த பின்னரே முத்திபெறுவ ரென்க. (கசு)

17. பாதாரவிந்தமுஞ்செஞ்சடைக்காடும்பஞ்சாயுதனும்
வேதாவுமின்னமுங்காண்பரியானையென்மெய்த்தவத்தா
ஞதாவென்றேத்திக்கருவைக்களாவினறுநிழற்கீழ்க்
காதார்வரிவிழியொப்பனையாளொடுங்கண்டனனே.

(இ - ள்.) (தனது), பாத அரவிந்தமும் - தாமரைபோன்ற திருவடிகளையும், செஞ் சடை காடும் - சிவந்த சடையின்தொகுதியையும், (முறையே), பஞ்ச ஆயுதனும் - ஐந்து ஆயுதங்களையுடைய திருமாலும், வேதாவும் - பிரமனும், (பன்றியாகி மண்ணிடந்தும் அன்னமாகி விண்பறந்தும்), இன்னமும் காண்பு அரியானை - இன்னமுங் கண்டறியமுடியாத சிவபெருமானை,— என் மெய் தவத்தால் - எனது உண்மையான ஊழ்வினைப்பயனால், நாதா என்று ஏத்தி - 'எனதுதலைவனே!' என்று துதித்து,—கருவை களாவின் நறு நிழல் கீழ் - திருக்கருவையில் திருக்களாமரத்தினது நறுமணமுள்ள நிழலின்கீழ், காது ஆர் வரி விழி ஒப்பனையாளொடும் - காதளவும் நீண்ட செவ்வரிபரந்த திருக்கண்களையுடைய ஒப்பனையம்மையோடும், கண்டனன் - தரிசிக்கப்பெற்றேன், (யான்); (எ - று.)

திரிமூர்த்திகளுள் மற்றையிருமூர்த்திகளாலும் காணப்பெறாத சிவபெருமானை யான் எனது மெய்த்தவத்தாற் காணப்பெற்றே னென்று, தாம் நல்வினையாற்பெற்ற பேற்றை வியந்துகூறியவாறு. சிவபிரான் பத்தியையுடைய தம்மைப்போன்ற அடியார்க்கு மிகவும் எளியவனென்றும், பத்தரல்லாத பிறர்க்கு மிகவும்அரியவனென்றும் கூறியபடியாம்: 'பூமருவுவேதன் புயல்வண்ணன் கண்டறியாத், தாமமணிமுடியுந் தாளிணையும் - யாமறிய, வாழுங் கருவைவளநகரில் வந்துநின்றான், தாழுஞ்சடைக்களவீசன்" என்னும் வெண்பா

வந்தாதி இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. சிவபெருமானைத் தாம் வத்துமாறு நேர்ந்தது தமது முன்னைநல்வினையே யென்பார் 'என்மெய்த்தவத்தால் நாதா வென்றேத்தி' என்றார்: "விண்ணவர்மகுடகோடி வீழ்ந்திறைஞ்சும் விரை மலர்ச்சேவடிமிசையே,............கண்ணினீர்வாரக் கருவையம்பரனே கடவுளே யென்றெடுத்தேத்தப், புண்ணியம்புரிந்தேன்" என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும். பாதாரவிந்தம் பஞ்சாயுதன் காண்பரியான், செஞ்சடைக்காடு வேதா காண்பரியான் என முறையே சென்று இயைதலால், முன்னிரண்டடி-முறைநிரனிறைப்பொருள்கோளாம்.

பஞ்சஆயுதன் - ஸுதர்ஸநமென்னுஞ் சக்கரமும், பாஞ்சஜந்யமென்னுஞ் சங்கமும், கௌமோதகியென்னுங் கதையும், நந்தகமென்னும் வாளும், சார்ங்கமென்னும் வில்லும் ஆக ஐந்து ஆயுதங்களை யுடையவன்; திருமால். வேதா என்னும் வடசொல்லுக்கு - படைப்புத்தொழிற்கடவுளென்று பொருளாம்.()

18. கண்டேன்கருவைப்பெருமான்றிருவடிகண்டுபற்றிக்
கொண்டேன்பரசமயங்குறுகேன்புல்லர்கூட்டநண்ணிப்
பண்டேபுரிந்தபழவினையாவையும்பற்றறுத்துத்
தொண்டேபுரிவதல்லாற்பின்னைவேறுதொழிலில்லையே.

(இ - ள்.) (யான் முன்னை நல்வினையின்பயனால்), கருவை பெருமான் திருஅடி - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது திருவடிகளை, கண்டேன் - தரிசிக்கப்பெற்றேன்; கண்டு பற்றிக்கொண்டேன் - அவற்றைத் தரிசித்தபின்பு (உபாயமென்று) உறுதியாகக் கைக்கொண்டேன்; (இனிமேல்), பர சமயம் குறுகேன் - (சற்சமயமாகிய சைவசமயத்தைவிட்டுப்) புறச்சமயங்களிற் சென்று சேரமாட்டேன்; (இனி எனக்கு),—புல்லர் கூட்டம் நண்ணி - அறிவீனர்களுடைய கூட்டுறவைப் பெற்று, பண்டு புரிந்த - முன்னேசெய்து (சஞ்சிதமாகச்) சேர்த்த, பழ வினை யாவையும் - பழவினைகளையெல்லாம், பற்று அறுத்து - (தொடர்புஅறுமாறு) அடியோடு ஒழித்து, தொண்டே புரிவது அல்லால் - (சிவபிரானுக்கு) அடிமைசெய்வதேயல்லாமல், பின்னை வேறு தொழில் இல்லை - மற்றும் வேறுதொழில் ஒன்றுமில்லை; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவருளால் அப்பெருமானது திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றிய எனக்கு, பரசமயங்களிற்சேர்தலில்லையாகி, தீயிணக்கத்தால் தோன்றிய பண்டைப்பழவினைகளையெல்லாம் அடியோடொழித்து அப்பிரானுக்குத் தொண்டுபுரிதலே தொழிலாகு மென்பதாம். 'கருவைப்பெருமான்திருவடி' என்ற தொடர் - இடையேநின்று, முன்னுள்ள 'கண்டேன்' என்றதையும், பின்வரும் 'கண்டுபற்றிக்கொண்டேன்' என்பதையும் தழுவுதலால், இடைநிலைத்தீவகம் எனப்படும்; இதனை, மத்யமதீப மென்பர் வடநூலார். பழவினை - முற்பிறப்புக்களிற் செய்யப்பட்டதனால் தம்மைச்செய்த உயிர்க்குத் தம்பயனாகிய துன்பத்தைப் பிற்பிறப்புக்களில் தவறாதுதருவதாய் அநாதியாக வருகின்ற தீவினை; இது - ஊழ் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

பரசமயம் - சைவமல்லாத மற்றைச்சமயங்கள் : அவையாவன - வைஷ்ணவம் ஶாக்தம் ஸௌரம் காணபதம் கௌமாரம் என்பன. அறுவகைமதம் - கபிலமதம் கணாதமதம் பதஞ்சலிமதம் அக்ஷபாதமதம் வ்யாஸமதம் ஜைமினிமதம் என்றும்; பௌத்தம் ஜைநம் பைரவம் காளாமுகம் லோகாயதம் சூந்யவாதம் என்றும் பலவகையாகக் கூறப்படும். தொண்டே, ஏகாரம் - பிரிநிலை. 'புல்லர்கூட்டம் நண்ணிப் பரசமயங்குறுகேன்' என்று இயைத்துப் பொருளுரைப்பினுமாம்.

19. இல்லாமைதுன்பமிரவுகல்லாமையிழிவுமடி
பொல்லாதநோய்முதலானவெல்லாமன்றுபோர்விசயன்
வில்லாலடியுண்டபால்வண்ணநாதர்வியன்புகழைச்
சொல்லாதவரையன்றேபிறப்பேழுந்துயர்செய்யுமே.

(இ - ள்.) இல்லாமை - வறுமையும், துன்பம் - துக்கமும், இரவு - இரத்தலும், கல்லாமை - படியாமையும், இழிவு - தாழ்வும், மடி - சோம்பலும், பொல்லாத நோய் - மிகக்கொடிய வியாதிகளும், முதல் ஆன - முதலாகவுள்ள, எல்லாம் - எல்லாத்தீமைகளும்,—அன்று - முற்காலத்தில், போர் விசயன் வில்லால் - போர்செய்த அருச்சுனனது விற்கழுந்தினால், அடியுண்ட - அடிபட்ட, பால்வண்ண நாதர் - பால்போன்ற வெண்ணிறமுடைய திருக்கருவைச்சிவபிரானது, வியன் புகழை - சிறந்த கீர்த்தியை, சொல்லாதவரை அன்றே—,பிறப்பு ஏழும்-(வினைப்பயன்தொடரும்) எழுவகைப்பிறப்பிலும், துயர் செய்யும் - துன்பஞ்செய்யும்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருப்புகழைத் துதியாதவர்களை வறுமை துக்கம் முதலிய எல்லாத்துன்பங்களும் வந்து வருத்து மென்பதாம்; எனவே, சிவபெருமானது திருப்புகழைத் துதிப்பவர் வறுமை துக்கம் முதலிய துன்பமொன்றுமின்றி இனிதுவாழ்வ ரென்பது, பெறப்படும். இல்லாமை - நுகரப்படும் பொருளொன்றுமில்லாமை; எனவே, வறுமையாம்: இனி, அறிவில்லாமை எனக் கொள்வாருமுளர். இரவு - இல்லாமைபற்றி நிகழுஞ் செயல். மடி - நல்ல செயல் யாதுஞ்செய்யாது வீணேகாலங்கழிக்குஞ் சோம்பல்தன்மை. இனி, 'மிடி' என்ற பாடத்துக்கு - தாரித்திரியம் என்று பொருளாம். பால்வண்ணர் என்பது - திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய சிவபெருமானது திருநாமங்களு ளொன்று; இது, வெண்மைநிறமுடைமையால் வந்த பெயர். பிறப்பேழ் - வினைப்பயன் தொடரும் எழுவகைப்பிறப்பு: அவையாவன - தேவர் மனிதர் விலங்கு புள் ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்பன.

விசயனதுவில்லா லடியுண்ட கதை:—பாசுபதம்பெறத் தவநிலைநின்ற அருச்சுனனை அழிக்கத் துரியோதன னேவலாற் பன்றிவடிவாய் வந்த மூகாசுரன்மேல் வேடவடிவமாகி வந்த சிவபெருமான் அம்பெய்ய, அதுபிளக்கு முன்னே அருச்சுனன் அம்பொன்று எய்து வராகத்தை விழுத்த, அதுகாரணமாக அவ்விருவர்க்கும் உண்டான போரிற் பரமசிவன் எதிரியினது வில் நாணியையறுக்க, பார்த்தன் அவ்விற்கழுந்தாற் கடவுளது முடியி லடித்தான்.

பின்பு சிவபிரான் தனது நிஜரூபத்தோடு காட்சிகொடுத்து அவன் வேண்டு கோளின்படி பாசுபதாஸ்திரத்தையும் வில் அம்பறாத்தூணி முதலியவற்றை யும் அருளிப்போயின னென்பதாம். இவ்வரலாற்றினால், அன்பர்கள் செய்யுங் குற்றத்தைப் பொறுத்து அருள் செய்யுந் தன்மையன் சிவபிரானென்பது விளங்கும். (௧௯)

20. செய்யன்கரியமிடற்றன்வெண்ணீற்றன்செம்பாதிப்பச்சை
மெய்யன்செழும்பொற்சடாடவியான்வெவ்வனலெடுத்த
கையன்கருவைப்பெருமானிருவினைகட்டறுக்கு
மையன்சரணஞ்சரணமென்றோதுமருமறையே.

(இ - ள்.) செய்யன் - செந்நிறமுடையவனும், கரிய மிடற்றன் - (விடமுண்டதனாற்) கறுத்த கண்டத்தை யுடையவனும், வெள் நீற்றன் - வெண்மையான விபூதியையுடையவனும், செம் பாதி பச்சை மெய்யன் - (தனது திருமேனியிற்) சரிபாதியாகப் பசுமைநிறமுள்ள வடிவமுடையவ னும், செழும் பொன் சடா அடவியான் - செழித்த பொன்மயமாகிய சடைத் தொகுதியையுடையவனும், வெம் அனல் எடுத்த கையன் - வெம்மையாகிய அக்கினியை யேந்திய திருக்கையையுடையவனும், இரு வினை கட்டு அறுக் கும் ஐயன் - (அடியார்களது) இரண்டு வினைகளையும் தொடர்பற ஒழிக்கின்ற தலைவனும், கருவை பெருமான் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளியிருப்பவனு மாகிய சிவபெருமானது, சரணம் - திருவடிகளே, சரணம் - (யாவர்க்கும்) அடைக்கலமாம், என்று—, அரு மறை - (உணர்வதற்கு) அருமையான வேதங்கள், ஓதும் - பலமுறை கூறும்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவடிகளே தஞ்ச மென்பது, வேதத்தின் தேர்ந்த கருத்து என்பதாம். சிவபிரானது அர்த்தநாரீசுவரமூர்த்தியாகிய உருவத்தில் வலப்பாதியாகிய சிவரூபம் செந்நிறமாகவும், இடப்பாதியாகிய அம்பிகைவடி வம் பசுநிறமாகவும் இருத்தலை உட்கொண்டு 'செய்யன் செம்பாதிப்பச்சை மெய்யன்' என்றார்: "மணியுமானாய் மரகதத்திரளுமானாய்" என்ற தேவார மும், "வலப்பாகஞ் செழும்பவளச்சோதியென்ன வாணீலச்சோதியென்ன மற்றைப்பாகங், கலப்பான திருமேனி" என்ற பாரதமும் காண்க. கருமை நீலம் பசுமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக்கூறுதல், கவிசமயம். சிவபெரு மான் தனது வலப்பால்மேற்கரத்தில் அக்கினியை யேந்தியுள்ளா னென அறிக. நல்வினையும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாதலால், அதனையுஞ்சேர்த்து 'இரு வினைகட்டறுக்கு மையன்' என்றார்; "இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா" என்று திருவள்ளுவர் கூறுவதும் இதுபற்றியே. தேவஜந்மம் நல்வினைப்பய னாற் பெரிதும் இன்பம் நுகருமாறு நேர்வதாயினும் அத்தேவர்களும் அந்நல் வினை முடிந்தவளவிலே அவ்வுடம்பு ஒழிய மீளவும் இவ்வுலகத்திற் கருமவசத் திற்கு ஏற்ப வேறுபிறவி கொள்பவராதலும், உயிரைப் பந்தப்படுத்துவதிற் பொன்விலங்கும் இரும்புவிலங்கும் போலப் புண்ணியஜந்மமும் பாபஜந்ம மும் சமமேயாதலும், இவ்விருவகைக் கருமங்களையும் முற்றும் ஒழித்தவர்

களை சிற்றின்பத்திற்கும் பெருந்துன்பத்துக்குமே இடமான எழுவகைப் பிறப்புக்களிலும் புகுதாமற் பேரின்பத்திற்கே இடமான மீளாவுலகமாகிய முத்தியிற் சேர்ந்து மீளவும் பிறத்தலிலராவ ரென்பதும் உணர்க. சரணமென்னுஞ் சொல் இரண்டனுள், முன்னது - சரணம் என்ற வடமொழியின் திரிபும், பின்னது - ஶரணம் என்ற வடமொழியின் திரிபுமாம்.

'செய்யன் கரிய மிடற்றன் வெண்ணீற்றன் செம்பாதிப் பச்சை' என்ற அடியில் ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடான நிறங்களையுணர்த்துஞ் சொற்கள் அமைந்திருப்பது, முரண்தொடையாம்; "சொல்லினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே" என்றது காண்க. இது - பொருளால் வந்த முரண்தொடையாம். (உ0)

21. அருமறையோதியென்பல்வேள்விமுற்றியென்னுதராவா
னருமதைகங்கைமுதற்புனன்மூழ்கியென்னுண்மலர்சேர்
மருமலிசோலைக்கருவைப்பிரான்றிருமந்திரத்தை
யொருமுறையோதித்துறக்கம்புகாதவுணர்விலரே.

(இ - ள்.) நாள் மலர் சேர் - புதிய மலர்கள் பொருந்திய, மரு மலி - நறுமணம் நிரம்பிய, சோலை - சோலைகள்சூழ்ந்த, கருவை - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய, பிரான் - சிவபிரானது, திருமந்திரத்தை - சிறந்தமந்திரமாகிய பஞ்சாட்சரத்தை, ஒரு முறை ஓதி - ஒருகால் உச்சரித்து, (அதன்பயனாக), துறக்கம் புகாத - மேலுலகத்தைச் சென்றுசேராத, உணர்வுஇலர் - நல்லறிவு இல்லாதவர்கள்,—(தாம் நற்பயன்பெறவேண்டுமென்று கருதி), அரு மறை ஓதி என் - அரிய வேதங்களை ஓதினால் என்ன? பல் வேள்வி முற்றி என் - பலவகை யாகங்களைச் செய்தால்தான் என்ன? ஆதரவால் - மிக்கவிருப்பத்தோடு, நருமதை கங்கை முதல் புனல் மூழ்கி என் - நருமதை கங்கை முதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களில் நீராடினால்தான் என்ன? [ஒருபயனுமில்லை என்றபடி]; (எ - று.)

சிவபெருமானுக்கு உரிய பஞ்சாட்சரங்களை உச்சரித்து அப்பெருமானுக்கு ஆட்படுதலால்மாத்திரம் கருமமொழிந்து வீடுபெறலாமே யன்றி, வேதமோதுதல், வேள்விசெய்தல், புண்யதீர்த்தங்களில்ஸ்நானஞ்செய்தல் முதலிய வெறுந்தொழில்களால் வினையொழிந்து நற்கதிபெற முடியாதென்பதாம். உண்மையறிவின்றிச் செய்யப்படுகின்ற ஒழுக்கங்கள் சிறிதும் பயன் தரமாட்டா வென்பது, கருத்து. வேதங்களைப் பலகால் ஓதுவது பலயாகங்களைச்செய்வது பலபுண்யதீர்த்தங்களிற்சென்று ஸ்நானஞ்செய்வது முதலிய காயக்கிலேசங்களான தொழில்களைச் செய்தும் பெறுதற்கரிய நற்பதவியை, ஒருகால் சிவபிரானது திருமந்திரத்தை உச்சரித்தமாத்திரத்தாற் பெறலாகுமென்று அம்மந்திரத்தின் மகிமையை உணர்த்தியவாறு. 'ஆதரவால்' என்பதை 'அருமறையோதியென்', 'பல்வேள்விமுற்றியென்' என்றவற்றோடுங் கூட்டலாம். இங்கு 'ஆதரவால்' என்று அடைமொழிகொடுத்துக் கூறியத

ஞல், நெருப்பென்று உணராது மிதித்தாலும் அது மிதித்தவர்பாதங்களைச் சுடுதல்போலத் திருமந்திரத்தை ஆதரவின்றி உச்சரித்தாலும் அது தவருது நற்பயனைத் தருமென்பது, தொனிக்கும்.

ஓதி, முற்றி, மூழ்கி என்ற செய்தெனெச்சங்கள் - ஓதினல் முற்றினல் மூழ்கினல் எனச் செயினென்னும் வினையெச்சமாகப் பொருள்படுதலால், எச்சத்திரிபுகளாம். மந்த்ரம் - (தன்னை) மநநஞ்செய்தவரைக் காப்பதென்று காரணப்பொருள்படும் பெயர். துறக்கம் - (ஸம்ஸாரபாசபந்தங்களைத்) துறந்து அடையும் இடம் எனக் காரணக்குறி. (உக)

22. உணங்குந்தவத்தர்கருத்திலும்வேதத்தினுச்சியிலு
மணங்கொண்டசோலைக்கயிலாயவெற்பிலுமாமறையோர்
கணங்கொண்டுபோற்றிசெய்பொன்னம்பலத்துங்கருவையிலு
மிணங்கும்பொருளென்னிதயாரவிந்தத்திருக்கின்றதே.

(இ - ள்.) உணங்கும் தவத்தர் கருத்திலும் - (உடம்பு) வாடுதற்குக் காரணமான தவத்தையுடையவர்களது மனத்திலும், வேதத்தின் உச்சியிலும் - வேதங்களின் அந்தங்களான உபநிஷத்துக்களிலும், மணம் கொண்ட சோலை கயிலாயவெற்பிலும் - நறுமணம் பொருந்திய சோலைகளையுடைய திருக்கைலாசமலையிலும், மா மறையோர் கணம் கொண்டு போற்றி செய் பொன் அம்பலத்தும் - சிறந்த வேதமுணர்ந்த அந்தணர்கள் கூட்டங்கூடி வணங்குகின்ற திருச்சிற்றம்பலத்திலும், கருவையிலும் - திருக்கருவையென்னுந் திவ்விய தலத்திலும், இணங்கும் - அன்போடு எழுந்தருளிய, பொருள் - பரம்பொருள்,—என் இதய அரவிந்தத்து - எனது மனமாகிய தாமரையில், இருக்கின்றது—; (எ - று.)

சிவபெருமானை அடியேன் அன்போடு தியானித்தல்பற்றி அப்பெருமான் நான் நினைத்தபடியெல்லாம் எனது மனத்தில் திருவுள்ளமுவந்து வந்து எழுந்தருளியிருக்கின்றன னென்பது தோன்ற இங்ஙனங் கூறினர். இனி, சிவபிரான் வேதாந்தங்களிலும் திருக்கைலாசத்திலும் பொன்னம்பலத்திலும் திருக்கருவையிலும் எழுந்தருளியிருப்பதுபோல என்மனத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கின்றன னென்றுமாம். இருக்கின்றதே என்ற ஏகாரத்தால், முனிவர் கருத்து முதலிய உயர்வான இடங்களி லிருக்கவேண்டிய பரம்பொருள் எனது இதயமாகிய தாழ்ந்தஇடத்திலிருப்பது என்னவியப்போ! என்ற கருத்துத் தொனிக்கும். "இருக்குந் திருக்கோயில் ஏழையேன் நெஞ்சோ, மருக்கொள் கயிலைவரையோ - திருக்களவோ, சோதிமணிமன்றே சுடர் விசும்போ பால்வண்ணு, ஓதுமறையோ வுனக்கு" என்றார், வெண்பாவந்தாதியில். 'மாமறையோர் கணங்கொண்டு போற்றிசெய் பொன்னம்பலம்' என்றது - தில்லைவாழந்தணர் மூவாயிரவர் ஏத்துகின்ற கனகசபையை. (உஉ)

23. இருக்கும்புராணமுமாகமமீகாடியுமென்றுலகிற்
பெருக்குங்கொழுகொம்புமீதேறிமுத்திப்பிரசமலர்

நிலையாக எழுந்தருளியிருந்து, என்னை ஆள நின்றான் - அடியேனைக் காப் பாற்றுமாறு சித்தனாக இருக்கிறான்; (எ - று.)

தேவரெல்லாரினுஞ் சிறந்தவனான திருமாலாலும் அறியப்படாத சிவ பெருமான், காரணமின்றி என்மீது எழுந்த பெருங்கருணையினால் தானே வலியவந்து அடியேனுக்கு ஆவனசெய்து, என்னைக்காக்குமாறு எனதுநெஞ் சையே வாழுமிடமாகக் கைக்கொண்டருளினான்; அப்பிரானது பெருங் கருணை என்திறத்து இருந்தவாறு என்னே! என வியந்தவாறு. "அதிசய முளத்திற்காட்டி அகம்புறந்தானுக் காட்டித், துதிசெயக்கவிநாக்காட்டித் தொடக்கறு நேயங்காட்டி, மதியினிற்களிப்புங்காட்டி வந்தெனை யாண்டு கொண்டான், கதியெனவுலகம்போற்றக் களாநிழலமர்ந்தநாதன்" என்றது, பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

அறிவுக்கு ஆதாரமாகிய மனத்தினும் அம்மனத்தின்கண் அடங்கி நிற்க வேண்டிய அறிவாகிய ஆதேயம் பெரிதென்பது படக் கூறியதனால், 'நினை வுக்கடங்காவறிவையளித்து' என்பதில் மிகுதியணிதோன்று மென்னலாம். கொண்டல் - நீரைக்கொண்டிருப்பது எனக் காளமேகத்துக்குத் தொழிலாகு பெயர். மேனியனும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. படி ஏழு - அதலம் விதலம் சுதலம் தலாதலம் ரஸாதலம் மகாதலம் பாதாளம் என்ற கீழுலகங்களேழு: உம்மை - இனைத்தென்றறிபொருளில் வந்த முற்றும்மை. பானிறம் என்ப தை மேனிக்கு அடைமொழியாக்காது வெண்பொடிக்கு அடைமொழியாக் கின், வெண்மையென்ற அடைமொழி நின்றுவற்று மெனக: இனி, பால் வெண்ணிறம் பொடி ஏறுமேனியன் என்று கூட்டிப் பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும். (உரு)

26. புண்ணியனொப்பனைபாகன்புராதனன்பூங்கடுக்கைக்
கண்ணியனெங்கள்கருவைப்பிரான்களவீசனன்பர்க்
கண்ணியன்றன்னடியாருடன்கூடவறிவொன்றிலாத்
தண்ணியவென்னைத்தடுத்தாட்கொளநின்றதற்பரனே.

(இ - ள்.) புண்ணியன்-புண்ணியசொரூபியானவனும், ஒப்பனை பாகன்- ஒப்பனையம்மையை இடப்பாகத்திற் கொண்டவனும், புராதனன் - அநாதி யானவனும், கடுக்கை பூ கண்ணியன் - கொன்றைமலர்மாலையைச்சூடியவனும், அன்பர்க்கு அண்ணியன் - (தன்னிடத்து) மெய்யன்புடையார்க்கு நெருங்கி யருள்செய்பவனும், எங்கள் கருவை பிரான் - எமது நாட்டிலுள்ள திருக்கரு வையி லெழுந்தருளியுள்ள சுவாமியுமாகிய, களவு ஈசன்—, தன் அடியாருடன் கூட - தனதுமெய்த்தொண்டர்களுடன் சேர்வதற்கு, அறிவு ஒன்று இலா - உண்மையறிவு சிறிதும்இல்லாத, தண்ணிய என்னை - மிகத்தாழ்ந்த என்னை, தடுத்து - (பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் உழலாமல்) விலக்கி, ஆள் கொள நின்ற - அடிமைகொள்ளுமாறு நின்ற, தற்பரன் - சிறந்தகடவுளாவான்; (எ - று.)

காமவசத்தனாய் மகளிர்பக்கல் மோகங்கொண்டு பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் அலைந்துதிரிந்து சிவபெருமானது திருவருளுக்குப் பாத்திரமாதற்கேற்ற நல்

வினை சிறிதுமின்றித் தன்னடியாருடன்சேர்தற்கு இயைபில்லாது மிகவுந் தாழ்ந்த என்னை, திருக்கருவைச்சிவபெருமான் தனது நிர்ஹேதுககிருபை யினால் தடுத்து ஆட்கொண்டருளினு னென்பதாம். அறிவொன்றிலாத் தண் ணியஎன்னைத் தடுத்துத் தன்னடியாருடன்கூட ஆட்கொளநின்ற தற்பரன் கருவைப்பிரான் என்றுகூட்டிப் பொருளுரைப்பினுமாம். "வேனிற்சிலை வேள்தொடுகணைக்கும் விளங்குமகளிருளங்கவற்றும், பானற்கொடியவிழிவ லைக்கும் பற்றாய் வருந்தி யநுதினமும், ஈனத்துயரக்கடலழுந்தும் எனையும் பொருளா அடிமைகொண்டாய், ஞானத்துருவே தமிழ்க்கருவைநம்பா பொது வினடித்தோனே," "சுடரே வலியத்தடுத்தாண்ட துணையே" என்பர் பதிற் றுப்பத்தந்தாதியிலும்.

புராதனன் - தனக்குமுன்னே தோன்றினர் ஒருவருமின்றித் தானே முதலில் தோன்றியவன். கண்ணி - நெற்றியின்மாலை. அன்பர்க்கு அண்ணி யன் - "பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்:" அன்பில்லாதார்க்குச் சேய்மை யன் என்பது, இத்தொடரில் தொனிக்கும். அண்ணியன் - அண்மை என் னும் பகுதியடியாப் பிறந்த பெயர். தற்பரன் - தன்னினுஞ்சிறந்த கடவுள் ஒருவருமின்றித் தானே சிறந்த கடவுளா யிருப்பவன். (உசு)

27. பரகதிக்கேவைப்பையோவறியேன்பெரும்பாதகர்போ
நரகதிக்கேவைப்பையோவறியேனெங்குநானுறினுஞ்
சரகதிக்கேசெல்விடையாய்களாவுறைசங்கரனே
வரகதிக்கேற்றநின்பாதாரவிந்தம்வழுத்துவனே.

(இ - ள்.) சர கதிக்கே செல் விடையாய் - அம்பின் வேகம்போல (விரைந்து) செல்கின்ற விருஷபத்தை வாகனமாகவுடையவனே! களா உறை சங்கரனே - திருக்களாமரத்தின்நிழலில் நித்தியவாசஞ்செய்கின்ற சிவபி ரானே!— பர கதிக்கே வைப்பையோ - (அடியேனை) உயர்ந்த கதியாகிய முத்தியுலகத்திற் சேருமாறு கருணைபுரிவாயோ? அறியேன் - அறிந்திலேன்; (அன்றி), பெரும் பாதகர் போம் நரகம் திக்கே வைப்பையோ - பெரும்பாவி கள் செல்கின்ற நரகத்தினிடத்தில்தானே சேருமாறு செய்வாயோ? அறி யேன்—; நான் எங்கு உறினும் - நான் எவ்விடத்திற் சேர்ந்தாலும், வர கதிக்கு ஏற்ற - சிறந்த முத்திப்பதவியைக் கொடுத்தற்குஉரிய, நின் பாத அரவிந்தம் - உனது திருவடித்தாமரைகளை, வழுத்துவன் - துதிப்பேன்; (எ - று.)

திருக்கருவைச்சிவபெருமானே! தலைவன் திருவுள்ளத்தின்படியே செல் வது அடியவனுக்குக் கடமை யாதலால், அடியேன் நினக்கு அடிமைப்பட்ட பின்பு, எனக்கு நீ முத்தியுலகம் அளித்தாலும் நரகலோகமே அளித்தாலும் ஒருநிகராகவே பாவித்து, எங்கிருந்தாலும் உனதுதிருவடிகளையே இடை விடாதுதியானிப்பே னென்பதாம். இதனால், அடியவர் தாம்பெறுகின்றபேற் றைப்பற்றிச் சிறிதுங் கவலைகொள்ளாது இறைவனிடத்துப் பக்திப்பெருங் காதலையே பெரும்பேறாகக் கொள்வரென்பது பெறப்படும்; "மேலாம்பதத்

பிடுவையோ வன்றி யெனை, யேலாநரகத் திடுவையோ," "உத்திவாளரா
ந்த பால்வண்ணனே யுனது, பத்தி வேண்டுவதன்றியே நரகிடைப்படி
முத்திவேண்டிலேன்" என்பர் மற்றையந்தாதிகளிலும்.

சரகதி - சரத்தின்கதிபோன்ற கதி. மிக்கவிரைவுடன் செல்வதில்
-க்கு அம்பு - உவமை. பரகதிக்கே, நரகதிக்கே, ஏகாரங்கள் - பிரிநிலை.
- - வ்ருஷம் என்ற வட-சொல்லின் சிதைவு. முதலடியில் கதிக்கு என்
- கதியில் என ஏழனுருபின்பொருளில் வந்ததும், மூன்றாமடியில் சர
கு என்பது சரகதியால் என மூன்றனுருபின்பொருளில் வந்ததும் -
றுமைமயக்கமாம். ஶங்கரன் - (அடியார்க்குச்) சுகத்தைச் செய்பவன்:
'மாழிக் காரணச்சிறப்புப்பெயர். (உஎ)

வழுத்துதல்போற்றல்வணங்கல்குழைதன்மகிழ்தனெஞ்சிற்
பழுத்தவன்புற்றுப்பலகாலுருகுதல்பாவனைபோய்
முழுத்தவின்பக்கடன்மூழ்கிக்களித்தன்முகலிங்கன்று
ளழுத்தவென்சென்னிகொடுத்தபின்பெற்றததிசயமே.

(இ - ள்.) முகலிங்கன் - திருக்கருவைச் சிவபெருமான், தாள் - (தனது)
படிகளை, அழுத்த - அழுந்தவைக்கும்படி, என் சென்னி - எனது தலை
கொடுத்த பின் - சமர்ப்பித்த பிறகு [தலையை வணக்கியபிறகு],—வழுத்
ல் - துதித்தலையும், போற்றல் - வாழ்த்துக்கூறுதலையும், வணங்கல் - வணங்
லயும், குழைதல் - நெகிழ்தலையும், மகிழ்தல் - சந்தோஷித்தலையும், நெஞ்
பழுத்த அன்பு உற்று பல கால் உருகுதல் - மனத்தில் முதிர்ந்த அன்பு
ண்டு பலமுறை உருகுதலையும், பாவனை போய் முழுத்த இன்பம் கடல்
கி களித்தல் - (பக்திப்பெருக்கினால்) எண்ணமொழிந்து [பரவசப்பட்டு]
ந்தபேராநந்தக்கடலில் மூழ்கிப் பெருங்களிப்புக்கொள்ளுதலையும், பெற்
- (யான்) அடைந்தது, அதிசயமே - வியப்பாகுமோ? (எ - று.)

எனவே, சிவபிரான் தனது திருவடிகளை வணங்கிய என் சென்னிமீது
றித்தபின்பு, பக்திப்பெருக்கின்செயல்களான வழுத்துதல் முதலியன
னிடத்துத் தோன்றியதில் ஒருசிறிதும் வியப்பில்லை யென்பதாம்: ஒன்
தும்பற்றாத தம்மையும் ஒருபொருளாகக்கொண்டு அருள்புரிந்து தமது
யின்மேல் சிவபெருமான் திருவடிவைத்த பெருந்தகைமையை வியந்த
ு. சிவபிரானது திருவடிகளைத் தலைமீது கொண்டு வணங்கும் பக்தர்
கு வழுத்துதல் முதலியன தோன்றுதல் இயல்பேயென்க. "கண்ட
கள்புனல்பாயக் களிப்பா யுள்ளங்கரையழிய, விண்டமொழியும் நாக்குழற
மிமேனிமயிர்பொடிப்பப், பண்டைவசம்போய்ப் பரவசமாய்ப் பரமாநந்தத்
நறவ, முண்டுதெவிட்டா வருள்புரிந்தான் கருவைவாழு முரவோனே"
ற பதிற்றுப்பத்தந்தாதி இங்கு நோக்கத்தக்கது. முகலிங்கம் என்பது,
பிரானது அறுபத்துநான்குமூர்த்தங்களு ளொன்று. பாவனைபோய் என்ப
கு-(யான்அடியவன்போல) நடித்த தன்மைமாறி [உண்மையானபக்தனாகி]

என்றும், (கடவுளைத்) தியானிக்கின்ற தன்மை மிகுந்து என்றும் பொருள் கூறலாம். அதிசயமே, ஏகாரம் - வினாவகையால், எதிர்மறைகுறித்தது. (உஅ)

29. பெற்றேனொருவர்பெறாப்பெரும்பேறுபிறவித்துன்ப
மற்றேனினிமற்றடைவதுண்டோவரண்மூன்றெரியச்
சற்றேமுறுவல்செய்தோர்களவீசர்பொற்றாளிணைக்குக்
குற்றேவல்செய்யத்தமியேனிதயங்கொடுத்தவன்றே.

(இ - ள்.) அரண் மூன்று எரிய - (இரும்பு வெள்ளி பொன் என்னும் இவைகளாலியன்ற) மதிலையுடைய திரிபுரங்களும் சாம்பலாய் எரிந்தொழியுமாறு, சற்று முறுவல் செய்தோர் - சிறிது புன்சிரிப்புக்கொண்டவராகிய, களாஈசர் - திருக்கருவைச்சிவபிரானது, பொன் தாள் இணைக்கு - பொன் போன்ற இரண்டு திருவடிகட்கும், குற்று ஏவல் செய்ய - திருத்தொண்டுபுரியும்படி, தமியேன் - அடியேன், இதயம் - (எனது) மனத்தை, கொடுத்த அன்றே - சமர்ப்பித்த நாள் தொடங்கியே,—(நான்),—ஒருவர் பெறா - (பக்தரல்லாதவர்) எவரும் அடைந்திராத, பெரும் பேறு - பெரிய புருஷார்த்தத்தை, பெற்றேன் - அடைந்தேன்; பிறவி துன்பம் அற்றேன் - பிறப்புக்களினாலாகிய துன்பங்கள் நீங்கப்பெற்றேன்; இனி மற்று அடைவது உண்டோ - இனிமேல் வேறு அடையவேண்டிய பயனும் (எனக்கு) உளதோ? [எல்லாப்பயனையும் அடைந்தேனென்றபடி]; (எ - று.)

சம்சாரத்தில் அலைந்து பிறகு நன்ஞானமுண்டாகி அதனிடத்து வெறுப்புக்கொண்டவர்கள் வேண்டுபவை இரண்டு; அவையாவன - வேண்டுவன பெறுதலும் [இஷ்டப்ராப்தியும்], வேண்டாதன ஒழிதலும் [அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும்] ஆம். வேண்டுவனவாவன - சிவபெருமானிடத்தும் அவனது அடியார்களிடத்தும் அன்புகொள்ளுதல் முதலியன: வேண்டாதனவாவன - பிறவித்துன்பங்கள்: இவை இரண்டும் தமக்குக் கைகூடியதனால், இனி அடையற்பாலது ஒன்றுமில்லையென்று தமதுஉள்ளநிறைவை இதனால் வெளியிட்டனரென்க. திரிகரணங்களினாலும் இறைவனை வணங்குதல் அன்பர்களது கடமையாதலாலும், தாம் பாடல்தொண்டு செய்வதனால் வாயினால் வணங்குதல் பெறப்பட்டதனாலும், மற்றை இரண்டுகரணங்களுள் சென்னியால் வணங்கியதைக் கீழ்ச்செய்யுளினாற் கூறி, மனத்தால் வணங்குதலை இச்செய்யுளால் வெளியிட்டனரென்க. ஒருவர் பெறாப் பெரும்பேறு - அலப்யலாபமெனப்படும். பிறவித்துன்பங்கள் - ஆத்யாத்மிகம் ஆதிபௌதிகம் ஆதிதைவிகம் என்பன: இவற்றினிலக்கணங்கள் கீழ்க்கூறப்பட்டன. குற்றேவல் - சிவகைங்கரியம்.

பெற்றேன், அற்றேன் என்பன - தெளிவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகக்கூறப்பட்ட காலவழுவமைதிகள். பேறு - பெறப்படுவது: செயப்படுபொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்டு முதல்நீண்ட பெயர். 'இனி' - எதிர்காலங்குறித்தும் இடைச்சொல். மற்று என்னும் இடைச்சொல் - பிறிது என்னும் பொருளது. மூன்று-நகரங்களைக் காட்டுதலால், எண்ணலளவையாகுபெயராம்.

). கொடுங்காலபாசத்தைவீசிவெங்கூற்றுக்கொதித்துமுனிந்
தடுங்காலமுநின்னடிமறவேனலையாழிவெம்பப்
படுங்காலகூடவிடமுண்டுதேவர்பயங்கெடுத்து
விடுங்காலகாலகருவாபுரியுறைவேதியனே.

(இ - ள்.) (பாற்கடல்கடைகையில்), அலை ஆழி வெம்ப - அலைகளை
டைய பாற்கடல் கொதிக்கும்படி, படும் - (அதனிடத்துத்) தோன்றிய,
லகூட விடம் - மிக்ககொடுவிஷத்தை, உண்டு - உட்கொண்டு, தேவர்
ம் கெடுத்துவிடும் - தேவர்களது அச்சத்தை அடியோடு ஒழித்தருளிய,
ல கால - யமனுக்கும் யமனானவனே! கருவாபுரி உறை வேதியனே -
நக்கருவைநகரி லெழுந்தருளியுள்ள அந்தணனே !—வெம் கூற்று-கொடிய
ன், கொடுங் காலபாசத்தை வீசி - (தனது) கொடுமையான காலபாசத்தை
ன் மேல்) வீசியெறிந்து, கொதித்து முனிந்து - மனம் வெம்பிச் சினங்
ாண்டு, அடும் காலமும் - (என்னை) வருத்துகின்ற அந்திமகாலத்திலும், நின்
டி மறவேன் - உனது திருவடிகளை மறக்கமாட்டேன், (யான்); (எ - று.)

எல்லாக்கரணங்களும் ஒடுங்கி அறிவுமழுங்கும் அந்திமகாலத்திலும்
ன் உனது திருவடிகளையே மறவாமல் தியானிப்பே னென்று தமது மன
றுதியை வெளியிட்டவாறு. ஒருவரது உயிர் உடலைவிட்டு நீங்குகின்ற
ந்திமகாலத்தில் நினைக்கின்றவாறே மேல்நிகழு மென்பது நூல்களின்
ணிபு ஆதலால், அதற்கேற்ப 'நின்னடி மறவேன்' என்றார். கூற்று
னயும் உதைத்துத்தள்ளின திருவடி யாதலால், அத்திருவடியை அந்திம
லத்தில் தியானிக்கின்ற எனக்கும் யமபாதை நேராதவாறு சிவபெருமான்
ருவருள் புரிவ னென்பது, 'காலகால நின்னடி மறவேன்' என்றதன்
றிப்பு. பாற்கடலினின்று தோன்றிய ஆலாகலமென்ற விஷத்தைக் கண்டு
தவர்கள் யாவரும் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிச் சரணமடைய, அச்சமயத்தில் அவர்க
து வேண்டுகோட்கு இரங்கி அவ்விஷத்தை உட்கொண்டு அவர்களை யெல்
ாம் சிவபெருமான் பாதுகாத்தருளின னாதலால், அப்பிரானை, 'அலையாழி
வம்பப் படுங் காலகூடவிடமுண்டு தேவர்பயங்கெடுத்துவிடும் வேதியன்'
ன்றார்: இவ்வரலாற்றினால், செயற்கரியசெயல் செய்து உயிர்களைப் பாது
ாக்கும் விசித்திரசக்தியும் திருவருளு முடையவன் சிவபிரா னென்பது
ிளங்கும்.

காலபாசமென்பது, யமனது கயிற்றுவடிவமான ஓராயுதம். கூற்று - உட
லயும் உயிரையும் கூறுபடுத்துங் கடவுள். கொதித்து முனிந்து - ஒருபொருட்
ன்மொழி. ஆலாகலவிஷத்தைக் காலகூட மென்றார், விஷமென்ற ஒப்புமை
ற்றி. வேதியன் என்றதற்கு - வேதத்தை ஆதியில் வெளியிட்டவ னென்றும்,
வதங்களினாற் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றவ னென்றும் பொருள்கூறலாம்.

31. வேதியனேயென்றுஞ்சீதரனேயென்றுமேனியுமைப்
பாதியனேயென்றும்பால்வண்ணனேயென்றும்பானிறவெண்

பூதியனேயென்றுநாத்தழும்பேறப்புகழ்ந்துபுகழ்ந்
தோதியநேரமெல்லாந்தமியேனெஞ்சுருகியதே.

(இ - ள்.) வேதியனே என்றும் - வேதியனே என்று விளித்தும், சீத ரனே என்றும் - விஷத்தை (க் கண்டத்தில்) தரித்தவனே! என்று விளித் தும், மேனி உமை பாதியனே என்றும் - திருமேனியில் உமாதேவியை இடப்பாதியிலுடையவனே! என்று விளித்தும், பால் வெள்நிறம் பூதியனே என்றும் - பால்போன்ற வெண்ணிறமான விபூதியைத் தரித்தவனே! என்று விளித்தும், பால் வண்ணனே என்றும் - பால்வண்ணனே! என்று விளித் தும், நா தழும்பு ஏற - (எனது) நாக்கில் வடுவுண்டாம்படி, புகழ்ந்து புகழ்ந்து - பலபடியாகத் துதித்து, ஓதிய நேரம் எல்லாம் - (உன்னைக்) கூறிய காலங்களி லெல்லாம், தமியேன் நெஞ்சு - எனது மனம், உருகியது - நெகிழ்ந்து கரைந் திட்டது; (எ - று.)

நினது திருப்பெயர்களைக் கூறித் துதிக்கும்பொழுதெல்லாம் என்மனம் உருகு மென்பதாம்: இதனால், கல்நெஞ்சையும் கரைத்து உருக்கவல்ல சிவ பிரானது திருநாமமகிமையை வெளியிட்டவாறு. சீதரன் - ஸ்ரீதரன் என்ற வடசொல்லின் திரிபு: ஸ்ரீ - விஷம். புகழ்ந்து புகழ்ந்து - அடுக்கு, பலமுறை பற்றியது. இனி, வேதியனே - பிரமனே! என்றும்—, சீதரனே - இலக்கு மியை மார்பில்தரித்த திருமாலே! என்றும் பொருள்கூறி, சிவபெருமான் திரிமூர்த்திஸ்வரூபியாதலால், வேதியனே சீதரனே மேனியுமைப்பாதியனே! என்று விளித்தாரெனக் கூறுவாருமுளர்; "முனியே நான்முகனே முக்கண் ணப்பா" என்றாற் போல. (௩௧)

32. உருவாயுருவினொளியாயொளியினொளிகடந்த
வருவாயனைத்துயிராகிநின்றாய்குண்டகழுடுத்த
கருவாபுரேசவிறுதியிற்கூற்றுவன்கைப்படுநாள்
வெருவாதழைத்திடுவேன்வரல்வேண்டும்விடுவிக்கவே.

(இ - ள்.) உரு ஆய் - உருவமுள்ள பொருள்களாகியும், உருவின் ஒளி ஆய் - உருவமுள்ள பொருள்களினிடத்து ஒளிவடிவமாகியும், ஒளியின் ஒளி கடந்த அரு ஆய் - ஒளிவடிவமாயிருத்தலோடு பிரகாசிக்கின்றதன்மை நீங்கிய உருவமில்லாத அருவப்பொருளாகியும், அனைத்து உயிர் ஆகி - எல்லாவுயிர் களுமாகியும், நின்றாய் - நின்றவனே! குண்டு அகழ் உடுத்த - ஆழமுள்ள அகழியினாற் சூழப்பட்ட, கருவா புரம் - திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளி யுள்ள, ஈச - தலைவனே!— இறுதியில் - (எனது) அந்திமகாலத்தில், கூற்று வன் கை படும் நாள்-(நான்) யமன்கையில் அகப்படும்போது [மரணவேதனைப் படும்போது], வெருவாது-கலங்காமல், அழைத்திடுவேன் - (உன்னை) அழைப் பேன்; விடுவிக்க - (அவ்யமன்கையினின்று அடியேனை) விடுவிக்கும் பொருட்டு, வரல் வேண்டும் - (நீ) எழுந்தருளவேண்டும்; (எ - று.)

எப்போதும் உன்னைத் துதித்துப் பழகிய பயிற்சியின் மிகுதியால் எனது ிமகாலத்திலும் நான் மறவாது உன்னைத் துதிப்பே னென்றாலும், கா ்கள் ஒடுங்கி அறிவுசோர்கின்றகால மாதலால் அப்போது பூர்ணசக்தியில் ு துதிக்கும் என்தோத்திரத்திற்கும் மனமிரங்கிக் காட்சிதந்து யமபா யை விடுவித்து நற்கதியருளவேண்டு மென்று அப்போதைக்கு இப் ்தே கூறுகின்றன ரென்க. "நலனழிந்து மூப்படைந்து நாணழிந்து யாற், புலனழிந்து கண்புதையும்போதில் - உலக, விறைவியொடும் பால் ் ஞ வென்றென் றுனையே, மறுகியழைப்பே னேடிவா" என்றார் வெண் ந்தாதியிலும். சிவபெருமான் தான் உருவமுள்ளபொருள்களின் வடிவாய் றலால் 'உருவாய்' என்றும், உருவமுள்ளபொருள்களில் அந்தர்யாமியாய் ்றந்து அவற்றிற்கு நாமரூபங்களை யுண்டாக்குதலால் 'உருவினொளியாய்' ்றும், ஒளிவடிவமாயிருக்குங் கடவுளே கட்புலனாகாது அருவப்பொரு ப் நிற்றலால் 'ஒளியின்ஒளிகடந்த அருவாய்' என்றுங் கூறினர். சிவ ்னே உருவப்பொருளாகியும், அப்பொருள்களின் உள்ளே உறையும் அந் ்ாமியாகியும், அருவப்பொருளாகியும், எல்லாவுயிர்களாகியும் உள்ளானென் ், முதலிரண்டடியின் கருத்து. (௩௨)

3. விடத்தக்கதிந்தவிடக்குடனானெனல்வேர்களைந்து
சுடத்தக்கதென்றுமொழியாவெகுளித்துரிசகற்றி
யடத்தக்கதுமனச்சங்கற்பநெஞ்சத்தகவயலி
னடத்தக்கதுகளவீசர்பொற்றாளென்னுநாற்றினையே.

(இ - ள்.) இந்த விடக்கு உடல் - (பலவகைத்துன்பங்கட்கும் இடமா) இந்த மாமிச சரீரம், விட தக்கது - வெறுத்துவிடத்தக்கது [உபேட் கத்தக்கது]; நான் எனல் - 'நான்' என்று பாராட்டும் அகங்காரம், வேர் ்ந்து சுட தக்கது - அடியோடொழித்து எரிக்கத்தக்கது; என்றும் - எப் ாதும், ஒழியா - (உடலை விட்டு) நீங்காத, வெகுளி துரிசு - கோபமாகிய ்றத்தை, அகற்றி - நீக்கி, மனம் சங்கற்பம் - மனத்தினது வீணானகற் னயெண்ணம், அட தக்கது - அடியோடு ஒழிக்கத்தக்கது; களவீசர் ான் தாள் என்னும் நாற்று - திருக்கருவைச்சிவபிரானது அழகியதிருவடி கிய நாற்று, நெஞ்சத்து அகம் வயலில் - மனத்தினிடமாகிய கழனியில், நட கது - (நற்பயன்விளையுமாறு) நடுதற்குத்தகுந்தது; (எ - று.)

இந்தமாமிசதேகத்தினிடத்து அபிமானத்தை யொழித்து அகங்காரத்தை ்டுக் கோபத்தையும் மனச்சங்கற்பத்தையும் முதலறக்கெடுத்துச் சிவபிரா து திருவடிகளை எப்போதும் நெஞ்சிற் பதியவைக்கவேண்டு மென்பதாம். வினையின்வந்தது வினைக்குவிளைவாயது, புனைவனநீங்கிற் புலால்புறத்திடு ு, மூத்துவிளிவுடையது தீப்பிணியிருக்கை, பற்றின்பற்றிடங் குற்றக் ாள்கலம், புற்றடங்கரவிற் செற்றச்சேக்கை, அவலக்கவலை கையாறழுங் ், தவலாவுள்ளந் தன்பாலுடையது, மக்கள்யாக்கை யிது" என்றவாறு யதல்லாத தாகுதலால், 'விடத்தக்கது இந்த விடக்குடல்' என்றார். தானல்

லாத உடம்பை யான் என்று பற்றுச்செய்வது, அகங்கார மெனப்படும்: தத்துவவுணர்ச்சியால் அதனைத் தானல்லாததென்ற உண்மை தெளிந்து அதன்கண் பற்றைவிடுதல் இன்றியமையாதது என்பதை விளக்க 'நானெனல் வேர்களைந்துசுடத்தக்கது' எனப்பட்டது: இங்கு, உபலக்ஷணத்தால், தன்னோடு இயைபுஇல்லாத பொருளை எனதென்றுகருதும் மமகாரத்தையும் விடவேண்டு மென்பது கொள்க. "சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி யினமென்னும், ஏமப்புணையைச் சுடும்" என்றவாறு தன்னையும் தன்இனத்தையும் அழிக்குந்தன்மையதான வெகுளியை யடக்குவது இன்றியமையாததென்றார். "எண்பதுகோடி நினைந்தெண்ணுவன" என்றபடி மனத்தின் வீணான கற்பனையெண்ணங்கள் கடவுளைத் தியானித்தற்குஉரிய பயன்படுங்காலத்தை வீண்படுத்து மாதலால், அச்சங்கற்பம் ஒழியற்பாலதாம். திருவடி நெஞ்சிற் பதிந்து பலநற்பயன்கள் விளைதற்குக் காரணமாய் நிற்றலால் அதனை 'நாற்று' எனவும், அதற்கு இடங்கொடுத்து நிற்றலால் நெஞ்சத்தை 'வயல்' எனவும் உருவகஞ்செய்தனர். "சிறக்கத்தக்கது கருவையான் திருவடிநேயம், மறக்கத்தக்கது மற்றுளசமயத்தின்மயக்கம், துறக்கத்தக்க திவ்வுடம்பை யானென்றுறு தொடர்பு, பிறக்கத்தக்கது சிவாநந்தவாரியின்பெருக்கே" என்ற செய்யுளின் வாய்பாடுகொண்டது, இச்செய்யுள்.

நாற்றினை - இன் ஐ - சாரியைகள்: இவ்வாறுகொள்ளாது இரண்டாம் வேற்றுமைவிரியாகக்கொண்டு பொருள்கூறின் எடுப்பழிவு என்னுங் குற்றத்திற்கு இடமாதல் காண்க. இனி, விடக்குடல் முதலியவற்றில் இரண்டனுருபு தொக்கதெனக் கொண்டு பொருள்கூறுவாரு முளர். நாற்று - நாறுவது [தோன்றுவது] எனக் காரணக்குறி. (௩௩)

34. நாற்றடந்தோடிசையெட்டிலுந்தட்டநரகளிக்குங்
கூற்றடுந்தாளெழுபாதலம்போய்ப்புகக்கொன்றைநறு
வூற்றெழும்பொன்முடியண்டகடாகமொளிக்கநின்று
பாற்றிருமேனிக்களவீசனுடும்பவுரிகொண்டே.

(இ - ள்.) பால் திருமேனி களவீசன் - பால்போன்ற [வெண்மையான] திருமேனியையுடைய திருக்கருவைச்சிவபிரான்,—நால் தட தோள் - (தனது) நான்கு பெரியதோள்களும், திசை எட்டிலும் தட்ட - எட்டுத்திக்குக்களிலும் போய் முட்டவும்,—நரகு அளிக்கும் கூற்று அடும் தாள் - நரகலோகத்தைப் பாதுகாக்கின்ற யமனை அழித்தபாதம், எழு பாதலம் போய் புக - (கீழுலகங்களுள்) ஏழாவதாகிய பாதாளலோகத்திற் சென்றுபுகவும்,—கொன்றை நறு ஊற்று எழும் பொன் முடி - (தன்மீது அணிந்த) கொன்றைமலர்களிலிருந்து தேன் ஊற்றெழுந்துபாய்கின்ற அழகிய திருமுடி, அண்ட கடாகம் ஒளிக்க - உலகவுருண்டையின் மேன்முகட்டை மறைக்கவும்,—நின்று-(இவ்வாறு பெரியதொருவடிவத்துடன்) நின்று, புவுரிகொண்டு ஆடும் - சுழன்றுகொண்டு திருநர்த்தனஞ்செய்வன்; (எ - று.)

சருவசங்காரகாலத்திற் சிவபெருமான் திருநடனஞ்செய்கின்ற திருவுருவத்தின் வளர்ச்சியைக் கூறியவாறு. "முடிகடந்தது ககனகோளகை நெடுமுகட்டினுக்கப்பாலும், அடிகடந்தது பாதலமேழினுக் கப்புறத் தனலோடும், துடிகிடந்தகை கடந்தன திகந்த மாறெல்புகழ்க்களாவீசன், பொடிகிடந்தபான்மேனியன் திருநடம் புகலுதற்கெளிதோ" என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும். எழு - எழாவதுஎன்ற பொருளைத் தந்தது; இலக்கணை. பவுரி - சுழன்றுசுழன்று ஆடுங் கூத்து. (௩௪)

35. கொண்டாளப்பெற்றவர்தம்மடியார்கள்குறைசெயினுந்
தண்டாமுனிவுற்றிகழ்தல்செய்யார்தமியேன்பிழைநூ
றுண்டாயினும்பொறுத்தாளுந்தகைமையுனதுகடன்
கண்டார்நகைப்பர்களவீசநீயென்னைக்கைவிடினே.

(இ - ள்.) கொண்டு ஆள பெற்றவர் - (தம்மைஅடைக்கலமடைந்தவரை) ஆட்கொண்டு பாதுகாக்கின்ற தலைவர், தம் அடியார்கள் குறை செயினும் - தமது அடியவர்கள் குற்றஞ்செய்தாலும், தண்டா முனிவு உற்று இகழ்தல் செய்யார் - நீங்காத கோபங்கொண்டு இகழமாட்டார்கள்; (ஆதலால்), தமியேன் - அடியேனிடத்தில், பிழை நூறு உண்டாயினும் - மிகப் பலதவறுகள் இருப்பினும், பொறுத்து ஆளும் தகைமை - (அதுகாரணமாகத் தண்டியாமல் அக்குற்றங்களைப்) பொறுத்து அடிமைகொள்ளும் பெருந்தன்மையைக்காட்டுதல், உனது கடன் - உனக்குக் கடமையாகும்; களவீச—! நீ—, என்னை கைவிடின் - என்னை (ஆட்கொண்டு பாதுகாவாமல்) உபேட்சித்தால், கண்டார் - பார்த்தஎல்லோரும், நகைப்பர் - (அப்படி உபேட்சித்த உன்னைப்) பரிகசிப்பார்கள்; (எ - று.)

தம்மையே கதியென்று நம்பிச் சரணமடைந்தவரைக் குற்றம்பாராது பாதுகாத்தல் உலகவியல்பு; ஆதலால், உன்னையேநம்பிச் சரணமடைந்த அடியவனாகிய என்னையும் குற்றம்பாராட்டாது பாதுகாக்கவேண்டியது நினது கடமை யென்பதாம். இச்செய்யுளில், அடியார்களது பிழைகளைப் பாராமல் பாதுகாத்தல் தலைவரதுஇயல்பு என்ற பொதுப்பொருளைக்கொண்டு எனது குற்றத்தைப் பாராது பாதுகாத்தல் நினதுகடன் என்ற சிறப்புப்பொருளைச் சமர்த்தித்தது - வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியின்பாற்படும். சகலகல்யாண குணபரிபூர்ணனெனப்படுகின்ற இறைவன் "அடியாரிழைத்த பிழைகோடி நெஞ்சினறியாத ஆதிமுதல்வன்" என்று கூறப்படுமாறு அக்குணங்களெல்லாவற்றினும் தலைமைக்குணமாகிய கருணையைக் கைக்கொண்டு நில்லாவிடின் அவனதுகுணங்கட்கே ஒரிழிவாதலால், 'களவீச நீ என்னைக் கைவிடின் கண்டார் நகைப்பர்' என்றார். வேறுகதியின்றிச் சரணமடைந்தவரைக் காவாது கைவிட்டால் விட்டவரையே பலரும் இகழ்வ ரென்றபடி. "நானிலத்தோர்முன்னே நலனழிந்து நானிருந்தாற், கானநறும்பூங்களவீச - ஈனமுறைத், தென்னைச் சிரிப்பாரென் றெண்ணுதே எம்பெருமான், உன்னைச்சிரிப்பாரு முண்டு" என்ற வெண்பாவந்தாதி ஒருசார் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. (௩௫)

36. கைவிட்டுக்கால்விட்டுக்கண்கள்பஞ்சிட்டுக்கலங்கியுயிர்
மெய்விட்டுப்போம்பொழுதஞ்சேலஞ்சேலென்றுவேலைவென்று
மைவிட்டெறிக்குங்கண்ணொப்பனையோடுமழவிடைமே
னெய்விட்டசூலப்படையண்ணலேவந்துநின்றுகொள்ளே.

(இ - ள்.) நெய் விட்ட - நெய்பூசப்பெற்ற, சூலம் படை - சூலாயுதத்தையுடைய, அண்ணலே - பெருமையிற்சிறந்தவனே!—கை விட்டு - கைகள் சோர்வடைந்து, கால் விட்டு - கால்கள் (நடக்கமாட்டாதபடி) வலிமை குறைந்து, கண்கள் பஞ்சு இட்டு - கண்கள் (பார்வைகுறைந்து) பஞ்சடைந்து, கலங்கி - கலக்கங்கொண்டு, உயிர் மெய் விட்டு போம் பொழுது - (எனது) உயிர் உடலைவிட்டுப் போகுங் காலத்தில் [அந்திமதசையில்], வேலை வென்று - வேற்படையைச் சயித்து, மை விட்டு எறிக்கும் - அஞ்சனமெழுதப்பெற்று (ஒளி) வீசுகின்ற, கண் - கண்களையுடைய, ஒப்பனையோடு - ஒப்பினையம்மையுடன், மழ விடைமேல் - இளமையாகிய விருஷபத்தின்மேல் ஏறி, அஞ்சேல் அஞ்சேல் என்று - அஞ்சாதே அஞ்சாதே என்று சொல்லிக்கொண்டு, வந்து நின்று - (எனக்கு எதிரில்) எழுந்தருளிக் காட்சிகொடுத்து நின்று, (என்னை), கொள் - (நினது திருவடியிற்) சேர்த்துக்கொள்வாய்; (எ - று.)

எனது கரணங்கள் யாவும் வலியொடுங்கி உயிர்போகின்ற அந்திமகாலத்தில் நின்னை நினைப்பது அரியதொருகாரியமாதலால், அக்காலத்து என்செயலைக் கருதாது மறுபிறப்பில்லாதபடி அஞ்சாதேயென்று அபயமளித்து நினது திருவடிகளைத் தந்தருளவேண்டுமென்று வேண்டியவாறு; "சாதல்முடிவிற் றனைமறந்து நாவிறங்கும், மாதுயரிற் சற்றும் வழுத்தறியேன் - ஆதலினால், அப்பொழுதைக் கிப்பொழுதே யன்பால் வழுத்துகின்றேன், ஒப்பனையாள்பாகா வுனை" என்றார் வெண்பாவந்தாதியிலும். முதலடியால், மரணவஸ்தையை வெளியிட்டவாறு.

அஞ்சேல் அஞ்சேல் என்ற அடுக்கு - அச்சம் ஒழியுமாறு தேற்றுதற்பொருளை விளக்குஞ் சொற்றொடரின் அநுவாதம். மழ - இளமைகுறிக்கும் உரிச்சொல். துருப்பிடியாமைப்பொருட்டுச் சூலம் முதலிய ஆயுதங்களில் நெய்பூசுதல், இயல்பு. இனி, நெய்விட்ட சூலம் - பகைவரது நிணந் தோயப்பெற்ற சூலம் எனினுமாம். அண்ணல் - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்: பெருமையிற் சிறந்தவனென்று பொருள். (௩௬)

37. நின்றாள்வழுத்தநினைவுதந்துள்ளினிலைதிறம்பிக்
குன்றாவகையென்னையாட்கொண்டதாற்கொடியேன்புரிதந்
நன்றாகக்கொள்வதல்லாற்பிழைநாடலைநாடினருக்
கொன்றாய்ப்பலவுருவாங்கருவாபுரியுத்தமனே.

(இ - ள்.) நாடினருக்கு - விரும்பின அடியார்கட்கு, ஒன்று ஆய் - ஒப்பற்ற கடவுளாகியும், பல உரு ஆம் - (உலகிலுள்ள) எல்லாப்பொருள்களின் வடிவமாகியு மிருக்கிற, கருவாபுரி உத்தமனே - திருக்கருவைநகரி லெழுந்த

40. வானவரிந்திரனிந்திரைகேள்வன்மறைவிரிஞ்சன்
றானவரென்றுபுகல்வதுண்டோசமரிற்சிலையாற்
கானவனெற்றுங்களவீசான்றுகடல்விடத்தைப்
போனகமாகவமுதுசெய்யாவிடிற்பூதலத்தே.

(இ - ள்.) சமரில் - போரில், கானவன் - காட்டில்வசித்தவனாகிய அருச்சுனனால், சிலையால் - விற்கழுந்துகொண்டு, எற்றும் - அடிக்கப்பெற்ற, களவீசர்—, அன்று - (பாற்கடல்கடைந்த) அக்காலத்தில், கடல் விடத்தை - அக்கடலினின்று தோன்றிய ஆலாகலவிஷத்தை, போனகம் ஆக - உணவாகக்கொண்டு, அமுது செய்யாவிடின் - அமுதுசெய்யாதிருப்பராயின்,—பூதலத்து - இப் பூமியில், வானவர் - தேவர்களும், இந்திரன் - (அத்தேவர்கட்குத்தலைவனாகிய) இந்திரனும், இந்திரை கேள்வன் - திருமகள்கொழுநனாகிய திருமாலும், மறை விரிஞ்சன் - வேதங்களையோதுகின்ற பிரமனும், தானவர் - அசுரர்களும், என்று—, புகல்வது - சொல்லுதல், உண்டோ - உண்டாகுமோ?

சிவபெருமான் பாற்கடலினின்று தோன்றிய கொடுவிடத்தை அமுது செய்யாதிருப்பின், வானவர் தானவர் என்கிற சாதிகளும் அவர்கட்கெல்லாந் தலைவரான இந்திரன் விஷ்ணு பிரமன் என்னுந் தேவர்களும் ஆகிய யாவரும் அடியோடு அழிந்துபோயிருப்பார்கள்; அவ்வாறு அழியாதபடி சிவபெருமான் விஷத்தையுண்டதனால்தான், தேவர்கள் தாமும் இந்திரன் பிரமன் முதலிய பேர்களைச் சொல்லிக்கொண்டு திரிகின்றனரென்பதாம். சிவபிரான் விஷத்தையுண்ட இவ்வரலாற்றினால், அப்பிரானது செயற்கரியசெயல் செய்து உயிர்களைப்பாதுகாக்கும் விசித்திரசக்தியும் திருவருளும் பரத்துவமும் விளங்கும்: "கற்பங்கடந்து கடவுளராய் வாழ்வரோ, பொற்பங்கயன் முதலாம் புத்தேளிர் - அற்புதமே, தெவ்வடக்கு சூலத்தார் தென்கருவைநாதனார், வெவ்விடத்தை யுண்ணாவிடின்" என்பது, வெண்பாவந்தாதி.

இந்திரன் - பரமைசுவரியமுடையவன்; இந்திரை - பரமைசுவரியங்கட்குத் தலைவி: இவ்விரண்டும் - காரணவிடுகுறிப்பெயராய் வரும் வடசொற்கள். விரிஞ்சன் - (அன்னப்) பறவையாற் சுமக்கப்படுபவனென்றும், பஞ்சபூதங்களைப் படைப்பவனென்றும் அவயவப்பொருள்படும் வடமொழி. சமர் = ஸமரம். (சo)

41. பூதகணத்தொடுவேதாவுந்தாளம்புடைக்கவொரு
பாதமெடுத்துப்பவுரிகொள்வோய்பண்டையாகமத்தும்
வேதசிரத்தும்பொலிகளவீசமெலியவரு
மேதமகற்றுவதுன்கடனென்கடனேத்துவதே.

(இ - ள்.) பூத கணத்தொடு - பூதகணங்களும், வேதாவும் - பிரமனும், தாளம் புடைக்க - (நர்த்தனத்திற் சதிமிதித்தற்கு ஏற்பத்) தாளங்கொட்ட, ஒரு பாதம் எடுத்து - ஒருகாலைத் தூக்கிக்கொண்டு, பவுரி கொள்வோய் - திருநடனஞ் செய்பவனே! பண்டை ஆகமத்தும் - பழமையாகிய (இருபத்

தெட்டுச்) சைவாகமங்களிலும், வேத சிரத்தும் - வேதங்களின் முடிவாகிய உபநிடத்துக்களிலும், பொலி - விளங்குகின்ற, களவீச—! எத்துவது - (உன்னைத்) துதிப்பது, என் கடன் - எனது கடமையாகும்; (அதற்குப்பதிலாக), மெலிய - (யான்) வருந்துமாறு, வரும் - (என்னை நலிய) வருகின்ற, ஏதம் - (பிறவித்) துன்பங்களை, அகற்றுவது - நீக்கிப் பாதுகாப்பது, உன் கடன் - உனது கடமையாகும்; (எ - று.)

உன்னை வணங்கித்துதித்தல் எனதுகடமை; இக்கடமையை யான்செய்திட்டேனாதலால், இனி எனது பிறவித்துன்பங்களை யொழித்து முத்திநல்கிப் பாதுகாத்தல் உனதுகடமை யென்பதாம். "என்செய லுன்றனி லினிய மலர் சாத்துவதே, உன்செய லென்றன்பமொழிப்பதே - மின்புரையும், வேணியாய் தென்கருவைவேந்தே யனலேந்தும், பாணியாய் வேதாதிபா" என்பர் வெண்பாவிலும். சிவபெருமான் திருநடனஞ்செய்யும்போது பூதங்களும் பிரமனும் தாளங்கொட்டுவ ரென்க. ஒருகாலைத்தூக்கியவண்ணம் மற்றொருகாலாற் கூத்தாடுதல், 'குஞ்சிதநடனம்' எனப்படும். சிவபெருமானது சுவரூபத்தைச் சைவாகமங்களும் உபநிஷத்துக்களுமே உள்ளபடி யுணர்த்துவன வாதலால், 'பண்டையாகமத்தும் வேதசிரத்தும் பொலிகளவீச' என்றார்.

42. எத்தியமூவர்தமிழ்மாலைசாத்துமிணையடிக்கென்
னாத்தரும்புன்சொற்றொடைபுனைவாய்செம்பொனாட்டிலைந்து
காத்தருநாண்மலர்சூடும்புரிசடைக்காட்டெருக்கம்
பூத்தருமாலைபுனைகளவீசபுராந்தகனே.

(இ - ள்.) புர அந்தகனே - திரிபுரங்களை யெரித்தழித்தவனே! செம்பொன் நாட்டில் - சிவந்த பொன்மயமான தேவலோகத்திலுள்ள, ஐந்து கா - ஐந்து தேவதருக்களும், தரும்-கொடுக்கிற, நாள் மலர்-அன்றுமலர்ந்த [புதிய] மலர்களை, சூடும் - அணிந்துள்ள, புரி சடை காடு - முறுக்கிக்கட்டிய சடைத்தொகுதியில், எருக்கு தரு பூ மாலை - எருக்கஞ்செடியினின்று உண்டாகும் மலர்களாலாகிய மாலையை, புனை - அணிந்த, களவீச—! ஏத்திய - (பாடல் பாடித்) துதித்த, மூவர் - மூன்று நாயன்மார்களது, தமிழ் மாலை - தமிழ்ப்பா மாலையை, சாத்தும் - அணிந்துகொண்ட, இணை அடிக்கு - (உனது) இரண்டு திருவடிகளில், என் நா தரும் புல் சொல் தொடை - எனது நாவினாற் பாடும் இழிவானபாமாலைகளையும், புனைவாய்-(விருப்பத்தோடு) அணிந்துகொள்வாய்.

மிகவுஞ்சிறந்த கற்பகமரங்களின் மலர்களோ டொப்ப மிகவும் இழிவான எருக்கமலர்களையும் சிவபெருமான் சடைமேலணிந்துகொள்ளும் இயல்பினனாதலால், அவ்வாறே தத்துவஞானங்கனிந்த மெய்யடியார்கள் பக்தியோடு திருவாய்மலர்ந்தருளிய சிறந்த தமிழ்ப்பாசுரங்களாகிய தேவாரத்தோடொப்ப அறிவில்லாத வெமது மிகத்தாழ்ந்த பாடல்களையும் அங்கீகரிப்ப னென்னும் துணிபுபற்றி, இவ்வாறு வேண்டுகின்றன ரென்க. 'செம்பொனாட்டிலைந்து காத்தருநாண்மலர்சூடும் புரிசடைக்காட் டெருக்கம்பூத்தருமாலை புனை' என்ற அடைமொழி - முன்னிரண்டடியிற் கூறிய விஷயத்துக்கு உபதாரப்பட

வேண்டுமென்னுங் கருத்துப்பட உரைக்கப்பட்டதனால், கருத்துடையடைமொழியணியாம். "போதமறியேன் புகன்றகவிவிண்ணப்பம், ஏதுந் திருச்செவியி லேறுமோ - சீதநிலாத், திங்க ளணியுந் திருச்சடைமேற் புன்பூளை, தங்கவணியுங் கருவேசா" என்ற வெண்பாவந்தாதி இங்குக் கருதத்தக்கது.

மூவர் - திருஞானசம்பந்தர் சுந்தரமூர்த்திகள் திருநாவுக்கரசர் என இவர். மூவர்தமிழ்மாலை - தேவாரம். தேவலோகம் செம்பொன்மயமான உலக மாதலால், அது - 'செம்பொனாடு' எனப்பட்டது. ஐந்துதேவதருக்கள் - மந்தாரம் பாரிஜாதம் ஸந்தாநம் கல்பம் ஹரிசந்தநம் என்பன. இவைகளில் ஒவ்வொன்றும் பருத்து ஒருசோலைபோலப் பரவிவளர்ந்திருத்தலால், 'ஐந்துகா' என்றார். எருக்கம்பூ, அம் - சாரியை. பூ தரு - பூத்தந்த [பூவினாலாகிய] எனினுமாம். அந்தகன் - யமன்: புராந்தகன் - புரங்களுக்கு முடிவைச் செய்தவன். (சஉ)

43. புரந்தரன்பண்டைப்பழிதீரப்பொன்னிதழ்ப்பூங்கமல
நிரந்தரஞ்சாத்தவருள்புரிந்தோனிலவோடணிந்த
கரந்தையஞ்செஞ்சடைப்பால்வண்ணநாதன்கருணைபொங்கி
வரந்தருமோவறியேனளியேனிட்டமாமலர்க்கே.

(இ - ள்.) பண்டை - முற்காலத்தில், புரந்தரன் - தேவேந்திரனது, பழி - பிரமகத்திதோஷம், தீர - நீங்கவும், பொன் இதழ் பூ கமலம் - பொன்மயமான இதழ்களையுடைய தாமரைமலர்களை, நிரந்தரம் - எப்போதும், சாத்த - (தனக்கு அவ்விந்திரன்) சமர்ப்பிக்கவும், அருள் புரிந்தோன் - கிருபைசெய்தவனாகிய,— நிலவோடு - நிலாவையுடைய பிறைச்சந்திரனுடனே, அணிந்த - தரித்த, கரந்தை - கரந்தை மலர்களையுடைய, அம் - அழகிய, செம் சடை - சிவந்த சடையோடுகூடிய, பால்வண்ணநாதன்—,—அளியேன் - (கருணையினால்) பாதுகாத்தற்கு உரியவனான அடியேன், இட்ட - (தனக்குச்) சமர்ப்பித்த, மா மலர்க்கு-சிறந்த புஷ்பங்கட்கு, கருணை பொங்கி- திருவருள்மிகுந்து, வரம் தருமோ - (எனது) விருப்பத்தைத் தருவானோ? (அறியேன்); (எ-று.)

தேவேந்திரன் தனக்குப் பொற்றாமரைமலரையணிந்து வழிபட்டுப் பழி தீருமாறு அருள்புரிந்த சிவபிரான், அடியேன் மலர்கொண்டு பூசித்து வழிபட்டு வணங்குமாறு என்னையும் திருவருள்கொண்டு பாதுகாத்தல் முறை: அவ்வாறு திருவருள்பாலிப்பனோ? அன்றிக் கைவிடுவனோ என்பதாம். தேவர்கட்கெல்லாந் தலைவனாகிய இந்திரனிடத்துக் கருணைபுரிந்தவன் மனிதரிற் கடைப்பட்டவனாகிய என்னிடத்துக் கருணைபுரிவனோ? என்று ஐயங்கொண்டவாறு. கடம்பவனத்து வந்தமாத்திரத்தில் தனதுபாவம் நீங்கப்பெற்ற இந்திரன் அத்தலத்து எழுந்தருளிய சிவபெருமானிடத்துப் பொற்றாமரைப்பொய்கையினின்று தாமரைமலர்களைத் தான் நாடோறுஞ்சாத்தும்படி வரம்வேண்ட, அக்கடவுள் 'சித்திராபௌர்ணமிதோறும் நம்மைப் பூஜை செய்தால் வருடமுழுதும் பூஜைசெய்த பயன் கிடைக்கும்' என்று கட்டளை

யிட, அவ்வாறே தேவேந்திரன் வருடந்தோறும் செய்கின்றன னென்ற புராணகதையை உட்கொண்டு 'பொன்னிதழ்ப் பூங்கமலம் நிரந்தரஞ்சாத்த வருள்புரிந்தோன்' என்றார்.

புரந்தரன் - பகைவர்களினுடம்பை அல்லது நகரங்களை யழிப்பவன்; கமலம் - நீரை யலங்கரிப்பது; நிரந்தரம் - இடையீடில்லாத காலம்: இவை - வடசொற்கள். நிலவு - இலக்கணையால், பிறைச்சந்திரனைக் குறித்தது. பால்வண்ணநாதன் தருமோ - செய்யுமென் முற்று ஆண்பாலுக்கு வந்தது: 'அருள்புரிந்தோர்...பால்வண்ணநாதர் வரந்தருமோ' என்ற பாடம் சிறவாது. அளியேன் - இரங்கி அருள்புரிதற்குஉரிய நான்.

முன்னிரண்டடியிற் குறித்த வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில் தேவேந்திரன் செல்வச்செருக்கில் மூழ்கிப் பெண்மயலி லகப்பட்டுத் தனதுகுருவாகிய பிரஹஸ்பதி வருகையில் அவர்க்குச் செய்யவேண்டிய வழிபாடுகளைச் செய்யாதுபோக, அதுகாரணமாக அக்குரு சென்றவிடந்தெரியாது மறைந்துவிட, அப்போது பிரமதேவனதுகட்டளையின்படி த்வஷ்டாவின் புதல்வனாகிய விசுவரூபனென்னும் அசுரனொருவனைக் குருவாகக் கொண்டு அவனிடத்துத் தேவேந்திரன் ஒருயாகஞ்செய்யுமாறு வேண்ட, அவனும் புறத்திலே 'தேவர்கட்குச் செல்வமுண்டாகுக' என்று சொல்லி அகத்திலே தம்மவர்களான அசுரர்கட்கெல்லாம் நன்மையுண்டாகுமாறு நினைத்து யாகஞ்செய்ய, அதனையறிந்த தேவேந்திரன் சினந்து தனதுவச்சிராயுதத்தினால் அவனது சிரங்களைக் கொய்தமாத்திரத்தில் அவனைக்கொன்றதனாலாகிய பிரமகத்தி தோஷம் தன்னை நெருங்கிப்பீடிக்க, தேவர்கள் அப்பாவத்தை மரம்முதலியவற்றிற்குப் பகிர்ந்துகொடுத்து இந்திரனைப் பழி நீங்கியவனாக்க, அப்போது த்வஷ்டா தனது மகனைக் கொன்றவனைப் பழிவாங்க நினைத்து யாகமொன்று செய்து விருத்திராசுரனை யுண்டாக்கி இந்திரனைக்கொல்லுமாறு ஏவ, இந்திரன் அவ்வசுரனோடு பொருது அவனையே கொல்ல, உடனே பிரமகத்தி தோஷம் மற்றும் தேவேந்திரனை நெருங்கி நலிய, அப்போது இந்திரன் தனதுகுருவாகிய பிரகஸ்பதியின் சொற்படியே பூலோகத்திற்கு வந்து பல தலங்களிலுஞ் சென்று முடிவில் கடம்பவனத்தைச் சார்ந்து தனது பிரமகத்தி தோஷம் நீங்கப்பெற்று அங்குள்ள பொற்றாமரைப் பொய்கையினின்று பூக்கொய்து சிவபிரானது திருவடிகளி லிட்டு அருச்சித்து அப்பிரானது திருவருளினால் தனது பழையநிலையை யடைந்தன னெனபதாம். ()

44. மாமலரன்றிக்குருதிக்கண்சாத்தியமாயனுக்குந்
தீமலராழிப்படையளித்தாய்செழுந்தேறல்வளப்
பூமலர்கொண்டுன்திருமேனிமுற்றும்பொதிந்தவந்தக்
காமனையேனெரித்தாய்கருவாபுரிக்காரணனே.

(இ - ள்.) கருவா புரி காரணனே-திருக்கருவையென்னும் நகரி லெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே!—மா மலர் அன்றி - சிறந்த தாமரைமலரே யல்லாமல், குருதி கண் சாத்திய - (தோண்டியெடுத்ததனால்) இரத்தஞ் சொரியப்

பெற்ற கண்ணைச் சமர்ப்பித்த, மாயனுக்கு - திருமாலுக்கு, உன் - உனது, தீ மலர் ஆழி படை-நெருப்புச்சுவாலை வீசுகின்ற சக்கராயுதத்தை, அளித்தாய் - கொடுத்தருளினாய்; செழுந் தேறல் வளம் பூ மலர்கொண்டு - செழுமையாகிய தேன்பெருக்கையுடைய பொலிவுபெற்ற புஷ்பங்களைக்கொண்டு, உன் திருமேனி முற்றும் பொதிந்த - உனது திருமேனிமுழுவதையும் மறைத்த, அந்த காமனை - அந்த மன்மதனை, என் எரித்தாய் - என்னகாரணத்தினால் எரித்தழித்தாய்? (எ - று.)

தாமரைமலர்கொண்டு பூசிக்கத்தொடங்கிய திருமால் அத்தாமரைமலர் கிடைக்கப்பெறாமையால் அதற்குஈடாகத் தனது தாமரைபோன்ற ஊனக் கண்ணொன்றைக்கொண்டு திருவடிகளிலிடவும் அவனுக்கு நீ அருள்செய்தாய்; காமனோ, தாமரைமுதலிய ஐந்துமலர்களையேகொண்டு உனது திருமேனிமுழுவதும் தூவவும் அவனிடத்துச் சிறிதும்அருளில்லாது கோபங்கொண்டு அவனையே எரித்தொழித்தாய்; இம்மாறுபாட்டிற்குக் காரணம் என்னோ? என்று வினவியவாறு. இதனால், இறைவன் அகத்திலிருக்கும் பக்தியைக் கருதுபவனேயன்றிப் புறத்தேதோன்றும் பொருள்களைக் கருதுபவனல்ல னென்பது பெறப்படும். "ஈசற்கு - நல்லோனெறிசிலையோ நன்னுதா லொண்கருப்பு, வில்லோன்மலரோ விருப்பு" என்றதுங் காண்க.

மாயன் - மாயையையுடையவன்; மாயையாவது - கூடாததையும் கூட்டுவிக்குந் திறம்: கருநிறமுமாம். தீமலர்ஆழி - நெருப்பு மலர்கின்ற [மிகுதியாகத்தோன்றுகின்ற] சக்கரம். மலராழி - வினைத்தொகை. ஆழி - (பகைவரை) அழிப்பது என்றாவது, வட்டவடிவமானது என்றாவது காரணப்பொருள்படும். தாமரை அசோகு குவளை முல்லை தேமா என்ற மலர்களைந்தும் - மன்மதனது பஞ்சபாணங்களாம். மலர் - சாதியொருமை. காமன் - விருப்பத்தையுண்டாக்குந் கடவுள். காரணன் - எல்லாப்பொருள்கட்குங் காரணமானவன்; அன்றி, காரணாகமத்தினாற் பிரதிபாதிக்கப்படுபவனுமாம்.

திருமால் நேத்திரம் சாத்திய வரலாறு:—சிவபெருமான் தனதுதிருவடிவிரலால் தரையிற்கீறியுண்டாக்கிச் சலந்தராசுரனைக்கொன்ற சக்கராயுதத்தை அரக்கர்முதலியோரை அழித்தற்குப் பெறும்பொருட்டுத் திருமால் நாடோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக்கொண்டு அச்சிவபெருமானை அருச்சித்து வழிபட்டுவருகையில், ஒருநாள் பரமசிவன் அவ்விஷ்ணுவினது அன்புநிலையைப் பரிசோதிக்க எண்ணி ஒருமலரை மறைத்திட, திருமால் மனந்தளர்ந்து தனதுசெந்தாமரைமலர்போலுங் கண்களு ளொன்றைப் பறித்து அருச்சிக்க, சிவபிரான் திருவுள்ளமுவந்து சக்கராயுதத்தை யீந்தனனென்பதாம். " சலமுடையசலந்தரன்றனுடல்தடிந்த நல்லாழி, நலமுடையநாரணற்கன்றுதவியவாறென்னேடீ, நலமுடையநாரணன்ற னயனமிடந்தரனடிக்கீ, ழலராகவிடவாழியருளினன்காண் சாழலோ" என்பது திருவாசகம். ()

45. காரணனேதென்கருவாபுரியிற்களாநிழற்கீழ்ப்
பூரணனேயென்புபூண்டவனேபொற்பொருப்புவில்லா

நாரணனேகணையாப்புரமூன்றெய்தநாயகனே
யாரணனேயப்பனேயடியேனுன்னடைக்கலமே.

(இ - ள்.) காரணனே—! என்பு பூண்டவனே - எலும்புமாலையை யணிந்தவனே! பொன் பொருப்பு வில் ஆ - பொன்மயமான மேருமலையே வில்லாகவும், நாரணனே கணை ஆ - திருமாலே அம்பாகவுங் கொண்டு, புரம் மூன்று எய்த - திரிபுரங்களையும் எய்து நீறாக்கின, நாயகனே - தலைவனே! ஆரணனே - வேதங்களினா லுணர்த்தப்படுபவனே! அப்பனே - பரமபிதாவே! தென் கருவாபுரியில் களா நிழல்கீழ் பூரணனே - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவை நகரில் களாமரத்தின்நிழலி லெழுந்தருளியுள்ள நிறைந்தகடவுளே!—அடியேன்—, உன் அடைக்கலம் - உனது அடைக்கலப்பொருளாவேன்; (எ-று.)

யான் உன்னையே சரணமாக அடைந்து உன்னாற் பாதுகாக்கப்படும் பொருளாயினே னாதலால், என்னை ஒருகுறைவும் நேராதவாறு பாதுகாக்க வேண்டு மென்பதாம். பூரணன் - எங்கும்வியாபித்து நிரம்பியுள்ளவன்: எல்லாக்குணங்களாலும் நிரம்பியவனுமாம். நாரணன் = நாராயணன்: சிருஷ்டிப் பொருள்கட்கெல்லாம் இருப்பிடமானவ னென்றும், பிரளயப்பெருங்கடலை வாழுமிடமாகவுடையவ னென்றும், இன்னும்பலபடியாகவும் காரணப்பொருளுரைப்பர். அடியேன் உன்னடைக்கலம் என்றவிடத்து—தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதியும், இழிப்பினால் [பணிவுபற்றி] உயர்திணை அஃறிணையாக் கூறப்பட்ட திணைவழுவமைதியும் இருத்தல் காண்க.

'என்புபூண்டவன்' என்பதில் அடங்கிய கதை:—சர்வசங்காரகாலந் தோறும் ஒடுங்குகிற பிரமாதி தேவர்களையும் விஷ்ணுக்களது எலும்புகளையும் சிவபெருமான் மாலையாகத் தொடுத்து, 'எப்பொழுதும் அழிவில்லாமல் எஞ்சிநிற்கும் பொருள் தாம் ஒருவரே' என்று அப்பிரமனாதியோர் அறிந்து வழிபட்டு நற்கதியடைதற்பொருட்டு ஆபரணமாக அணிவ னென்பதாம். ()

46. அடைக்கிலரைந்துபுலனையுநெஞ்சத்தழுக்ககலத்
துடைக்கிலர்தொண்டுபுரியத்துணிகிலர்தூயபத்தி
படைக்கிலர்நின்புகழ்பாடிலர்காலபடர்பிடித்துப்
புடைக்கிலென்செய்திடுவார்களவீசபொறியிலரே.

(இ - ள்.) களவீச—!—பொறி இலர் - நல்வினையில்லாதவர்,—ஐந்து புலனையும் - (தமது) பஞ்ச இந்திரியங்களையும், அடைக்கிலர் - (அவை தம்தம் வழியிற் செல்லவொட்டாது) தடுத்துவைக்குந் திறமில்லார்; நெஞ்சத்து - (தமது) மனத்தில், அழுக்கு - (ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்) மலங்களும், அகல - நீங்கும்படி, துடைக்கிலர் - போக்குந்திறமுடையவரல்லர்; தொண்டுபுரிய - (உனது) கைங்கரியத்தைச் செய்யுமாறு, துணிகிலர் - துணியவும்மாட்டார்; தூய பத்தி படைக்கிலர் - (உன்னிடத்துப்) பரிசுத்தமான மெய்யன்பைக் கொள்ளவும்மாட்டார்; நின் புகழ் பாடிலர் - உனது திருப்புகழ்களை (வாயினாற்) பாடித் துதிக்கவும்மாட்டார்; (நற்றொழிலைச்செய்து தமது

வாழ்நாளைச்சபலமாக்காது வீணேகழித்த அவர்கள்),—(தமது அந்திமகாலத்தில்), கால படர் - யமகிங்கரர், பிடித்து புடைக்கில் - பிடித்து வருத்தும்போது, என் செய்திடுவார் - என்னசெய்யமாட்டுவார்கள் ? [ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாது தவிப்பரென்றபடி] ; (எ - று.)

உலகத்து மனிதர்கள் நல்லறிவுடனே தமதுவாணாளை வீணாளாக்காமல் பஞ்சேந்திரியங்களையடக்குதல் மும்மலங்களைப்போக்குதல் கைங்கரியஞ் செய்யத்துணிதல் முதலிய நற்றொழில்கள் புரிந்திடுவாராயின் இறுதியில் யமபாதைக்கு உள்ளாகாமல் நற்கதிபெறலா மென்பது, கருத்து. இவ்வாறு நற்றொழில்புரியாதவர்க்கோ யமனுக்குக் குற்றேவல்செய்தல் நேரிடு மென்பதாம். "கரங்கொண்டலர் தூவார் கண்கொண்டுபாரார், சிரங்கொண்டடியிறைஞ்சல் செய்யார் - உரங்கொண்ட, ஏற்றில்வருந்தென்கருவையீசனுக் காட்செய்யா மற், கூற்றுவற்காட்செய்வார் குணம்" என்பது, வெண்பாவந்தாதி.

ஐந்துபுலன் - இங்கு, இலக்கணையால், ஐம்பொறிகளைக் குறித்தன. ஐம்பொறிகள் - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என இவை. ஐம்பொறிகளையடக்குதல் - ஐம்பொறிகளையும் தம்தமக்குஉரிய ஊறு சுவை ஒளி நாற்றம் ஓசை என்னும் ஐம்புலன்களின்மேற் செல்லவொட்டாது தடுத்தல். நெஞ்சத்துஅழுக்கு - மனக்குற்றம். தொண்டு - சிவகைங்கரியம். பொறி - ஊழ்: நல்வினையை யுணர்த்திற்று. பொறியிலர் - அறிவில்லாதவ ரெனினுமாம். ()

47. பொறியும்புலனுங்கலங்கியைம்மேலிட்டுப்புத்திகெட்டு
மறியும்பொழுதிலும்யான்மறவேன்மறியோடுமழுச்
செறியுங்கராம்புயமுஞ்செய்யவாயுந்திலகநுதற்
குறியுங்கருவைப்பெருமான்றிருமணக்கோலமுமே.

(இ - ள்.) பொறியும் - ஐம்பொறிகளும், புலனும் - (அவற்றிற்குஉரிய) ஐம்புலன்களும், கலங்கி - நிலைதடுமாறி, ஐ மேலிட்டு - கோழை மிகுதியாக (நெஞ்சில்) நிறைந்து, புத்தி கெட்டு - பிரஜ்ஞைதப்பிப்போய், மறியும் பொழுதிலும் - இறக்குந்தருணத்திலும்,—கருவை பெருமான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, மறியோடு மழு செறியும் கர அம்புயமும் - மானையும் மழுவையும் ஏந்திய தாமரைமலர்போன்ற திருக்கைகளையும், செய்ய வாயும் - சிவந்ததிருவாயையும், நுதல் திலகம் குறியும் - திருநெற்றியி லணிந்துள்ள திலகக்குறியையும், திருமணம் கோலமும் - திருக்கல்யாண கோலத்தையும், யான் மறவேன்—; (எ - று.)

யான் எப்போதும் சிவபிரானதுவடிவத்தைத் தியானித்து நிற்றலால், அவ்விறைவனை மறக்குமாறு நேரக்கூடிய அந்திமகாலத்திலும் அப்பிரானது திருவுருவத்தை மறவே னென்று தமதுதியானத்தினுறுதியை எடுத்துக் கூறினரென்க.

பொறியும் புலனும் கலங்குதல் - ஐம்பொறிகள் தம்தமக்குஉரிய பரிசம் முதலிய புலன்களை அநுபவிக்குந்தன்மை குன்றிப்போதல். ஐம்மேலிடுதல் -

அந்திமகாலத்தில் நெஞ்சிற் கோழை மிகுதியாக அடைத்துக்கொள்ளுதல்; இனி, வாதநாடியும் பித்தநாடியும் ஒடுங்கிப்போகச் சீதளத்துக்குஉரிய ஶ்லேஷ்மநாடியே தலையெடுத்தலுமாம். சராம்புயம் - தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். அம்புயம்=அம்புஜம்: நீரில்தோன்றுவது. வாய்சிவந்திருத்தல் உத்தமவிலக்கணம். (சஎ)

48. கோலமெடுத்துநடிப்பவர்போலப்பொய்க்கூடுபல
காலமெடுத்துக்கழித்துவிட்டேன்கருப்புச்சிலைமே
னீலமெடுத்துப்பொரவந்தகாமனைநீறுசெய்யப்
பாலமெடுத்தவிழியழலேவியபால்வண்ணனே.

(இ - ள்.) கருப்பு சிலைமேல் - கரும்பாகிய வில்லினிடத்தில், நீலம் எடுத்து - கருங்குவளைமலராகிய பாணத்தை எடுத்துத்தொடுத்து, பொர வந்த- (உன்மீது பிரயோகித்துப்) போர்செய்ய வந்த, காமனை - மன்மதனை, நீறு செய்ய - நீறாக்கும்படி, பாலம் எடுத்த விழி - நெற்றியிற்பொருந்திய கண்ணினின்று, அழல் ஏவிய - நெருப்பையேவி யழித்த, பால்வண்ணனே—!— கோலம் எடுத்து நடிப்பவர்போல - வேஷம்பூண்டு கூத்தாடுபவர்போல, பொய் கூடு பல எடுத்து - பொய்யாகிய பலசரீரங்களை(ப் பலகாலங்களில்) மேற்கொண்டு, காலம் கழித்துவிட்டேன் - (எனது) காலங்களையெல்லாம் வீணாக்கினேன்; (எ - று.)

அளவிறந்தபலகாலங்களில் எண்ணத்தொலையாத மிகப்பல ஜந்மங்களெடுத்து உழன்று வருந்திப் பழுதே பலபகலும் போக்கியமைக்கு இரங்கியவாறு; இனியாயினும் அவ்வாறுஉழலாதபடி குறிக்கொண்டு பாதுகாத்தல் வேண்டு மென்பது, குறிப்பு. தாம்எடுத்த பலபிறவிகளிலும் உள்ளும்புறமும் ஒத்திராமல் எண்ணம்வேறு செயல்வேறாக இருந்து காலத்தை வீணே கழித்ததனால், கோலமெடுத்துநடிப்பவரைத் தமக்கு உவமையாகக் கூறினர்; உவமையணி. "நடித்தேன் பொய்க்கூடெடுத்து அவமே நன்னாள்கழிய" என்றார், பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும்.

உயிராகியபறவை வந்து புகுந்து சிலகாலந்தங்கிப் பின்பு நீங்கிச்செல்லுங் கூடுபோலுதலால், உடம்பு 'கூடு' எனப்பட்டது: உவமையாகுபெயர். மன்மதனுக்குக் கரும்பு வில்லாதலை "ஆலைக்கரும்பு சிலை" என்றதனாலும் அறிக: மன்மதனது அம்புகள் - தாமரைமலர் மாமலர் அசோகமலர் முல்லைமலர் நீலோற்பலமலர் என்பன. இவற்றின்பயன் - முறையே, உந்மத்தம், மதநம், ஸம்மோஹநம், ஸந்தாபம், வசீகரணம் என்பன: இவை செய்யும் அவஸ்தை- முறையே, சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம், மரணம் என்பன. அவையாவன—சுப்பிரயோகம் - சொல்லும் நினைவும்; விப்பிரயோகம் - வெய்துயிர்த்திரங்கல்; சோகம் - வெதுப்பும் துய்ப்பனதெவிட்டலும்; மோகம் - அழுங்கலும் மொழிபலபிதற்றலும்; மரணம் - அயர்ப்பும் மயக்கமும். "நினைக்கும் அரவிந்தம் நீள்பசலை மாம்பூ, அனைத்துணவுநீக்கும்

அசோகு - வனத்திலுற, முல்லை கிடைகாட்டும் மாதே முழுநீலங், கொல்லும் மதனம்பின்குணம்" என்ற இரத்தினச்சுருக்கத்தையும் காண்க. இவற்றில், ஐந்தாவதாகிய குவளையை எடுத்துக்கூறியது - அம்மலரே கொடியதாய் மரண வேதனையை யுண்டாக்குதலா லென்க.

நீலம் - பண்பாகுபெயர். பாலம் - வடசொல். விழிப்பது - விழி ; வினை முதற்பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்ட பெயர். கரும்பு + வில் = கருப்புவில் ; சிறுபான்மை அல்வழியில் மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. (சஅ)

49. பால்வண்ணஞ்சொல்லென் றும்பங்கேருகவண்ணம்பாதமென் றுஞ்
சேல்வண்ணங்கண்ணென் றுமிவ்வண்ணமாதர் திறம்புகழ்ந்து
நூல்வண்ண நுண்ணிடையொப்பனைபாகநொந்தேனினியுன்
கால்வண்ணநாண்மலர்க்கோரளியாகக்கருத்தளியே.

(இ - ள்.) நூல் வண்ணம் - நூலின்தன்மைபோன்ற, நுண் இடை - மெல்லிய இடையையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மையை, பாக - (வாம) பாகத்திற் கொண்டவனே !—'சொல் - பேச்சு, பால் வண்ணம் - பால்போல இன்சுவையுடையது,' என்றும்—, 'பாதம் - பாதங்கள், பங்கேருகம் வண்ணம்-தாமரைமலர்போல மென்மையும் அழகு முடையன', என்றும்—, 'கண் - கண்கள், சேல் வண்ணம் - கெண்டைமீன்போலத் தோற்றமும் பிறழ்ச்சியு முடையன,' என்றும்—, இ வண்ணம் - இவ்வாறு, மாதர் திறம் புகழ்ந்து - மகளிரது அழகை வருணித்துக்கூறி, நொந்தேன் - (அதனால் யாதொரு பயனும் கிடைக்கப்பெறாமல்) வருந்தினேன்; இனி - இனிமேல், உன் கால் வண்ணம் நாள் மலர்க்கு - உனது திருவடிகளாகிற அழகிய அன்று மலர்ந்த தாமரையினிடத்தில், கருத்து - என்னெண்ணத்தை, ஓர் அளி ஆக - ஒரு வண்டுபோன்று இன்சுவையை அனுபவிக்கும்படி, அளி - கருணைசெய்வாயாக.

தாமதகுணத்தோடு சிற்றின்பவாசைகொண்டு மகளிர்பக்கல் ஈடுபட்டு அவரது அவயவங்கட்கு ஒப்புமைதேடி எடுத்துச்சொல்லிக் கொண்டாடி என்மனம் ஒருநிலையின்றித் திரிதலால், யான் மிகவும் அலுத்துப்போனேன் ; இனியாவது நீ உனதுதிருவடிகளின் போக்கியதையைக் காட்டி அங்குமிங்கும் அலைந்துதிரியவொட்டாது அதனைப் பிணித்து உன்திருவடிகளிலேயே ஈடுபடும்படி கருணைபுரியவேண்டு மென்பதாம். சிவபெருமானது திருவடிகளைத் தாமரையாகக் கூறியதற்கு ஏற்ப, அதில்ஈடுபட்டு அநுபவிக்கவேண்டிய தமதுமனத்தை அத்தாமரைமலரில் தேனுண்ணும் வண்டாகக் கூறினர். உருவகவணி. வண்ணம் என்ற சொல் ஒருபொருளில்தானே பலமுறை வந்தது - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணியும், அளி என்ற சொல் வெவ்வேறு பொருளில் வந்தது - சொற்பின்வருநிலையணியுமாம். அளியாகக் கருத்தளி என்பதற்கு - (திருவடித்தாமரையில்) நான் வண்டாகும்படி (எனக்குக்)கருத்தைத் தரவேண்டு மென்று உரைப்பாரு முளர். பங்கேருஹம் - சேற்றில் முளைப்பது எனக் காரணப்பொருள்படும் ; தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறி. ()

50. கருத்துறுமாயையிருளுக்குத்தீபங்கழிபிறவிப்
பெருத்தெழுநோவுக்கமிர்தசஞ்சீவினிபேதித்துள்ளம்
வருத்திடுதுன்பத்திரைவாரிதிக்குவடவைமன்றத்
தருத்தியினாடுங்கருவைப்பிரான்றிருவஞ்செழுத்தே.

(இ - ள்.) மன்றத்து - சபைகளில், அருத்தியின் - ஆதரத்தோடு, ஆடும் - நர்த்தனஞ்செய்கின்ற, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, திரு அஞ்சு எழுத்து - ஸ்ரீபஞ்சாட்சரமானது,—கருத்து உறு - மனத்திற் பொருந்திய, மாயை இருளுக்கு - அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரத்திற்கு, தீபம் - ஒரு விளக்குப் போன்றது; கழி பிறவி - மிகப்பலபிறப்புக்களாகிய, பெருத்து எழு நோவுக்கு - மிகுதியாகநேர்கிற வியாதிக்கு, அமிர்த சஞ்சீவினி - (வியாதியைப்போக்கி உறுதியான வாழ்நாளைத் தருகின்ற) அமிருதசஞ்சீவினி யென்னும் மருந்துபோன்றது ; உள்ளம் பேதித்து - மனத்தை மாறுபடுத்தி, வருத்திடு - வருத்துகின்ற, துன்பம் - பிறவித்துன்பங்களாகிய, திரை வாரிதிக்கு - அலைகளையுடைய கடலுக்கு, வடவை - வடவாமுகாக்கினிபோன்றது.

அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரத்தை யொழித்தற்குக் காரணமாகி நிற்றலால் தீபமாகவும், பிறப்பாகிய அழிக்கவொண்ணாத வியாதியை நீக்கி நிலைநின்ற நற்கதியை யளித்தற்குக் காரணமாகி நிற்றலால் அமிருதசஞ்சீவினியாகவும், பிறவித்துன்பங்களை எரித்தொழித்தலால் வடவாமுகாக்கினியாகவும் சிவபெருமானது ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தைப் பாராட்டிக்கூறினரென்க. இவ்வாறு ஒருபொருளிடத்துள்ள பலபண்புகளைக்கொண்டு அப்பொருளிற் பலபொருளின் தன்மையை ஏறிட்டுக்கூறுவது - பலபடப்புனைவணியாம்; வடநூலார் உல்லேகாலங்கார மென்பர். "விண்ணுறவடுக்கிய விறகின் வெவ்வழ, லுண்ணியபுகி லவையொன்றுமில்லையாம், பண்ணிய வுலகினிற் பயின்றபாவத்தை, நண்ணிநின்றறுப்பது நமச்சிவாயவே", "இல்லகவிளக்கது விருள்கெடுப்பது, சொல்லகவிளக்கது சோதியுள்ளது, பல்லகவிளக்கது பலருங்காண்பது, நல்லகவிளக்கது நமச்சிவாயவே" என்ற நமச்சிவாயப்பதிகத்துப்பாசுரங்கள் இங்குக் கருதத்தக்கன. வடவை - பெண்குதிரை; இது, கடலினிடையே இருந்துகொண்டு மழை முதலியவற்றினால் கடலின் நீர்ப்பெருக்கு மிகாதபடி தனது முகத்திலுள்ள நெருப்பினால் உறிஞ்சுமென்பது, நூற்கொள்கை; படபா-வடசொல். வாரிதி-நீர்தங்குமிடமெனக் கடலுக்குக் காரணக்குறி.(ருO)

51. அஞ்செழுத்தோதித்திருநீறணிந்துன்னடிக்கமல
நெஞ்சழுத்தித்தொண்டுசெய்வதல்லாற்றண்ணிலாமதியின்
பிஞ்சழுத்துஞ்சடையாரியநாதபிறிதுசெய்யேன்
பஞ்சழுத்தும்பதத்தாரின்பவாரிபடியினுமே.

(இ - ள்.) தண் நிலா மதியின் பிஞ்சு அழுத்தும் சடை - குளிர்ந்த சந்திரிகையையுடைய இளம்பிறைச்சந்திரனை யணிந்த சடைமுடியையுடைய, ஆரிய நாத - ஆரியநாட்டார்க்குத் தலைவனே !—பஞ்சு அழுத்தும் பதத்தார் -

செம்பஞ்சுக்குழம்பையணிந்த பாதங்களையுடைய மகளிரது, இன்பம் வாரி - சிற்றின்பப்பெருக்கில், படியினும் - மூழ்கிக்கிடந்தாலும்,—அஞ்சு எழுத்து ஓதி - (உனது) ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்திருமந்திரத்தை வாயினலுச்சரித்து, திரு நீறு அணிந்து - விபூதியைத் தரித்துக்கொண்டு, உன் அடி கமலம் நெஞ்சு அழுத்தி - உனது திருவடித்தாமரைமலர்களை மனத்திற்பதியத் தியானித் துக்கொண்டு, தொண்டு செய்வது அல்லால் - கைங்கரியஞ்செய்வதேயல்லா மல், பிறிது செய்யேன் - (நான்) வேறொன்றுஞ் செய்யமாட்டேன்; (எ - று.)

நான் எப்போதும் எனது திரிகரணங்களினலும் உன்னையே வந்தித்து வழிபட்டுத் தொண்டுசெய்வேனென்பதாம். 'அஞ்செழுத்தோதி' என்பத னல் - வாக்கினலும், 'திருநீறணிந்து' என்பதனல் - காயத்தினலும், 'உன்ன டிக்கமலம் நெஞ்சழுத்தி' என்பதனல் - மனத்தினலும் ஆகத் திரிகரணங்களி னலும் தாம் தொண்டுசெய்யுந் தன்மையை விளக்கினரென்க. "முருக்கி தழ்க்கனிவாயாரை முயங்கி நெஞ்சழியும்போதும், திருக்களாவுடையநம்பா சிந்தையுன்பாலதாமே" என்றது காண்க. திருக்கருவைநகர் ஆரியநாட்டி லிருக்கின்ற தலமாதலால், ஆரியநர்தன் என்பது - திருக்கருவைச்சிவபிரான் திருநாமமாம். பஞ்சு - செம்பஞ்சுக்குழம்பிற்கு இலக்கணை: அதனை மகளிர் பாதத்திலணிதல், மென்மையும் செந்நிறமும் உண்டாதற்பொருட்டாம். (ருக)

52. படியிற்பிறந்துவிழுந்திட்டயாக்கைபலகுவிந்தால்
வடிவிற்பெரியவடவரைபோலுமற்றிப்பிறப்பி
லடியற்கெளியகளவீசநின்னருளாக்கம்பெற்றேன்
முடிவிற்பழவடியேன்பிறவாவண்ணமுத்திநல்கே.

(இ - ள்.) அடியற்கு எளிய களவீச - அடியவனகிய என்திறத்தில் எளிதில் திருவருள்பாலிப்பவனகிய களவீசனே!—படியில் - இந்தப்பூமியில், பிறந்து விழுந்திட்ட - பிறந்து இறந்து விழுந்த, யாக்கை பல - பல (பிறவி யில்சேர்ந்தனது) சரீரங்களெல்லாம், குவிந்தால் - ஒருங்குசேர்ந்தால், வடிவின் பெரிய - உருவத்தாற் பெரியதான, வட வரை போலும் - வடக்கின்கணுள்ள மகாமேருபருவதத்தை யொக்கும்; இ பிறப்பில் - இந்தப்பிறப்பிலே, நின் அருள் ஆக்கம் பெற்றேன் - நினது திருவருளாகிய பெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்றேன்; (அதன்பயனக), பழ அடியேன் - உனது பழந்தொண்டனகிய யான், பிறவா வண்ணம் - இனிப் பிறப்பெடுத்து அலையாதபடி, முடிவில் - அந்திமதசையில், முத்தி நல்கு - மோக்ஷலோகத்தைத் தந்தருள்வாய்; (எ - று.) —மற்று - வினைமாற்று.

"முன்னம்பிறந்த பிறப்போ முடிவில்லை" என்றபடி நான் இதுவரை யிற் பலபிறவிகளையெடுத்து உழன்று வருந்தினேன்; இப்போது உனக்குப் பாடல்திருத்தொண்டு செய்யுமாறு வாய்த்திருத்தலால், உனது திருவருள் என்மீது பதிந்துநிற்றல் தெற்றென விளங்குகின்றது; இனியாவது யான் பிறந்திறந்து உழலாது பிறப்பற்று முத்தியடையுமாறு திருவருள்புரியவேண்டு மென்று வேண்டியபடி. இப்பூமியில் யான் இதுவரையில் எடுத்த பிறவி

களின் உடல்கள் ஒருசேரக்குவிந்தால் அக்குவியல் வடமேருவைப்போலாகு மென்றது - உயர்த்துணர்வணியை அங்கமாகக்கொண்ட உவமையணி; இதனை வடநூலார் அங்காங்கிபாவேஸங்கராலங்கார மென்பர்; தென்மொழியில், உறுப்புறுப்பிச் சேர்வையணி எனப்படும். தாமெடுத்த பிறப்புக்கள் எல்லையில் லாதனவென்பது, இவ்வடியின் தேர்ந்தபொருள். "தாரரங்கா பலதாயர்தந்த, முலைப்பாற்கட லுன்திருக்கழலாணி வெண்முத்தெறியு, மலைப்பாற்கடலி னளவாமெனின் மற்றதுவுமன்றே" என்பதுபோன்ற வாய்பாடுகொண்டது, இச்செய்யுள். யாக்கை - தோல் எலும்பு முதலிய எழுவகைத்தாதுக்களாற் கட்டப்பட்டது எனக் காரணப்பொருள்படும். மேருமலை எங்கு உள்ளதென் றால் வடக்கின்கணுள்ளதென வேண்டுதலின், அதனை 'வடவரை' என்கின் றன ரென்பர். உயிர் எப்போதும் கடவுட்கு அடிமைப்பட்ட தாதலின், தாம் அடியவரென்பதைப் பலபிறவிகளிலும் அறியாதிருப்பினும் தம்மை 'பழவடி யேன்' என்று கூறல் தகும்; இனி, "எழாட்காலும்பழிப்பிலோம்" என்ற படி, தமதுகுலத்து முன்னோர் தொடங்கிச் சிவபிரானுக்கு அடிமை பூண்டு நிற்றலால், தம்மை 'பழவடியேன்' என்று கூறினருமாம். (ருஉ)

53. நல்காதொழியினுநல்கினுநின்னடிநாயடியேன்
பல்காலுமேத்திப்பணிதல்செய்வேனென்பருவரல்கண்
டொல்காதளித்துப்புரந்திடல்வேண்டுமுயர்விசும்பிற்
செல்காறிளைக்கும்பொழிற்கருவாபுரித்தேசிகனே.

(இ - ள்.) உயர் விசும்பில் - உயர்ந்த ஆகாசத்தில், செல் - வீசுகின்ற, கால் - காற்றானது, திளைக்கும் - நிரம்பப்பெற்ற, பொழில் - சோலைகளை யுடைய, கருவா புரி - திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளிய, தேசிகனே - (எனது) மெய்ஞ்ஞானகுருவே!—(நீ), நல்காது ஒழியினும் - (என்விஷயத்தில்) கருணை செய்யாது உபேக்ஷித்துவிட்டாலும், நல்கினும்-கருணைசெய்தாலும், நின் அடி- உனது திருவடிகளையே, நாய் அடியேன் - நாய்போற் கடைப்பட்ட நான், பல் காலும் ஏத்தி - எப்போதும் துதித்து, பணிதல் செய்வேன் - வணங்கு வேன்; என் பருவரல் கண்டு - எனது பிறவித்துன்பங்களைப் பார்த்து, ஒல் காது - உபேக்ஷியாமல், அளித்து - கருணைபுரிந்து, புரந்திடல் வேண்டும் - (அடியேனைப்) பாதுகாக்கவேண்டும்; (எ - று.)

நீ என்னிடம் கருணைகொண்டு அருள்செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் எனக்கு உன்னையொழிய வேறுகதியில்லை யாதலால், நான் எப்பொழுதும் உனதுதிருவடிகளையே தியானிப்பேன்; என்னைக் குறிக்கொண்டு பாதுகாத் தல் நினதுகடமை யென்பதாம்; "களைவாய் துன்பங் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்," "எண்ணியகரும முடியினும் முடியாதொழியினு மீச னைத்தொழுதல், புண்ணியம்," "தருதுயரந்தடாயே லுன்சரணல்லாற் சரணில் லை" என்பன இங்குக் கருதத்தக்கன. 'என்பருவரல்கண்டொல்காதளித்துப் புரந்திடல்வேண்டும்' என்பதற்கு - எனது (துன்பத்தையுண்டாக்கக்கூடிய) பாபத்தைக் கண்டு ('இவ்வளவுபாவியாகிய இவனை நாம் ஏற்ற நரகத்தில்

தள்ளாது பாதுகாத்தலும் தகுதியோ ?' என்று) உபேக்ஷியாமல் (' இவன் இப்போது நம்மையே சரணமடைந்ததனால் இவனைக் கைவிடலாகாது' என்று) கருணைகொண்டு பாதுகாத்தலே நினக்குத் தகுதியாகு மென்று பொருளுரைப்பினுமாம். இப்பொருளில், பருவரல் என்பது-இலக்கணையால், துன்பத்திற்குக் காரணமான பாவத்தைக் குறிக்கும். மற்றை நான்குபூதங்கட்கும் இடங்கொடுப்பதுபற்றியும், மற்றைப்பூதங்கட்கெல்லாங் காரணமாதல் பற்றியும், எல்லாப்பூதங்கட்கும் மேலிடத்திலிருப்பதுபோலத் தோன்றுதல் பற்றியும், 'உயர் விசும்பு' எனப்பட்டது. இனி, உயர் விசும்பில், செல் கால் - மேகங்களின் வரிசைகளை, திளைக்கும் - (தமது உயர்ச்சியால் அப்பாற்செல்லவொட்டாது) கட்டுப்படுத்துகின்ற, பொழில்சூழ் - சோலைகள்சூழ்ந்த, கருவாபுரி எனினுமாம். கருவாபுரிக்கு 'உயர்விசும்பில் செல்கால்திளைக்கும் பொழில்' என்ற அடைமொழி கொடுத்துக்கூறியது - அனைத்துலகங்களையும் தனது உடைமையாகவுடைய சிவபிரான் திருவுள்ளமுவந்து நித்தியவாசஞ்செய்வதற்கு ஏற்ற குளிர்ச்சியும் வளப்பமு முடைய இடமென்று தெரிவித்தற்கு என்க. 'செல்காரிளைக்கும்பொழில்' என்ற பாடத்துக்கு - செல்லுகின்ற மேகங்கள் இளைப்பாறப்பெற்ற பொழில் என்று பொருளாம். (ருங.)

54. தேசிகனாகக்கனவில்வந்தாண்டருள்செய்தவட
காசியனெங்கள்கருவைப்பிரான்கவைக்கோட்டுவிடை
வாசியனொப்பனைபாகனென்றேத்தியென்வாய்திறந்து
பேசியபோதுள்ளமானந்தவாரிபெருகியதே.

(இ - ள்.) 'தேசிகன் ஆக - நல்லாசிரியனாக, கனவில் வந்து - (எனது) கனவி லெழுந்தருளி, ஆண்டு - அடிமைகொண்டு, அருள்செய்த - கருணை புரிந்த, வட காசியன் - வடக்கின்கணுள்ள காசியென்னுந்தலத்தி லெழுந்தருளியவனும், கவை கோடு விடை வாசியன் - இரட்டைக்கொம்புகளையுடைய விருஷபத்தை வாகனமாகக்கொண்டவனும், ஒப்பனை பாகன் - ஒப்பனையம்மையை இடப்பாகத்திலுடையவனுமாகிய, எங்கள் கருவை பிரான்—,' என்று—, என் வாய் திறந்து ஏத்தி பேசிய போது - எனதுவாயைத்திறந்து புகழ்ந்து பேசிய காலத்தில், உள்ளம் -(எனது) மனத்தில், ஆனந்தம் வாரி பெருகியது- ஆனந்தவெள்ளம் பொங்கிவழிகின்றது ; (எ - று.)

தெவிட்டாத அமுதம்போன்றுள்ளதனால், உனது திருநாமங்களை உச்சரித்தமாத்திரத்தில் எனது மனத்தில் பேராநந்த முண்டாகின்ற தெனத் தமதுமனம் இறைவனது திருநாமங்களை யோதுவதிற் பேரன்புகொண்டிருத்தலை விளக்கியவாறு. கீழ்ச்செய்யுளிற் கருவாபுரித்தேசிகன் என்றதை, இச்செய்யுளின் முதலடியால் விளக்கினார். வாஜி என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகிய குதிரையையுணர்த்தும் வாசியென்ற சிறப்புப்பெயர்-இங்கே பொதுப்பெயராய் வாகனமென்றமாத்திரமாய் நின்றது. இயல்பினால், பெருகியது என இறந்தகாலத்தாற் கூறினார் ; காலவழுவமைதி. காசி - கங்கைக்கரையிலுள்ளதொரு சிவதலம் ; இது, முத்திதரும் நகரம் ஏழனுள் ஒன்று. (ருச)

55. பெருங்காலெறியநடுங்குங்கொடியினிற்பீழையுற்றுக்
கருங்காலதூதரிற்றீயோர்நலியக்கருத்தழிந்தேன்
வருங்காலநஞ்சுண்டமரரைக்காத்தவரதமுத்தி
தருங்காலதண்டமிழ்த்தென்கருவாபுரிச்சங்கரனே.

(இ - ள்.) வரும் - (பாற்கடலினின்று) தோன்றிய, கால நஞ்சு - ஆலகாலவிஷத்தை, உண்டு - அமுதுசெய்து, அமரரை காத்த - தேவர்களதுபயத்தை நீக்கிப் பாதுகாத்த, வரத - வரதனே! முத்தி தரும் கால - (நம்பிச்சரணமடைந்தவர்க்கு) மோக்ஷலோகத்தைத் தருகின்ற திருவடிகளையுடையவனே! தண் தமிழ் - குளிர்ந்த [இனிய] தமிழ்ப்பாஷையை வழங்குகின்ற, தென் கருவாபுரி - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவை யென்னுந் தலத்தி லெழுந்தருளியுள்ள, சங்கரனே - சிவபெருமானே!—கருங் கால தூதரின் தீயோர் - கருநிறமுள்ள யமதூதரைக்காட்டிலும் கொடியவர்களாகிய சிலர், நலிய - (என்னை) வருத்த, (அதனால்),—பெருங் கால் எறிய நடுங்கும் கொடியினில் - பிரசண்டமாருதம் வீசும்போது மிகவும் அலைகின்ற கொடியைப்போல, பீழை உற்று - பெருந்துன்பமடைந்து, கருத்து அழிந்தேன் - மனங்கலங்கிப்போனேன்.

அக்கலக்கத்தைநீக்கி நற்கதிபெறுமாறு உடனே திருவருள்புரியவேண்டுமென்பது, குறிப்பு. உண்ணவொண்ணாத நஞ்சை உண்டு அமரரைக்காத்தருளிய உனக்கு என்னைக் காத்தருளுதல் ஒரு பொருளன்றென்பது, மூன்றுமடியில் விளங்கும். கருங்காலதூதரின் தீயோ ரென்றது - நற்கதியிற்செல்லவொட்டாது எப்பொழுதும் தங்கட்காகவே உழைக்கும்படி கால்கட்டித் தம்வசப்படுத்துகின்ற மனைவி மக்கள் முதலியோரை யென்னலாம். இவர்களை யமதூதரினுந் தீய ரென்றது - பிரதிகூலராய் அந்திமகாலத்தில்மாத்திரம் வந்து வருத்துகின்ற அந்த யமபடர்கள்போலவல்லாமல் இவர்கள் அநுகூலர்போல எப்போதும் உடனிருந்து தம்மைக் கெடுத்தலா லென்க. ஆகவே, தூதரின் என்னுமிடத்து ஐந்தனுருபு - உறழ்பொருவாம்; உவமப்பொருவன்று. வரதன் - (அடியார்கட்கு வேண்டிய) வரத்தைக் கொடுக்குங் கடவுள். பாற்கடலினின்று தோன்றிய நஞ்சத்தைக் கண்டு அஞ்சிச் சரணமடைந்த தேவர்கட்கு அபயமளித்து அந்நஞ்சையுண்டு அத்தேவர்களது வேண்டுகோளை நிறைவேற்றின இறைவ னென்பார் 'வருங்காலநஞ்சுண்டு அமரரைக்காத்த வரத' என்றார். காலம் - ஹாலாஹலம் என்ற வடசொல்லின் திரிபாகிய ஆலகாலம் என்ற சொல்லின் குறை; நாமைகதேசநாமக்ரஹணமாம்; இனி, நஞ்சு கருநிறமுடையதாயிருக்கு மென்ற காரணம் பற்றி, 'காலநஞ்சு' என்றுமாம்; காலம் = காளம் - கறுப்பு. இச்செய்யுளில் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க. (ருரு)

56. சங்கக்குழையனைத்தென்கருவாபுரித்தாணுவைவான்
கங்கைச்சடையனைப்பாடல்செய்யாதுகவிப்புலவீ ..
ரங்கச்சுமைகொண்டெழுநான்குகோடியழிநரகப்
பங்கத்தில்வீழவென்றோபொன்றுவார்தமைப்பாடுவிரே.

(இ - ள்.) கவி புலவீர் - கவிபாடுகின்ற புலவர்களே!—சங்கம் குழையனை - சங்கினாற்செய்த குழையென்னுங் காதணியை யுடையவனும், வான் கங்கை சடையனை - ஆகாசகங்காநதி தங்கப்பெற்ற சடையையுடையவனுமாகிய, தென் கருவா புரி தாணுவை - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய சிவபெருமானை, பாடல் செய்யாது - கவிபாடித் துதியாமல்,—அங்கம் சுமை கொண்டு - உடம்பாகிய பாரத்தை வைத்துக்கொண்டு, எழு நான்கு கோடி அழி நரகம் பங்கத்தில் வீழ - இருபத்தெட்டுக்கோடிக் கணக்கான அழிதற்குஉரிய நரகச்சேற்றில் வீழ்ந்துவருந்தும்படி, என்னோ - என்னகாரணத்தினாலோ, பொன்றுவார்தமை - (உங்களைப்போலவே) அழிந்தொழியுந்தன்மையுள்ளவர்களை, பாடுவிர் - பாடித்துதிக்கின்றீர்கள்? (எ - று.)

எல்லையில்லாத பரமைசுவரியமுடையவனும் அநந்தகல்யாணகுணகணநிதியும் என்றும்அழியாது நிலைத்துநிற்கும் பரம்பொருளும் கவிபாடித்துதித்தமாத்திரத்தில் மீளாவுலகமாகிய முத்தியுலகத்தைத் தந்தருள்பவனுமாகிய சிவபெருமானைக் கவிபாடித்துதியாமல், நிலையில்லாத செல்வத்தையும் அகங்காரம் மமகாரம் முதலிய இழிகுணங்களையு முடையவரும் வெகுவிரைவில் நசிக்குந்தன்மையருமான அற்பரைக் கவிபாடித்துதித்தலால் நீங்கள் உங்கட்குமுன்னமேயுள்ள நிலையையும்இழந்து அதோகதியடைவதேயன்றிப் பின் ஓர்பயனையும் பெறுதல் இயலாது ஆதலால், அங்ஙனஞ்செய்யலாகாது என்று மானிடம் பாடுகின்ற உலகத்தார்க்கு உபதேசித்தவாறு. வீழப்பொன்றுவார்தமை என்று இயைத்துப் பொருளுரைப்பினுமாம். சங்கக்குழையன் - " சங்கவெண்டோடுடையன்." தாணு - ஸ்தாணு; எப்போதும் அழியாதுநிலைநிற்பவனென்று சிவபிரானுக்குக் காரணக்குறி. பொன்றுவார்தமைப் பாடுவிர் என்றது - தங்களைப்பாதுகாத்துக்கொள்ள வகையின்றி அழிந்துவருந்துகின்ற அவர்கள் உங்களை எவ்வாறு பாதுகாக்கப்போகின்றார்க ளென்ற கருத்தைத் தரும். இனி, பொன்றுவார்தமை - என்றும்அழியாத சிவபிரான்போலன்றி இடையே அழிந்தொழியும் மற்றைத்தெய்வங்களை யெனினுமாம். எழுநான்குகோடிஅழி நரகம் - மிக்கபெரும்பாவங்களைச் செய்தோர் சென்று சேர்வதற்கென்று ஏற்பட்ட இருபத்தெட்டுக்கோடி கொடுநரகங்கள்; அவை - கோரம், கீழ்க்கோரம், அதிகோரம், கோரதரம், கோரரூபம், தாளதரம், பயாநகம், காளராத்திரி, பயோற்கடம், சண்டம், மகாசண்டம், சண்டகோலாலம், சண்டதரம், சரோருகம், சலசவதி, வீமம், வீமவீடணம், கராளம், விகராளம், குலிசம், மூக்கோணம், ஐந்துகோணம், தீர்க்கதரம், பரிவர்த்துளம், மகாரௌரவம், அதிதமம், அதிசீதம், அதிவெப்பம் என்னும் இருபத்தெட்டனுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருகோடியாகப் பெருகு மென்பர்.

வான்கங்கைச்சடைய னென்பதி லுள்ள கதை:—சூரிய குலத்துத் தோன்றிய பகீரதசக்கரவர்த்தி கபிலமுனிவரது கண்ணின் கோபத்தீக்கு இலக்காய் உடலெரிந்து சாம்பராகி நற்கதியிழந்த தனதுமூதாதையரான சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரம்பேரையும் நற்கதிபெறுவித்தற்பொருட்டு நெடுங்கா

லன் தவஞ்செய்து கங்காநதியைத் தேவலோகத்திலிருந்து கீழுலகத்துக்குக் கொணர்கையில் அதன் விசையோடுவரும் வெள்ளப்பெருக்கை ஏற்றுக்கொள்ளுதற்கு ஏற்ற வலிமை பூமிக்கு இல்லையென்ற காரணத்தால் அவ்வரசன் சிவபிரானைப் பிரார்த்திக்க, அவன்வேண்டுகோளின்படி அப்பெருமான் அந்நதியைச் சடைமுடியிலேற்றுப் பின்பு சிறிதுசிறிதாகப் பூமியில் விட்டருளினனென்பதாம். (ருசு)

57. பாடுவதுன்றிருநாமங்களுடொறும்பத்திசெய்து
சூடுவதுன்பொற்றிருவடித்தாமரைதொண்டுசெய்து
கூடுவதுன்னடியார்திருக்கூட்டமக்கூட்டத்துட
னாடுவதுன்னிலைகாண்கருவாபுரிநாயகனே.

(இ - ள்.) கருவாபுரி நாயகனே—!—நாள் தொறும் - தினந்தோறும், பத்தி செய்து - பக்திகொண்டு, பாடுவது - (நான்) பாடல்பாடித் துதிப்பது, உன் திருநாமங்கள் - உனது திருநாமங்களாகும்; சூடுவது - (தலைக்குஅலங்காரமாகத்) தரிப்பது, உன் திருவடி தாமரை - உனது அழகிய திருவடித்தாமரைகளாகும்; தொண்டு செய்து - அடிமைசெய்து, கூடுவது - போய்ச்சேருவது, உன் அடியார் திரு கூட்டம் - உனதுபக்தர்களின் திருக்கூட்டமாகும்; அ கூட்டத்துடன் - அந்தமெய்யடியார்கூட்டத்தோடு, நாடுவது - ஆராய்ச்சி செய்வது, உன் நிலை - உனதுதன்மைகளேயாகும்; (எ - று.)—காண் - முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம்.

நான் எப்போதும் சிவபிரான் விஷயமாகவே எனதுபொழுதைப் போக்குவதனால், அவ்விறைவன் தவறாது என்மீது திருவருள்புரியவேண்டுமென்பதாம். 'நாடொறும் பத்திசெய்து' என்பதை எல்லாவாக்கியங்களோடுங் கூட்டுக. இறைவன் நிலையை, "எவனுயிர்க்குயிரா யெள்ளு மெண்ணெயும்போலெங்கணு மிடையறநின்ற, னெவ னனைத்துலகு மீன்று காத்தழிக்க விறைமைசான் மூவுரு வெடுத்தா, னெவன் முதலிடையீறின்றி யெஞ்ஞான்று மீறிலா மறைமுடியிருப்பான்" என்பது முதலாகக் கூறிய விடங்களிற் காண்க.

58. நாயினுந்தீயபிறவியெல்லாஞ்சென்றுநான்பிறந்து
மாயினுந்தேவர்பதவியில்வாழினும்வஞ்சமில்லாத்
தாயினுமன்புடையொப்பனைபாகநின்றாளிணைக்கீழ்
மேயினுமன்பொன்றுமேயடியேன்பெறவேண்டுவதே.

(இ - ள்.) வஞ்சம் இல்லா - வஞ்சனைக்குணமில்லாத, தாயினும் - பெற்ற தாயைக்காட்டிலும், அன்பு உடை - அன்பையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மையை, பாக - வாமபாகத்திற் கொண்டிருப்பவனே! நான்—, நாயினும் தீய - (இழிந்தபிறப்பையுடையதாகிய) நாயைக்காட்டிலுங் கொடிய, பிறவி எல்லாம் - பிறப்புக்களிலெல்லாம், சென்று பிறந்து - போய்ப் பிறந்து, மாயினும் - அழிந்தாலும்,—தேவர் பதவியில் வாழினும் - தேவபதவியைப்பெற்று வாழ்ந்

தாலும், (அன்றி), நின் தாள் இணை கீழ் மேயினும் - நினது திருவடிகளின் கீழ்ப் பொருந்திவாழ்ந்தாலும், (எப்படியிருந்தாலுஞ்சரி), அடியேன் பெற வேண்டுவது - அடியேன் பெறும்படி விரும்புவது, அன்பு ஒன்றுமே - (உன் திறத்திற் கொள்ளும்) பக்தியொன்றுமேயாம்; (எ - று.)

நான் எந்தநிலையையடைந்தாலும் உனது பக்தியொன்றையே வேண்டுவேனென்பதாம். இதனால், சிவபெருமானது விஷயமான பக்தியின்பெருமையும், அப்பக்தியினிடத்துத் தமக்குள்ள வேண்டற்பாட்டின் அருமையுந் தோன்றும். "வேண்டுவதொன்று தமியே னெப்பிறப்பும் வெந்தழல்நரகிடை விழினும், காண்டகுசிறப்பி னரம்பையர் சூழக் கற்பகநீழல் வைகிடினும், தூண்டகுசுடரே ளாநிழலமர்ந்தசோதியே கருவைநாயகனே, ஆண்டகாய் நினது திருவடிக்கமலத் தன்பெனு மழிவிலாப்பொருளே," "உத்திவாளரா முடித்த பால்வண்ணனே யுனது, பத்திவேண்டுவதன்றியே நரகிடைப்படினும்" என்றார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும். தேவர்பதவி என்றது - அஷ்டவசுக்கள், அசுவிநீதேவர்கள், ஏகாதசருத்திரர், துவாதசாதித்தியர், திக்பாலகர் என்பவர்களின் பதவி போல்வது. (நிஅ)

59. வேண்டியவேண்டியவெல்லாமெதிரும்வினையகலு
மீண்டியமுத்திப்பெருவாழ்வுசேருமிடரொழியும்
பாண்டியரேத்தக்கருவாபுரிநின்றபால்வண்ணனைப்
பூண்டிகழ்மென்முலையொப்பனைபாகனைப்போற்றினர்க்கே.

(இ - ள்.) பாண்டியர் ஏத்த - பாண்டியராசர்கள் துதிக்கும்படி, கருவாபுரி நின்ற - திருக்கருவையி லெழுந்தருளியுள்ள, பால்வண்ணனை - பால்வண்ணனென்னுந் திருநாமமுடையவனும், பூண் திகழ் மெல் முலை ஒப்பனை பாகனை - ஆபரணங்கள் விளங்குகின்ற மெல்லியதனங்களையுடைய ஒப்பனையம்மையை (இடப்)பாகத்திலுடையவனுமாகிய சிவபிரானை, போற்றினர்க்கு - வணங்கினவர்க்கு,— வேண்டிய வேண்டிய எல்லாம் எதிரும் - (தாம்) விரும்பிய எல்லாப்பொருள்களும் தாமேவந்துசேரும்; வினை அகலும் - (பிறப்பிற்குக் காரணமான) இருவினைகளும் ஒழியும்; ஈண்டிய முத்தி பெரு வாழ்வு சேரும் - (இன்பம்) நிறைந்த வீட்டுலகத்தில் வாழ்கின்ற (என்றும் மீளுதலில்லாது நிலைத்துநிற்கின்ற) பெருவாழ்வும் கிடைக்கும்; இடர் ஒழியும் - பிறவித்துன்பங்கள்யாவும் நீங்கும்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபெருமானை வழிபட்டார்க்கு இம்மைமறுமைப்பயன்கள் ஒருங்கே வாய்க்கு மென்பதாம். "செல்வமீயுஞ் சிறப்புமளித் துளத், தல்லறீர்க்கு மறிவையுதவிடும், கல்விநல்குங் கதிதரும் பொற்கிரி, வல்விலான்களவீசனை வாழ்த்தவே," "இசையுஞ் செல்வமுந் திருவு மின்பமும், அசைவிலாத பேரறிவு முத்தியும், விசையமுந் தருங் கருவைமேவினோன், திசையுடுத்தவன் சீர்படிக்கவே" என்பன பதிற்றுப்பத்தந்தாதி. வினையென்று பொதுப்படக் கூறியதனால், புண்ணியம் பாவம் என்ற இருவினையும் அடங்

கும்; நல்வினையும் தீவினைபோலப் பிறவியைநீக்கி மோக்ஷத்தையடைதற்குப் பொன்விலங்குபோன்று தடையாயிருத்தலால், அந்நல்வினையும் நீங்கிய பின்னரே முத்திகிடைக்கு மென்க. வேண்டிய வேண்டிய - பொருளின் பன்மை குறிக்கும் அடுக்கு: இச்சொல் - அஃறிணைப் பலவின்பாற் பெயர்.

60. போற்றிப்பணியுமடியார்பழவினைபோகவெறி
காற்றிற்சருகெனமாற்றும்பிரான்களவீசற்கன்பா
யாற்றுப்புனல்கொண்டுமஞ்சனமாட்டியலர்சொரியார்
கூற்றுக்கொதித்துவருநாளென்செய்வர்கொடியவரே.

(இ - ள்.) போற்றி பணியும் அடியார் - (தன்னைத்) துதித்து வணங்குகின்ற அடியார்களது, பழ வினை - பூர்வகர்மங்களை, எறி காற்றில் சருகு என - வீசுகின்ற பெருங்காற்றி லகப்பட்ட சருகுபோல, போக - (அவர்களைவிட்டு) ஒழியும்படி, மாற்றும் - போக்குந்தன்மையுள்ள, பிரான் - பிரபுவாகிய, களவீசற்கு—, அன்பு ஆய் - பக்திகொண்டு, ஆறு புனல் கொண்டு - ஆற்றின் தீர்த்தத்தைக் கொண்டுவந்து, மஞ்சனம் ஆட்டி - திருமஞ்சனஞ்செய்து, அலர் சொரியார் - மலர்கொண்டு அருச்சனை செய்யாதவராகிய, கொடியவர் - பாவிகள்,— கூற்று கொதித்து வரும் நாள் - யமன் சினங்கொண்டுவருகின்ற அந்திமகாலத்தில், என் செய்வர் - யாதுசெய்வார்களோ? (எ - று.)

சிவபிரானது திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும்உவப்பாகிய அபிஷேகத்தையும் அர்ச்சனையையுஞ் செய்துவந்தவர்கள் அந்திமகாலத்தில் யமபாதையின்றி நற்கதிபெறுவ ரென்பதாம். சூறைக்காற்றி லகப்பட்ட சருகுகள் இருந்தவிடந் தெரியாது தாம் முந்திநின்ற இடத்தை விட்டு அப்பாற்சென்று விலகிவிடுதல் போல, சிவபிரானது அடியார்களின் நல்வினை தீவினைகளாகிய பழவினைகளிரண்டும் அப்பரமனது திருவருளால் அவ்வடியார்களிடத்தினின்று நீங்கி முறையே அவர்களது நண்பரிடத்தும் பகைவரிடத்துஞ் சென்று சேர்ந்துவிடுமென்ற நூல்துணிபைத் தெரிவித்தற்கு, 'அடியார்பழவினை எறிகாற்றிற்சருகெனப் போக மாற்றும் பிரான்' என்றார். 'ஆற்றுப்புனல்' என்றது - நல்ல நீர் என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கும். மஞ்சனம் - மஜ்ஜநம்: வடசொல். (சுo)

61. கொடியாடும்வெள்விடைகொன்றையிலாடுங்குலச்சுரும்பர்
முடியாடுங்கங்கைமுகமாடுமுச்சுடர்முற்றும்வெள்ளைப்
பொடியாடுமேனியரவாடுஞ்சோரிப்புலவுகமழ்
வடியாடுஞ்சூலக்கருவேசராடியமன்றிடத்தே.

(இ - ள்.) சோரி புலவு கமழ் - (பகைவரது) இரத்தத்தோடுகூடிய மாமிசம் நிறைந்து விளங்கப்பெற்றதும், வடி ஆடும் - கூர்மைபொருந்தியது மான, சூலம் - சூலமென்னும் ஆயுதத்தையேந்திய, கருவேசர் - திருக்கருவைச் சிவபிரான், ஆடிய - நர்த்தனஞ்செய்த, மன்றிடத்து - திருச்சபையில்,—கொடி - (அப்பிரானது) துவசத்திலே, வெள் விடை - வெண்மையாகிய ருஷபம், ஆடும் - அசைந்தாடும்; கொன்றையில் - (அப்பிரான் சடைமீது அணிந்துள்ள)

கொன்றைமலர்மாலையில், குலம் சுரும்பர் - கூட்டமாகிய வண்டுகள், ஆடும்—; முடி - (அப்பிரானது) சடைமுடியில், கங்கை - கங்காநதி, ஆடும்—; முகம் - திருமுகத்தில், முச் சுடர் - (சூரிய சந்திர அக்கினியர் என்னும்) முச்சுடர்களின் வடிவமாகிய மூன்றுதிருக்கண்களும், ஆடும்—; முற்றும் வெள்ளை பொடி ஆடும் மேனி - எல்லாவிடமும் வெண்மையாகிய விபூதி நிறைந்துள்ள திருமேனியில், அரவு - (ஆபரணங்களாகிய) சர்ப்பங்கள், ஆடும்—; (எ - று.)

சிவபிரான் தாண்டவமாடுகையில், அவரைச்சார்ந்துள்ள பொருள்களெல்லாம் தாமும் கூடவே ஆடுமென்பதாம். சிவபிரானுக்கு ருஷபம் வாகனமாகவும் துவசமாகவும் அமையுமென்க. சிவபிரான் திருமார்பிலும் திருவரையிலும் திருத்தோள்களிலும் திருக்கரத்திலும், ஆரமாகவும் கச்சையாகவும் அங்கதமாகவும் கங்கணமாகவும் தரிப்பவை சர்ப்பங்களே யாதலால், திருமேனிமுழுதிலும் அரவுஆடுமென்க. 'ஆடும்' என்ற சொல் ஒருபொருளிற் பலமுறை அடுக்கிவந்தது - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. முகமாடும் முச்சுடர் - இறைவனுக்குக் கண்மூன்றும் முச்சுடராம். சுரும்பு என்பது சுரும்பர்எனக் குற்றியலுகரத்துக்கு 'அர்' போலியாய் வந்தது. சொரிவது - சோரிஎனக் காரணப்பெயர். (சுக)

62. மன்றிடத்தேநின்றுதாண்டவமாடுவன்வான்கயிலைக்
குன்றிடத்தேயண்டர்போற்றிடநிற்பன்குறித்துமன
மொன்றிடத்தேதன்னைத்தானுகப்பாவிப்பனுள்ளடியார்
கன்றிடத்தேயுதவுங்கருவேசன்கனல்வண்ணனே.

(இ - ள்.) கனல் வண்ணன் - நெருப்பின்சுவாலைபோன்ற செந்நிறமுடையவனும், உள் அடியார் கன்றிடத்தே உதவும் கருவேசன் - (தன்னைத்) தியானிக்கின்ற மெய்யடியார்கள் (துன்பத்தினால்) வருந்தும்போது (அவர்கட்குத்) துணைநிற்கின்ற திருக்கருவையிலெழுந்தருளியிருக்குந் தலைவனுமாகிய சிவபெருமான்,—மன்றிடத்தே - திருச்சபைகளில், நின்று - நின்றுகொண்டு, தாண்டவம் ஆடுவன் - திருநர்த்தனஞ்செய்வன்; வான் கயிலை குன்றிடத்தே - ஆகாயத்தையளாவிய திருக்கைலாயமலையினிடத்தில், அண்டர் போற்றிட நிற்பன் - தேவர்களெல்லாம் வணங்கும்படி நின்றருளுவன்; மனம் குறித்து ஒன்று இடத்து - மனமானது (ஒன்றைப்பற்றித்) தியானித்துப் பொருந்தியிருக்கின்றபோது, தன்னை தான் ஆக பாவிப்பன் - தனது உண்மையான பரஞ்சோதிவடிவத்தையே தான் தியானிப்பன்; (எ - று.)

சிவபெருமான் மன்றிடத்தில் தாண்டவமாடுதலும், கயிலைவெற்பில் நிற்பதும், தன்னைத்தானுகப்பாவித்தலும் எல்லாம் அடியார்கட்கு உதவுதற்பொருட்டேயாகுமென்பது, இச்செய்யுளின் கருத்தாம். ஒன்றுனுங்குறைவின்றி எல்லாவற்றுலும் பரிபூர்ணனை இறைவன் எவ்வாற்றுலாயினும் தன்னையுணர்ந்து உயிர்கள் ஈடேறவேண்டுமென்று நிர்ஹேதுகமாகப் பொங்குகின்ற பெருங்கருணையுடனே எல்லாத்தொழில்களையும் புரிகின்றுனென்பது, நூற்கொள்கை. ஸநகர் ஸநந்தநர் ஸநத்குமாரர் ஸநத்ஸுஜாதர் என்னுந் தேவ

ரிஷிகள் நால்வர்க்கும் தனது தவவொழுக்கத்தால் யோகஞ்செய்யும் வகையை இறைவன் உணர்த்தினனென்பது பிரசித்தம்; அவ்வாறு உணர்த்துகையில் "காரணந்துத்யேய:" என்ற வேதவாக்கியத்தின்படி காரணப்பொருள் எதுவோ அதுவே தியானித்தற்கு விஷயமாதலாலும், எல்லாப்பொருள்கட்கும் ஆதிகாரணமாகிய பரம்பொருளான தனக்குத் தியானவிஷயமாவது தன்னைப் பார்க்கிலும் வேறாக ஒன்றும் இல்லாமையாலும், 'குறித்து மனமொன்றி டத்தே தன்னைத் தானாகப் பாவிப்பன்' என்றார். இனி, இத்தொடர்க்கு - (தன் அடியார்கள்) தன்னைத்தியானிக்கும்போது ஸோஹம்பாவனையால் 'சிவோஹம்' என்று தியானிக்குமாறு திருவருள்புரிவனென்று சிவாத்வைதமாகக் கூறுவர் ஒருசாரார். (௬௨)

63. வண்ணங்கரியதிருமால்கழியென்புமாலிகையுந்
தண்ணங்கமலத்தயன்றலைமாலையுஞ்சாத்திமண்ணும்
விண்ணும்பொதிந்தயுகாந்தபிரளயமேவிநின்று
பண்ணொன்றுவீணைபயிலுங்களாவிற்பரஞ்சுடரே.

(இ - ள்.) களாவின் பரஞ்சுடர் - களாமரத்தின்கீழெழுந்தருளியுள்ள பெரியசோதிவடிவமான திருக்கருவைச் சிவபெருமான்,—கரிய வண்ணம் திருமால் - கருநிறமுடைய திருமாலினது, கழி என்பு மாலிகையும் - இறந்த உடம்பினின்று (எடுத்துத்தொடுத்த) எலும்புமாலையையும், தண் அம் கமலத்து அயன் - குளிர்ந்த அழகிய தாமரைமலரில் வசிக்கின்ற பிரமதேவனது, தலை மாலையும் - தலைகளைக்கொண்டுதொடுத்த மாலையையும், சாத்தி அணிந்துகொண்டு,—மண்ணும் விண்ணும் பொதிந்த - நிலவுலகுக்கும் மேலுலகுக்கும் ஒருசேரநிகழ்கின்ற, உகாந்த பிரளயம் - யுகங்களின்முடிவாகிய பிரளயகாலத்தில், மேவி நின்று - (தான் ஒருவனே அழியாமற்) பொருந்தியிருந்து, பண் ஒன்று வீணை பயிலும் - இராகங்களமைந்த வீணையை (வைத்துக்கொண்டு) வாசிப்பான்; (எ - று.)

சிவபெருமான் எல்லாவுலகங்களும் அழிகின்ற கற்பாந்தகாலத்திலே பிரளயகாலந்தோறும் அழிகின்ற பிரமவிஷ்ணுக்களது தலைமாலையெலும்பு மாலைகளைத் தரித்துக்கொண்டு, எப்பொழுதும் அழியாமல் நிலைத்துநிற்கிற கடவுள் தானொருவனேயென்று விளங்குமாறு வீணைவாசித்துக்கொண்டு நிற்ப னென்பதாம். பிரளயம்முதலியன இறைவனது திருவிளையாட்டுச்செயல்களென்பது, இதனாற் போதரும். 'மண்ணும் விண்ணும் பொதிந்த உகாந்த பிரளயம்' என்றது - பிரமனுக்கு ஒருநாள் ஆகுந்தோறும் தோன்றுகிற நைமித்திகபிரளயம்போலல்லாமல் யாவும்அழிகின்ற மகாபிரளயமென்று விளக்குதற்பொருட்டாம். உகாந்தம் = யுகாந்தம். இங்கு, யுகமென்றது - இலக்கணையால், கற்பத்தை யுணர்த்திற்று. பரஞ்சுடர் - உலகத்துத்தோன்றுகின்ற முச்சுடர்களினும் மிகவும் மேம்பட்டுத்தோன்றும் பேரொளிவடிவமான சிவபெருமான். • (௬௩)

அப்படியே சிவபிரானும் என்று எடுத்துக்காட்டியபடியாம். இங்குச் சிலர், உலகமெல்லாம் சிவபெருமானுடைய ஸ்வரூபமாதலால், உலகத்திலுள்ளோருடைய முடி தோள் முதலியவையெல்லாம் அவனுடையனவா மென்று கருத்துக் கூறுவர்; அது, பலவிதத்திலும் பொருந்தா தென அறிக. இது சிவபிரானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபங் கூறியபடி.

கொன் - பெருமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; இனி, கொன் கொண்ட சூலப்படை - (பகைவர்க்கு) அச்சத்தைத் தன்னிடத்திற் கொண்ட சூலாயுதம் என அச்சப்பொருளதாகவும் பொருள்கூறலாம்; "அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமையென், றப்பால் நான்கே கொன்னைச்சொல்லே" என்றது, தொல்காப்பியம். பொன்முடி யென்றதை அன்மொழித்தொகையாகவாவது, அடையடுத்த ஆகுபெயராகவாவது கொள்ளவே, சிரசை யுணர்த்தும். இனி, பொன் என்பதை, அதனாலாகிய கிரீடத்துக்குக் கருவியாகுபெயரெனக் கொண்டு, முடி - சிரசு எனினுமாம். முன் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். முன் கொண்ட - ஆதிதொடங்கிஏற்பட்ட என்றுமாம். நாமங்களாயிரம் - ஸஹஸ்ர நாமங்கள். (கூரு)

66. கொற்றக்கவிகைநிழற்றப்பொதுவறக்கோனடத்தி
முற்றப்புவனம்புரப்பவரேனுமுகலிங்கர்தாஞ்
சற்றுத்திருவருள்கோடினரேலத்தகுதிகெட்டுப்
பற்றற்றகூழுங்கிடையாதிரப்பரிப்பாரிடத்தே.

(இ - ள்.) புவனம் முற்ற - நிலவுலகம்முழுவதையும், கொற்றம் கவிகை நிழற்ற - வெற்றிக்குஅறிகுறியான (தமது) குடையானது நிழலைச் செய்ய, பொது அற - (பலஅரசர்க்குப்) பொதுவென்னுந்தன்மை நீங்க [ஏகசக்ராதிபதியாக], கோல் நடத்தி - தனிச்செங்கோல் செலுத்தி, புரப்பவர் ஏனும் - அரசாளுபவராயினும்,—முகலிங்கர் - திருக்கருவைச்சிவபெருமான், தாம்—, திருஅருள் சற்று கோடினர் ஏல் - திருவருள் சிறிதுமாறினராயின், அ தகுதி கெட்டு - (அவ்வரசர்கள்) அந்தத் தமது பெருமை யழிந்து, பற்று அற்ற கூழும் - பருக்கையில்லாத கூழும், கிடையாது - கிடைக்கப்பெறாமல், இ பாரிடத்தே - இந்தப்பூமியில், இரப்பர் - இரந்துதிரிவார்கள்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவருள் சிறிதுகோடினாலும், அதன்பயனாக, ஒரு நாயகமாயோடவுலகுடனாண்ட சக்கரவர்த்திகளும் மிக்கவறுமையடைவரென்பதாம். சிவபெருமானது திருவருள் கோடினமாத்திரத்தில் இவ்வாறு ஆவரென்றதனால், அப்பிரானது திருவருள் சிறிதுதோன்றியமாத்திரத்தில் மிக்க வறியவரும் பெருஞ்செல்வச்சிறப்புப்பெற்று ஏகசக்ராதிபதியாக இந்நிலவுலகமுழுவதையும் ஆட்சிபுரிவரென்பது, அருத்தாபத்தியாற் பெறப்படும். புவனம் முற்றவும் புரப்பவர் இப்பாரிடத்தே யிரப்பர் என்றதனால், தாம் முன்பு செல்வராய் வாழ்ந்தவிடத்திலேயே அந்நிலைமைமாறி இரப்பரென அவர்கட்கு நேரும் இழிவை விளக்கியவாறு. கூழ் - மிகத்தாழ்ந்தஉணவு; அதனை இரப்பர் எனவே, மிகவுந்தாழ்ந்தவரிடத்தும் போய் இரப்பரென்பது பெறப்படும்.

67. பாரிடஞ்சூழ்வரத்தான்பலிகொண்டுந்தன்பாதமலர்
சேரடியார்க்குப்பெருவாழ்வளிப்பன்றிரைக்கடலிற்
கார்விடந்தானுண்டும்போற்றும்புத்தேளிர்கடும்பசிநோய்க்
காரமுதூட்டுவன்றென்கருவாபுரியாரியனே.

(இ - ள்.) தென் கருவா புரி ஆரியன் - தெற்குத்திசையிலுள்ள திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான்,—பாரிடம் சூழ் வர - பூதகணங்கள் (தன்னைச்) சுற்றிவர, தான் பலி கொண்டும் - தான் பிச்சையெடுத்தாலும்,—தன் பாதம் மலர் சேர் அடியார்க்கு - (தனது) திருவடித்தாமரை மலரை (நம்பிச்) சரணமடைந்த மெய்யடியார்கட்கு, பெரு வாழ்வு அளிப்பன் - மிக்க செல்வவாழ்க்கையை ஈந்தருளுவன்; (அவ்வாறே), திரைகடலில் கார் விடம் தான் உண்டும் - அலைகளையுடைய பாற்கடலில்தோன்றிய கருநிறமான ஆலாகலமென்ற விஷத்தைத் தான் உண்டாலும்,—போற்றும் - (தன்னைப்) புகழ்ந்து துதித்த, புத்தேளிர் - தேவர்களது, கடு பசி நோய்க்கு - கொடிய பசியாகிய நோயைத் தீர்ப்பதற்கு, ஆர் அமுது ஊட்டுவன் - அருமையாகிய தேவாமிருதத்தை உண்பிப்பன்; (எ - று.)

தான் வருந்தியாயினும் தன்னைநம்பிச் சரணமடைந்தாரைப் பாதுகாக்குஞ் சிவபிரானது கருணைத்திறத்தை வியந்தவாறு. 'தான்பலிகொண்டவன் தன் திருவடிகளைச் சேர்ந்தார்க்குப் பெருவாழ்வளிப்பன்', 'தன்பசிநோய்க்குக் கார்விடமுண்டவன் தன்னைப்போற்றும் புத்தேளிரது கடும்பசிநோய்க்கு ஆரமுதூட்டுவன்' என்ற வாக்கியங்களில் - மேல்நோக்கில் மாறுபாடு தோன்றுமாயினும் ஊன்றிப்பார்க்குமிடத்து இறைவனது விசித்திரசக்தியால் எல்லாம் நிகழலாமென அம்மாறுபாடு ஒழிந்திடுதலால், முரண்விளைந்தழிவணியாம். தாருகவனத்துமுனிவரது பத்தினிமாரின் கற்புநிலையைக் கெடுத்தற்காக [illegible]சங்கமத்திருவுருவங் கொண்டபோதும், கையில் ஒட்டிக்கொண்ட பிரமகபாலம் நீங்குதற்காகப் பலதலங்களிலும் திரிந்தபோதும் சிவபெருமான் பிக்ஷாடனஞ் செய்தன னென உணர்க. வாழ்வு - வாழ்வுக்குக் காரணமாகிய செல்வத்திற்குக் காரியவாகுபெயர். ஆரியன் - ஆர்யன்; பூஜிக்கத்தக்கவன்; ஆரியநாட்டி லெழுந்தருளியிருப்பவனுமாம். (சுஎ)

68. ஆரியன்வேண்டத்திருமேனிபூரித்தறமெலிந்த
சீரியன்செல்வக்கருவைப்பிரான்றிருத்தொண்டுசெய்யாப்
பூரியர்கூட்டம்புகாதன்பர்கூட்டம்புகுத்தியது
காரியங்காணெஞ்சமேபிறப்பேழுங்கடப்பதற்கே.

(இ - ள்.) நெஞ்சமே - மனமே!—ஆரியன் - ஆரியநாட்டானொருவன், வேண்ட - பிரார்த்தித்ததனால், திருமேனி பூரித்து - (தனது) திருவுடம்பு பருக்கப்பெற்று, அற மெலிந்த - (பிறகு) மிகவுந் தளர்ந்த, சீரியன் - சிறப்புடையவனாகிய, செல்வம் கருவை பிரான் - செல்வச்சிறப்புற்ற திருக்கருவைத்தலத்துச் சிவபெருமான்,—திரு தொண்டு செய்யா - (தனக்குத்) திருத்

தொண்டுகளைச் செய்யாத, பூரியர் கூட்டம் - கீழ்மக்களது கூட்டத்தில், (அடியேனை), புகாது - சேராதபடி (தடுத்து), அன்பர் கூட்டம் - (தனக்குத் தொண்டுசெய்யும்) மெய்யடியார்களது கூட்டத்தில், புகுத்தியது - சேருமாறு செய்தது,—(யான்), பிறப்பு ஏழும் - (வினைப்பயன்தொடரும்) எழுவகைப் பிறப்புக்களினின்றும், கடப்பதற்கு - தப்பிநற்கதிபெறுதற்கு அறிகுறியாகிய, காரியம் - செயலாகும்; (எ - று.)—காண் - தேற்றம்.

திருக்கருவைச்சிவபெருமான் அடியேனைத் தீயவருடன் கூடவொட்டாமல் தனதுமெய்யடியார்குழாத்துடன் கூடுமாறு திருவருள்புரிந்ததனால், இனி அடியேன் பிறவித்துன்பங்களொழிந்து நற்கதிபெற்று உய்வேனென்பதாம்.

முதலடியால் திருக்கருவைத்தலத்தைத் தன்னிலேயுடைய ஆரியநாட்டிலுள்ளாரொருவன் வேண்டியபோது அவனது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிச் சிவபெருமான் திருமேனி பூரித்தும் மெலிந்தும் காட்டினனென ஒருவரலாறு இருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது; அதன் விவரம், எமக்கு விளங்கவில்லை: (எவரேனும் எமக்குத் தெரிவிப்பாராயின், அதனை அவர்பெயருடன் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி அவர்பக்கல் என்றும் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்.) 'திருவாதவூரடிகள்வேண்டச் சிவபெருமான் திருமேனிபூரித்து அருள்கூர்ந்தது:—திருப்பெருந்துறையில் குருந்தமரத்தடியில் திருவாதவூரடிகளை அடிமைகொள்ளச் சிவபெருமான் அந்தணர்திருவுருவங்கொண்டெழுந்தருளியபோது என்று அறிக' என்று இச்செய்யுளின் முதலடியைக் குறித்துக் கூறினருமுளர். (சுஅ)

69. கடல்விடமுண்டிபுறங்காடரங்குகனலுருவ
மடல்விடையூர்திபுலியதளாடையழலுமிழ்வாய்ப்
படவரவாரங்கழிதலைதாரெனிற்பால்வண்ணனை
மடவரலொப்பனையெவ்வாறுசேருமனமகிழ்ந்தே.

(இ - ள்.) (சிவபிரானுக்கு),—உண்டி - உணவாவது, கடல் விடம் - பாற்கடலில் தோன்றிய ஆலாகலவிஷமாம்; அரங்கு - நடனஞ்செய்யுமிடம், புறங்காடு - சுடுகாடாம்; உருவம் - திருமேனியின்நிறம், கனல் - அக்கினியாம்; ஊர்தி - வாகனம், அடல் விடை - வலிமைபொருந்திய விருஷபமாம்; ஆடை - வஸ்திரம், புலி அதள் - புலித்தோலாம்; ஆரம் - ஆரம்முதலிய ஆபரணங்கள், அழல் உமிழ் வாய் படம் அரவு - விஷாக்கினியைக் கக்குகின்ற வாயையும் படத்தையுமுடைய பாம்புகளாம்; தார் - மாலை, கழி தலை - இறந்த (பிரமர்களது) தலைகளாம்; எனின் - என்றால், பால்வண்ணனை - (அப்படி உணவு முதலியவற்றால் வெறுக்குமாறுஉள்ள) திருக்கருவைச்சிவபிரானை, மடவரல் - இளம்பெண்ணாகிய, ஒப்பனை - ஒப்பனைதேவி, மனம் மகிழ்ந்து - மனத்தில் திருப்திகொண்டு, எ ஆறு சேரும் - எப்படித் தழுவுவாள்? (எ - று.)

"யவ்வனமு மழகுஞ் சார்ந்த, நலம் வேண்டுமென் றிருப்பார் நாறுகுழற் கன்னிமார் நலத்தின்மிக்கார்" "கந்யா வரயதே ரூபம்", என்றபடி மகளிர் புரு

ஷனது அழகையே விரும்பி மணமகனாக வரிப்பது இயல்பு ஆதலால், உணவு உறையுள் வடிவம் கீர்த்தி ஆடை ஆபரணம் என்னும் இவைகளில் ஒருவாற்றானுஞ் சிறப்புப்பெறாத சிவபெருமானை, மகளிரது நல்லிலக்கணங்களில் ஒன்றானுங் குறைவில்லாத பார்வதிதேவி எவ்வாறு விரும்பினாளோ என்று வியந்த இதனால், சிவபெருமான் வேண்டுதல் வேண்டாமை யில்லாத முழுமுதற்கடவுள் என்று துதித்தவாறு. இங்ஙனஞ் சிவபிரானைப் பழிப்பதுபோலப் புகழ்ந்த இது - வஞ்சப்புகழ்ச்சியணியின்பாற் படும்; இதனை வடநூலார் 'வ்யாஜ ஸ்துதி' என்பர். வேண்டுதல்வேண்டாமையில்லாதவனாகிய இறைவன் தனக்கென்று ஒன்றுமின்றி உணவுமுதலிய எல்லாவற்றையும் பிறர்பொருட்டாகவே கொள்பவனாதலின், உணவு அணிகலம் முதலியவற்றின் இழிதகைமையினால் அப்பிரானுக்குச் சிறப்புத் தோன்றுமேயன்றி இழிபு உண்டாகா தென்க. ஆரம் - மற்றையணிகலங்கட்கு உபலட்சணம்.

இமவானது புத்திரியாகப் பிறந்த உமாதேவி சிவபிரானை மணமகனாகப் பெறவேண்டுமென்று தவஞ்செய்தபோது அத்தேவியாரது தவநிலையைப் பரிசோதிக்குமாறு சிவபிரான் முதிய அந்தணவடிவங்கொண்டு சென்று அந்தப்பார்வதியைக் குறுகி, "ஆடைதோல் விடையேறுவ தணிகலமரவென்பு, கேடில்வெண்டலைமாலிகைகேழலின்மருப்பின்ன, வோடுகொள்கல மூண்பலி வெய்யநஞ்சு உலப்புற்றோர், காடதேநடம்புரியிடம் கண்ணுதற்கடவுட்கே," "வேய்ந்துகொள்வது வெள்ளெருக்கறுகுநீர்வியன்கொன்றை, பாந்தள்கொச்சியே மத்தமென்றினையனபலவுண்டாற், சாந்தம்வெண்பொடி சூலமான்மழுத்துடிதழலங்கை, யேந்துகின்றது பாரிடஞ்சூழ்படையிறையோற்கே," "அன்னைதாதைகேள்வடிவொடுகுணங்களிலனையாலுக், கின்னவாகிய பலவளனுண்டவையெவையுந்தா, நின்னவாகவோதவம்புரிந்தெய்த்தனை நெடுந்தொல்சீர், மன்னன்மாமகட்கியைவதேயித்துணைவழக்கென்றான்" என்று சிவபிரானாகிய தன்னையே நிந்தித்துக்கூறியதும், "வேண்டுதல் வேண்டிடாமை யில்லதோர் விமலன்றன்னை, யீண்டுநீயிகழ்ந்தவெல்லாம் யாரையுமளிக்குமன்பு, பூண்டிடு குறிகாணற்றாற் புகழ்ச்சியாமன்றி மூக்க, ணுண்டகையயற்கையெல்லா மார்கொலோவறியகிற்பார்," "போதனேமுதலாவுள்ளபுங்கவர் வழிபட்டேத்த, வேதமிலிறைமையாற்றல் யாவையும் புரிந்த நாதன், காதலும்வெறுப்புமின்றிக் கருணைசெய்நிலைமையேகாண், பேதைநீ யிகழ்ச்சியேபோற்பேசியதன்மையெல்லாம்" என்று அந்தப் பார்வதிதேவியார் அதனை மறுத்துக்கூறியதும் இங்குக் காணத்தக்கன. (சுகூ)

70. மனப்பகையாகியவைவரைமாய்த்துன்வழியடியா
ரினத்துடனென்னையுமாட்கொள்வையோபண்டிகல்புரிந்த
புனத்துளவோனுங்கமலத்துவேதனும்போற்றிசெய்யுங்
கனற்றிருமேனிக்கருவாபுரியிற்கறைக்கண்டனே.

(இ - ள்.) பண்டு - முற்காலத்தில், இகல் புரிந்த - (ஒருவர்க்கொருவர்) மாறுபாடுகொண்ட, புனம் துளவோனும் - கொல்லையில்தோன்றுகின்ற திருத்

துழாயை யணிந்த திருமாலும், கமலத்து வேதனும் - தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற பிரமதேவனும், போற்றி செய்யும் - வணங்கித் துதிக்கின்ற, கனல் திருமேனி - அனற்பிழம்பினுருவத்தையுடைய, கருவாபுரியில் கறை கண்டனே - திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளிய (விஷமுண்டதனாற்) கறுத்த திருக்கண்டத்தையுடைய சிவபெருமானே!—மனம் பகை ஆகிய ஐவரை - (நல்வழியிற்செல்கின்ற எனது) மனத்துக்கு (அவ்வழியிற்செல்லவொட்டாது) தடுக்கின்ற பகையாகிய பஞ்சேந்திரியங்களையும், மாய்த்து - (அவ்வாறு செய்யவொட்டாது) வலியடக்கி, உன் வழி அடியார் இனத்துடன் - உனது பழைய அடியார்களுடைய கூட்டத்தோடு, என்னையும் ஆள்கொள்வையோ - அடியேனையும் (ஒருவனாக) அடிமைகொள்வாயோ? (எ - று.)

அடியேனையும் உனதுமெய்யடியார்களுள் ஒருவனாக ஆட்கொண்டு என்னைவருத்துகின்ற பஞ்சேந்திரியங்களின் வலியை யொடுக்கி அதனால் மனங்கலங்காதவாறு திருவருள்செய்து எனக்கு நற்கதியருளவேண்டுமென்று வேண்டியவாறு. இந்திரியநிக்கிரகம் பண்ணாதவர்கள் சிவனடியார் கூட்டத்திற் புகுதற்கு உரியரல்லரென்க. மாறுபட்ட பிரமவிஷ்ணுக்களது அம்மாறுபாட்டை யொழித்து அடிமைகொண்டதுபோலவே, ஐம்பொறிகளால் மாறுபட்ட மனத்தையுடைய அடியேனையும் அம்மாறுபாட்டை யொழித்து ஆட்கொள்ளவேண்டுமென்ற குறிப்பு - விளிக்குக் கொடுத்துள்ள அடைமொழியாற் பெறப்படுதலால், இது - கருத்துடையடைமொழியணியாம். அஃறிணையாகிய ஐம்பொறிகளை 'ஐவர்' என உயர்திணையாற் கூறியது - செறலினால் வந்த திணைவழுவமைதி. (எ0)

71\. கறைகொண்டசூலத்தலையிலுங்கையிற்கபாலத்திலு
நறைகொண்டபங்கயப்பொற்றாளிணையிலுநாங்கள்கண்டோ
மறைகொண்டதென்கருவைப்பெருமானுக்குமாயவனார்
நிறைகொண்டபேருடலும்பசுஞ்சோரியுநீள்கண்ணுமே.

(இ - ள்.) மறை கொண்ட - வேதங்களினாற் (பரம்பொருளென்று) கூறப்படுகின்ற, தென் கருவை பெருமானுக்கு - தெற்கின்கணுள்ள திருக்கருவைச் சிவபெருமானுக்கு,—கறை கொண்ட சூலம் தலையிலும் - இரத்தக் கறை பொருந்திய சூலாயுதத்தின் நுனியிலும், கையில் கபாலத்திலும் - கையிலொட்டிக்கொண்ட பிரமகபாலத்திலும், நறை கொண்ட பங்கயம் பொன் தாள் இணையிலும் - தேன்பொருந்திய தாமரைமலர்போன்ற அழகிய இரண்டு திருவடிகளிலும், (முறையே),—மாயவனார் - மாயையையுடைய திருமாலினது, நிறை கொண்ட பேர் உடலும் - உறுதிபொருந்திய பெரிய உடம்பையும், பசு சோரியும் - பச்சை [புது] இரத்தத்தையும், நீள் கண்ணும் - நீண்ட கண்ணையும், நாங்கள் கண்டோம்—; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருக்கையிலேந்திய சூலத்தின் நுனியில் திருமாலினுடம்பும், கையிலுள்ள பிரமகபாலத்தில் திருமாலின் இரத்தமும், திருவடிகளில் திருமாலினது கண்ணும் பொருந்தியிருத்தலைக் கண்டோமெனச் சென்று

இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோளாம்; முறைநிரனிறையணி யெனவும்படும். இதனால், மும்மூர்த்திகளுள் முதல்வனென்று சிலராற்கருதப் படுகின்ற திருமாலுக்கு முதன்மை சிறிதுமில்லை யென்று நிரூபித்தவாறு.

சூலத்தலையில் மாயவனார்பேருடல் கண்டோ மென்றது - பாற்கடல் கடைந்தகாலத்தில் மத்தாகிய மந்தரமலை அழுந்தாவண்ணம் கூர்மாவதாரங் கொண்டு அதனைத் தாங்கி அதனினின்று எழுந்த அமுதத்தைத் திருமால் தேவர்கட்குப் பகிர்ந்துகொடுத்தபிறகு, அவ்வாமை கடல்களேழையுங் கலக்கி உலகத்துயிர்களைப் புசித்து அழிக்கத்தொடங்கியபோது, அதுகண்டு அஞ்சிய தேவர் முதலியோர் சிவபெருமானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அத்தே வர்கட்கு அபயமளித்துத் திருமாலாகிய ஆமையி னருகிற் சென்று தனது திருக்கையிலிருந்த சூலாயுதத்தினால் அதனதுஉடலைக் குடைந்து அழித்ததனை லாகும்.

மாயவனார் பசுஞ்சோரி கண்டது கையிற்கபாலத்தி லென்றது - சிவபிரா னது அம்சமாகிய வைரவக்கடவுள் பிரமனதுசிரத்தைக கிள்ளிய பாவத்தாற் பிச்சையேற்கத்தொடங்கிப் பலவிடங்களிலுஞ் சென்றதுபோலவே சிவகணங் களோடும் திருமாலினிருப்பிடத்திற்குச் செல்ல, திருமால் வந்த காரணத்தை வினவ, வைரவமூர்த்தி 'பலிக்கு வந்தோம்; உனது சிரத்திலிருந்து பெருகுஞ் செந்நீரைத் தருக' என்று வேண்ட, திருமால் அதற்குஇசைந்து தனது நகத்தினால் நெற்றியிலுள்ள நரம்பொன்றைப் பிளந்து வைரவமூர்த்தியினது கைக்கபாலத்தில் இரத்தஞ் சொரியும்படி விட, அவ்விரத்தப்பெருக்கு ஆயிரம் வருடம் இடைவிடாது ஒழுகியதனை லாகும். "உன்றலைப்படுசோரிநீரை யுகுத்தியென்ன நகத்தினால், தன்றனெற்றிபிளந்து சோரிதனைப் பொழிந்திட நம்பிரான், வென்றிசேரயனார் பெருஞ்சிரமீதி லேற்றன னாறுநா, றென்று கூறிடு மாண்டுசெல்ல விளைத்து மாயன் விழுந்தனன்" என்பது கந்தபுரா ணச்சுருக்கம். சிவபிரான் சேவடியில் நீள்கண் கண்ட வரலாறு, கீழ்க் கூறப் பட்டது. (எக)

72. நீளமடுத்ததடந்தோடிசையைநெருங்கச்சக்ர
வாளமடுத்துச்சடைக்காடுசூழ்வரமாதுமையா
டாளமடுப்பச்சதுமறைபோற்றச்சரணமண்ட
கோளமடுப்பநடிக்குங்கருவைக்கொழுஞ்சுடரே.

(இ - ள்.) கருவை கொழுஞ் சுடர் - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய பெருஞ்சோதிவடிவாகிய சிவபிரான்,—(தனது), நீளம் அடுத்த தட தோள் - நீட்சிபொருந்திய பெரிய தோள்கள், திசையை நெருங்க - திக்குக்களின் எல்லையைச் சென்றுசேரவும்,—சடை காடு - சடைத்தொகுதி, சக்ர வாளம் அடுத்து சூழ்வர-சக்கரவாளமலையை யடுத்து நெருங்கிச்சூழவும்,—மாது உமை யாள் - உமாதேவி, தாளம் அடுப்ப - தாளங்கொட்டவும், சதுமறை போற்ற - நான்கு வேதங்களும் வணங்கித்துதிக்கவும்,—சரணம் - ஒரு திருவடி, அண்ட

கோளம் அடுப்ப - உலகவுருண்டையின் மேன்முகட்டில் நெருங்கவும், நடிக்கும் - திருநடனஞ்செய்தருளுவான்; (எ - று.)

யாவும் அழிகின்ற சர்வசங்காரகாலத்தில் இவ்வாறு சிவபிரான் நடனஞ்செய்தருளுவ னென்க. சக்ரவாளம் - எழு மகாத்வீபங்களைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற எழுபெருங்கடல்களுக்கும் அப்பால் பதினாயிரம்யோசனை உயரமும், பதினாயிரம்யோசனைப் பரப்பு முள்ளதாய்க் கோட்டைமதில்போலச் சூழ்ந்துள்ள தொரு பெருமலை; சக்ராகாரமாக [வட்டமாக]ப் பூமியைச் சூழ்ந்திருத்தல் பற்றி, அதற்குச் சக்ரவாளமலை யென்று பெயர். ஆடுகின்ற வேகத்தினால் சடைக்காடு சக்கரவாளமலையைச் சூழு மென்க. இச்செய்யுளினால், சர்வசங்கார காலத்தில் சிவபெருமானது நடனமூர்த்தத்தின் திருமேனிப்பருமை விளங்கும். ஒருதிருவடி அண்டகோளத்தின் மேன்முகட்டை யெட்டு மென்றதனால், இது, ஊர்த்துவதாண்டவத்தைச் சுட்டுமென்க; அன்றி, அண்டகோளம் என்பது உலகவுருண்டையின் கீழ்முகட்டைக் குறிக்கு மென்பாரு முளர்.

73. சுடர்கின்றமண்டலமென்னுமுக்கோணமுந்தொல்விசும்பும்
படர்கின்றசோதிக்கருவைப்பிரான்பொற்பதம்பணிந்தார்
குடருந்தசையுங்குருதியுமென்புங்குவிந்தவிந்த
வுடலென்றபாரஞ்சுமவார்கண்மீண்டிவ்வுலகில்வந்தே.

(இ - ள்.) சுடர்கின்ற - ஒளிவீசுகின்ற, மண்டலம் என்னும் - மண்டலங்களென்கிற, முக் கோணமும் - (சூரியன் சந்திரன் அக்கினி என்ற) மூன்று வட்டங்களிலும், தொல் விசும்பும் - பழமையான ஆகாசத்திலும், படர்கின்ற - சென்றுபரவுகிற, சோதி - ஒளிவடிவமான, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, பொன் பதம் - அழகிய திருவடிகளை, பணிந்தார் - வணங்கினவர்கள்,—மீண்டு - மறுபடியும், இ உலகில் வந்து - இவ்வுலகத்திற் பிறப்பெடுத்து, குடரும் - குடலும், தசையும் - சதையும், குருதியும் - இரத்தமும், என்பும் - எலும்பும், குவிந்த - சேர்ந்தசேர்க்கையினா லுண்டாகிய, இந்த உடல் என்ற பாரம் - இந்த உடம்பென்னுஞ் சுமையை, சுமவார்கள் - சுமக்கமாட்டார்கள்; (எ - று.)

திருக்கருவைச் சிவபெருமானது திருவடியிற் சரணமடைந்தவர்கள் மீண்டு பிறத்தலில்லாமல் முத்தியடைவ ரென்பதாம். முதலிரண்டடிகளால், சூரிய சந்திர அக்கினிய ரென்னும் மும்மண்டலங்களிலும் அவற்றிற்கு இடங்கொடுக்கின்ற ஆகாசத்திலும் விளங்குகின்ற சிவபெருமானது ஒளிவடிவமான திருமேனியின் தன்மையை விளக்கினார். மூன்றாமடி - மனிதருடம்பின் இழிவை விளக்கும்; இதனை "என்பினைநரம்பிற்பின்னி யுதிரந்தோய்த் திறைச்சிமெத்திப், புன்புறந்தோலைப்போர்த்து மயிர்புறம்பொலிய வேய்ந்திட், டொன்பது வாயிலாக்கி யூன்பயில்குரம்பை" என்ற சிந்தாமணியோடு ஒப்பிடுக. இவ்வாறு உடம்பினிடத்தில் அருவருப்புத்தோன்றக் கூறியது, இழிப்புச்சுவையின்பாற்படும். பஞ்சபூதங்களுள் ஆகாயம் முதலிற்

படைக்கப்பட்ட பூத மாதலால், 'தொல்விசும்பு' என்றார். குடர்=குடல்: லகரத்துக்கு ரகரம் போலியாய் வந்தது. தசை=சதை: இலக்கணப்போலி. குவிந்து அவிந்த என்று பிரித்து - குடல்முதலியவை திரண்டு அழியுந்தன்மையதான உடல் என்று உரைப்பினுமாம். (எ௩)

74. உலகத்திலுள்ளமனைவாழ்வுசுற்றமுறுபுதல்வ
ரலகற்றசெல்வந்தொலையாதநீணிதியாயவெல்லா
மிலகுற்றமின்னெனநில்லாதுபோய்விடுமென்பதெண்ணித்
திலகத்திருநுதலொப்பனைபாகனைச்சிந்தியுமே.

(இ - ள்.) (நிலவுலகத்தவர்களே! நீங்கள்),—'உலகத்தில் உள்ள - பூமியிற் பொருந்திய, மனை - வீடும், வாழ்வு - இல்லறவாழ்க்கையும், சுற்றம் - உறவினரும், உறு புதல்வர் - சிறந்த புதல்வரும், அலகு அற்ற செல்வம் - அளவில்லாத (தானியம் முதலிய) செல்வங்களும், தொலையாத நீள் நிதி - எடுக்கஎடுக்கக் குறையாத மிக்கபெருஞ்செல்வமும், ஆய - ஆகிய, எல்லாம் - எல்லாப்பொருள்களும், இலகு உற்ற மின் என - விளக்கமுள்ள மின்னல் போல, நில்லாது போய்விடும் - நிலைநில்லாமல் அழிந்துபோம்,' என்பது - என்றதன்மையை, எண்ணி - ஆலோசித்தறிந்து, (இனி அவற்றிற்காக நமது காலத்தை வீணேகழியாமல்), திலகம் திரு நுதல் ஒப்பனை பாகனை - திலகமணிந்த அழகிய நெற்றியையுடைய ஒப்பனையம்மையை இடப்பாகத்திற்கொண்ட சிவபிரானை, சிந்தியும் - தியானியுங்கள்; (எ - று.)

மனைமுதலிய பொருள்களின் நிலையில்லாமையை ஆராய்ந்தறிந்து தெளிந்து அவற்றினிடத்துப் பற்றை யொழித்து, நிலையுள்ள முத்திச்செல்வத்தைப் பெறுமாறு திருக்கருவைச்சிவபிரானைத் தியானியுங்களென உலகத்தார்க்கு உணர்த்தியவாறு. "பெருஞ்செல்வம்—எல்லிற், கருங்கொண்மூவாய்திறந்த மின்னுப்போல்தோன்றி, மருங்கறக்கெட்டுவிடும்" என்றார் நாலடியாரிலும். மனை - இடவாகுபெயராய், மனைவியையுங் குறிக்கும். ராஜாங்கம் மக்கள் சுற்றம் பொன் மணி நெல் வாகனம் அடிமை என்ற இவை - அஷ்டைசுவரியங்களாம். இவற்றுள், கூறியன போக மற்றவற்றை 'அலகற்ற செல்வம்' என்றதனாற் குறித்தார். நிதி - புதையல்; வடமொழி. (எ௪)

75. சிந்தித்துருகியுருகியெப்போதுநின்சேவடியை
வந்தித்திருப்பதோர்வாழ்வளித்தாய்மறைவேதனுக்குஞ்
சந்தித்திடற்கெளிதோவிந்தவாழ்வுதழைக்குஞ்செவ்வா
னந்திப்பிறைமுடியோய்கருவாபுரியாள்பவனே.

(இ - ள்.) தழைக்கும் - செழித்துள்ள, செம் வான் - செவ்வானத்தையுடைய, அந்தி - மாலைக்காலத்துத் தோன்றுகின்ற, பிறை - பிறைச்சந்திரனை, முடியோய் - சடைமுடியிலுடையவனே! கருவா புரி ஆள்பவனே! - திருக்கருவைநகர்க்குத் தலைவனே!—எ போதும் - எக்காலத்திலும், நின் சே அடியை - உனது சிவந்த திருவடிகளை, சிந்தித்து - தியானித்து, உருகி உருகி - மனம்

நெகிழ்ந்துகரைந்து, வந்தித்து இருப்பது - வணங்கியிருப்பதாகிய, ஓர் வாழ்வு- ஒப்பற்ற வாழ்வை, அளித்தாய் - (அடியேனுக்கு நீ) கொடுத்தருளினாய்; இந்த வாழ்வு - இந்தப் பாக்கியமானது, மறை வேதனுக்கும் - (தனது நான்குமுகங் களினாலும் நான்கு) வேதங்களை எப்போதுங் கூறிக்கொண்டிருக்கிற பிரம தேவனுக்கும், சந்தித்திடற்கு-கிடைத்தற்கு, எளிதோ-சுலபமானதொன்றோ? [மிகவும் அருமையான தென்றபடி]; (எ - று.)

அடியேனிடத்துக் காரணமின்றி யெழுந்த நினது பெருங்கருணையினால் நினதுதிருவடியை இடையீடின்றி எப்போதுந் துதிக்கின்ற பெருவாழ்வை எனக்கு அளித்தருளினாய்; இப்பேறு பிரமனுக்குங் கிடைத்தற்கரியதாமென்ற வாறு. சிவபெருமானது திருவடியைச் சிந்தித்து வணங்கி வாழ்பவரது பேற் றுக்குப் பிரமனதுவாழ்வும் நிகரன்றென்பது, தொனிக்கும். இவ்வாறு சிற் சிலரிடத்துமாத்திரம் சிவபெருமான் காரணமின்றி அருள்புரியக் காரணம் - நிரஹங்காரராயிருப்பதும், மற்றோரிடத்துப் புரியாததற்குக்காரணம் - அவ் வாறில்லாமையுமா மென்பர். உருகி உருகி என்ற அடுக்கு - தொடர்ச்சியாய் எழுகின்ற அன்பின்பெருக்கைப் புலப்படுத்தும். (எரு)

76. பவக்கடல்வீழ்ந்துதடுமாறிவேறொருபற்றுமின்றி
யவத்தினினீந்தித்தளர்கின்றதீயனுக்கம்பியெனத்
தவத்துறைவோர்தொழுந்தாள்காட்டிமுத்தித்தடங்கரைமேற்
றுவக்கறவேற்றுவையோகருவாபுரித்தூயவனே.

(இ - ள்.) கருவாபுரி தூயவனே - திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய பரி சுத்தமூர்த்தியே!—பவம் கடல் - பிறவியாகிய சமுத்திரத்தில், வீழ்ந்து - விழு ந்து, தடுமாறி - அலைந்து, வேறு ஒரு பற்றும் இன்றி - வேறோராதாரமு மில் லாமல், அவத்தினில் நீந்தி - வீணாக நீந்தி [பயனில்லாமல் உழைத்து], தளர் கின்ற - சோர்வடைகின்ற, தீயனுக்கு - தீக்குணமுடைய எனக்கு, தவத்து உறைவோர் தொழும் தாள் - தவஞ்செய்கின்ற முனிவர்கள் வணங்குகின்ற (உனது) திருவடியை, அம்பி என - மரக்கலமாக, காட்டி - கொடுத்து, முத்தி தடம் கரை மேல் - மோக்ஷமாகிய பெரிய அக்கரையில், துவக்கு அற - (பிறவித்) தொடர்ச்சி யறும்படி, ஏற்றுவையோ - (என்னைக்) கரையேறச் செய்வாயோ? (எ - று.)

கடலில்வீழ்ந்தவர் மரக்கலத்தின்உதவியினாற் கரைசேர்தல்போலப் பிற வியில்வீழ்ந்த எனக்கு நினதுதிருவடியைத் துணையாகத் தந்து முத்தியிற் சேர்க்கவேண்டு மென்பதாம். "அறவாழியந்தணன்தாள் சேர்ந்தார்க்கல்லாற், பிறவாழிநீந்தலரிது," "பிறவிப்பெருங்கடல்நீந்துவர்நீந்தார், இறைவனடிசேரா தார்" என்ற திருக்குறளும், "பிடித்தேன்பிறவிக்கடனீந்தப் பெரியபுணையா வுனதடியை" என்ற பதிற்றுப்பத்தந்தாதியும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. கார ணகாரியத்தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலால் பிறவி 'கடல்' எனவும், கடவுளருளாற் பிறப்பற்று முத்திபெறவேண்டுதலால் அக்கடவுளது அடி

'அம்பி' எனவும் கூறப்பட்டன. தாளுக்கு 'தவத்துறைவோர் தொழும்' என்று அடைமொழி கொடுத்ததற்கு ஏற்ப, காற்றுமுதலியவற்றாற் கவிழ்ந்து தன்னை யடைந்தவர்களை அலையவிடத்தக்க மற்றைப்புணைகளினும் வேறுபாடு உடையதாக அம்பியைக் கருதுக. பிறவியைக் கடலாகவும், இறைவனது திருவடியை மரக்கலமாகவும், முத்தியை அக்கரையாகவும் கூறியது - முற்றுருவக வணி. இறைவனது திருவடிகளைத் தியானியாமல் இங்குச் செய்கின்ற மற்றைத்தொழில்கள்யாவும் பயன்படாமலிருத்தலோடு பின்னுந் தீமைக்கே காரணமா மென்பார், 'அவத்தினில்நீக்கித் தளர்கின்ற தீயன்' என்றார். (எசு)

77. தூயபங்கேருகன்செவ்வாயுனதுதுரகபந்தி
பாயொலிப்பாற்கடலம்புபெய்தூணிவன்பாதலங்கள்
சேயொளிமாமணிப்பொற்பணிப்பெட்டகந்தென்கருவை
நாயகநின்புகழாரேயறிந்துநவிலுவரே.

(இ - ள்.) தென் கருவை நாயக - தெற்குத்திசையின்கணுள்ள திருக்கருவாபுரிக்குத் தலைவனே!—தூய பங்கேருகன் - பரிசுத்தனாகிய தாமரை மலரில்தோன்றிய பிரமனது, செம் வாய் - செந்நிறமான வாயானது, உனது - உன்னுடைய, துரக பந்தி - குதிரைச்சாலையாகும்; பாய் ஒலி பாற்கடல் - அலைவீசுகின்ற ஓசையையுடைய திருப்பாற்கடலானது, அம்பு பெய் தூணி - அம்பை வைத்துள்ள கூடாகும் [அம்பறாத்தூணியாகும்]; வல் பாதலங்கள் - வலிய பாதாளலோகங்கள், சேய் ஒளி மா மணி பொன் பணி பெட்டகம் - சிவந்த ஒளியுள்ள சிறந்த மாணிக்கங்களிழைத்துப் பொன்னினாற்செய்த ஆபரணங்க ளிட்டுவைக்கின்ற பெட்டியாகும்; (இவ்வாறிருப்பதனால்), நின் புகழ் - உனது கீர்த்தியை, ஆரே - எவர்தாம், அறிந்து நவிலுவர் - உள்ளபடி அறிந்து சொல்பவர்? (எ - று.)

திரிபுரசங்காரகாலத்தில் சிவபெருமானுக்கு நான்குவேதங்களும் குதிரைகளாதலால் அவ்வேதங்கள் பயிலுமிடமான பிரமனது வாயைச் சிவபிரானது குதிரைச்சாலை யென்றும், திருமால் அம்பாதலால் அப்பரமன் பள்ளிகொள்ளும் பாற்கடலை அம்பறாத்தூணி யென்றும், மாணிக்கங்களைத் தமதுஉச்சியிலுடைய நாகங்கள் ஆபரணங்களாதலால் அவை வாழ்கின்ற பாதாளலோகத்தை ஆபரணப்பெட்டியென்றுங் கூறினார். இச்செய்யுளில், 'வேதங்களே குதிரைகள்' என்பது முதலியனவாக இயல்பாகக்கூறவேண்டுவதை விட்டு வேறு வகையாகக் கூறியது, பிறிதினவிற்சியணியாம்; இதனை, வடநூலார் பர்யாயோக்தாலங்கார மென்பர். அநாதியான வேதங்களை குதிரைகளாகவும், திரிமூர்த்திகளுள் ஒருமூர்த்தியான திருமாலை அம்பாகவும், தம்மைத் தீண்டினாரை இறக்கச்செய்கின்ற கடுவிடமுடைய நாகங்களை ரத்நாபரணங்களாகவும் அமையப்பெற்றதனால், 'நின்புக ழாரே யறிந்து நவிலுவர்' என்றார்.

தூய என்பதைச் செவ்வாய்க்கும் அடைமொழியாக்கலாம். 'உனது' என்பதை, அம்புபெய்தூணி பொற்பணிப்பெட்டகம் என்றவற்றோடுங் கூட்டுக. பங்கேருஹம் - சேற்றில் முளைப்பது எனத் தாமரைக்குக் காரணவிடு

குறி: அதில் வாழ்பவன் - பங்கேருகன். தூணி - தூணீரம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. செம்மை + ஒளி = சேயொளி. பெட்டகம் = பேடிகா: வடசொல். இடப்பன்மைபற்றி, 'பாதலங்கள்' எனப் பன்மையாக் கூறினர். ()

78. உவாரழிவையத்திழிகுலத்தேவந்துதித்தவருஞ்
சிவசாதனம்பெறிற்றேவர்கண்டீர்தென்கருவைப்பிரான்
றுவர்வாய்மணிநகைபங்கன்பொற்றாளைத்தொழாதிருப்போ
ரெவராயினுமற்றவரேகுலத்தினிழிந்தவரே.

(இ - ள்.) உவர் ஆழி வையத்து - உப்புக்கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகத்தில், இழி குலத்து - தாழ்ந்த சாதியில், வந்து உதித்தவரும் - வந்துபிறந்தவரும், சிவசாதனம் பெறின் - (விபூதி ருத்திராக்ஷங்களாகிய) சிவசின்னங்களைப் பெற்றிருப்பாராஞல், (அவர்கள்,) தேவர் கண்டீர் - தேவர்களேயாவர்; துவர் வாய் மணி நகை பங்கன் - பவழம்போலச் சிவந்த வாயையும் முத்துப்போன்ற [வெண்ணிறமான] புன்சிரிப்பையுமுடைய உமாதேவியை (த் தனது இட)ப் பக்கத்திலுடையவனுகிய, தென் கருவை பிரான் - தென்கருவைச் சிவபிரானது, பொன் தாளை - அழகிய திருவடிகளை, தொழாது இருப்போர் - வணங்காமலிருப்பவர், எவர் ஆயினும் - எவ்வளவு உயர்குலத்திற் பிறந்தவராயினும், அவரே - அவர்தாம், குலத்தின் இழிந்தவர் - தாழ்ந்தகுலத்திற் பிறந்தோராவார்.

மிகவும் இழிகுலத்திற் பிறந்தவரும் சிவசாதனத்தைப் பெற்றமாத்திரத்தில் அதன் மகிமையால் தேவரைப்போல மேன்மைபெற்றவராவர்; எவ்வளவு உயர்குலத்திற் பிறந்தவராயினும் சிவபெருமானது திருவடியை வணங்காதவர் இழிகுலத்தவரேயாவ ரென்பதாம். இதஞல், உயர்வுதாழ்வுகட்கு ஏது - பிறவியன்று; கடவுளதுசம்பந்த மிருத்தலும் இல்லாமையுமேயா மென்பது, பெறப்படும். தேவர் என்பது - நான்கு சாதிகட்குள் உயர்ந்தவராய்ப் பூமியில் தேவர்கள்போல விளங்குதலால் பூதேவரெனப்படுகின்ற அந்தணரைக் குறிக்கு மென்றலும் பொருந்தும். "பாதியாயழுகியகால்கையரேனும் பழிதொழிலுமிழிகுலமும்படைத்தாரேனும், ஆதியாயரவணையாயென்பராகி லவரன்றே யாம்வணங்குமடிகளாவார், சாதியா லொழுக்கத்தான் மிக்கோரேனுஞ் சதுமறையால் வேள்வியால் தக்கோரேனும், போதில்நான்முகன் பணியப் பள்ளிகொள்வான் பொன்னரங்கம் போற்றுதார் புலையர்தாமே" என்ற வாய்பாடுபற்றி வந்தது, இச்செய்யுள்.

கண்டீர் - தேற்றம்; முன்னிலையசையுமாம். துவர்வாய் மணிநகை - அன்மொழித்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். ஏகாரங்கள் - தேற்றப்பொருளன. உம்மைகள் இரண்டனுள், முதலது - இழிவுசிறப்பும், இரண்டாவது - உயர்வுசிறப்புமாம். (எஅ)

79. இழியும்பிறவிப்படுகுழிக்கேவிழுந்தெய்த்தவென்மேற்
பொழியுங்கருணைவிழித்திருப்பார்வைபுரிந்தனையேன்

மொழியுங்கவலைமனமாசறுத்தின்பமூழ்கிமுத்தி
வழியும்புகப்பெறுவேன்கருவாபுரிவாழ்பவனே.

(இ - ள்.) கருவா புரி வாழ்பவனே - திருக்கருவைநகரில் நித்தியவாசஞ் செய்பவனே!— இழியும் பிறவி படுகுழிக்கு - (பல்வகைக்குற்றங்கட்கு இடமாயிருத்தல்பற்றித்) தாழ்ச்சியடைதற்குக் காரணமான பிறப்பாகிய படுகுழியில், விழுந்து எய்த்த - விழுந்து [பலதரம்பிறந்ததனால்] இளைத்துப்போன, என் மேல்—, கருணை பொழியும் விழி திரு பார்வை - கருணைமழையைச்சொரிகின்ற உனது திருக்கண்களின் சிறந்தகடாக்ஷத்தை, புரிந்தனை ஏல் - வைப்பாயானால்,—மொழியும் - சொல்லப்படுகின்ற, கவலை - துன்பங்களையுடைய, மனம் மாசு - (எனது) மனத்திலுள்ள களங்கத்தை, அறுத்து - போக்கி, இன்பம் மூழ்கி - ஆனந்தக்கடலில் முழுகி, முத்தி வழியும் புக பெறுவேன் - மோக்ஷமார்க்கத்திலும் செல்லும் பாக்கியத்தை யுடையவனாவேன், (யான்); (எ - று.)

உனது திருவருள்நோக்கம் என்மீது பதியுமாயின், அதன்பயனால் பிறவித்துன்பங்களெல்லாம் அற்றுப் பேரானந்தப்பெருவாழ்வு பெறுவே னென்பதாம். படுகுழி - யானைமுதலிய விலங்குகளை அகப்படுத்துங் குழி. படுகுழிக்கு விழுந்து = படுகுழியில் விழுந்து: வேற்றுமைமயக்கம். ஏகாரம் - இசைநிறை. மூழ்கி என்னும் வினையினாற்றலால், இன்பம் கடல் எனப்பட்டது. 'புரிந்தனையே' என்றும் பாடம் உண்டு. (எக)

80. வாழ்விப்பர்தம்மைமறவாதவரைமறந்தவரை
வீழ்விப்பர்தீயநரகத்துளேயெனுமெய்ம்மையெண்ணிச்
சூழ்வித்தகொன்றைமுடிக்களவீசர் துணையடிக்கீழ்
தாழ்விக்குஞ்செஞ்சடையாரல்லரோமுத்திசார்பவரே.

(இ - ள்.) '(சிவபிரானார்),—தம்மை மறவாதவரை - தம்மை மறவாமல் எப்போதுந் தியானிப்பவரை, வாழ்விப்பர் - முத்திவாழ்வு பெறச்செய்வர்; மறந்தவரை - (தம்மைத் தியானியாமல்) மறந்து வாளாவிருப்பவரை, தீய நரகத்துளே - கொடியநரகத்தில், வீழ்விப்பர் - விழச்செய்வர்', எனும் - என்கின்ற, மெய்ம்மை - இவ்வுண்மையை, எண்ணி - ஆலோசித்து,—கொன்றை சூழ்வித்த - கொன்றைமலர்மாலையைச் சுற்றிலுமணிந்த, முடி - சடைமுடியையுடைய, களவு ஈசர் - திருக்களாவின்கீ ழெழுந்தருளிய திருக்கருவைச் சிவபிரானது, துணை அடிக்கீழ்-இரண்டுதிருவடிகளிலே, தாழ்விக்கும்-வணக்குகின்ற, செம் சடையார் அல்லரோ - செந்நிறச்சடைமுடியையுடைய தபோதனரல்லவோ, முத்தி சார்பவர் - மோக்ஷத்தையடைபவராவர்; (எ - று.)

சிவபெருமானை மறவாமல் தியானித்தவர்க்கு நற்கதியும், மறந்து தியானியாமல் வீண்பொழுதுபோக்குபவர்க்குத் தீக்கதியும் உண்டாகு மென்பது, நூல்களில் தேர்ந்த உண்மையானபொருள்; இவ்வுண்மையையுணர்ந்து சிவபெருமானது திருவடியை வணங்கினவர்க்கே முத்தி சித்திக்கு மென்பதாம். தீயநரகம் - அக்கினியையுடைய தப்தகும்பம் கும்பீபாகம் முதலியன. செஞ்சடையார் என்றது - விரதாநுஷ்டானமுடையவ ரென்றமாத்திரமாய்நின்றது.

81. முத்திக்கொருவித்துமோகாடவிக்குமுழங்குசெந்தீ
சித்தக்கவலைப்பிணிக்கோர்மருந்துசிவதவஞ்சேர்
புத்திக்கொடிக்குப்படருங்கொழுகொம்புபோலுங்கண்டீர்
துத்திப்பணியணியுங்களவீசர் துணையடியே.

(இ - ள்.) துத்தி - படப்புள்ளிகளையுடைய, பணி - பாம்புகளை, அணியும் - ஆபரணமாக அணிந்துள்ள, களவீசர் - திருக்கருவைச் சிவபிரானது, துணை அடி - உபயபாதங்கள்,—முத்திக்கு - மோக்ஷமாகிய நற்பயனை விளைத்தற்கு, ஒரு வித்து (போலும்) - ஒப்பற்ற விதையாகும்; மோகம் அடவிக்கு - அவிச்சையாகிய காட்டை எரித்தழித்தற்கு, முழங்கு செந் தீ(போலும்) - ஒலித்துக்கொண்டெரிகின்ற சிவந்தகாட்டுத்தீயாகும்; சித்தம் கவலை பிணிக்கு - மனக்கவலையாகிய நோயைத் தீர்த்தற்கு, ஓர் மருந்து (போலும்) - ஒப்பற்ற மருந்தாகும்; சிவ தவம் சேர் புத்தி கொடிக்கு - சிவத்தியானம் அருத அறிவாகிய கொடிக்கு, படரும் கொழுகொம்பு போலும் - படர்ந்து ஏறுதற்கு உரிய கொழுகொம்பாகும்; (எ - று.)—கண்டீர் - முன்னிலையசை; தேற்றமுமாம்; (இதனை) அறிவீரெனினுமாம்.

சிவபிரானது திருவடிகள் தம்மைத்தியானிக்கின்ற அடியார்கட்கு, சிவசாதனங்களை மேன்மேலும் வளர்த்து, மனக்கவலையை மாற்றி, அவிச்சையை அடியோடுதொலைத்து, முத்திப்பயனைக் கைகூட்டுவிக்கு மென்பதாம். முத்திக்குக்காரணமாதலால் 'முத்திக்குவித்து' என்றும், அவிச்சைத்தொகுதியை அறத்தொலைத்தலால் 'மோகாடவிக்குச்செந்தீ' என்றும், பீடிக்கின்ற மனக்கவலையைமாற்றுதலால், 'கவலைப்பிணிக்குமருந்து' என்றும், சிவபக்தியை மேன்மேலும் தழைத்துவளரச்செய்தலால் 'சிவதவஞ்சேர்புத்திக்கொடிக்குப் படருங்கொழுகொம்பு' என்றுங் கூறினார்; உருவகவணியை அங்கமாகக்கொண்டு வந்த உவமையணி. "முத்திக்குவித் துனடியார்கள்சிந்தைமுளரிக்கருக்கன் மொழியெண், சித்திக்குமூலந் தவயோகிகட்குத்தெளிகன்னலூறுமயிர்தம், பத்திக்குநித்தமருள்வீசுகொண்டல் களவீசனெங்கள்பரம, னத்திக்குமுன்னம் வரமேயளித்தகருவேசனம்பொனடியே" என்றார்,பதிற்றுப்பத்தந்தாதியிலும்.

'பத்திக்கொடிக்கு' என்றும் பாடம். மோஹாடவீ - தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். சிவதவம்=சிவதபஸ். (அக)

82. துணைக்கோலவாசிகைவேணியிற்சாத்தித்துலங்குதிரு
மணக்கோலத்தோடிமவான்மகளோடுமழவிடைமே
விணர்க்கோலச்சோலைக்கருவேசவென்முனெழுந்தருளக்
கணக்கோகணக்கல்லவோவறியேனுன்கருத்தினையே.

(இ - ள்.) இணர் கோலம் சோலை கருவாசச - பூங்கொத்துக்களால் அழகுபெற்ற சோலைகள் சூழ்ந்த திருக்கருவைச் சிவபிரானே!—துணை - (தனக்குத்தானே) ஒப்பான [வேறுஉவமைபெறாத], கோலம் - அழகிய, வாசிகை - மலர்மாலையை, வேணியில் சாத்தி - சடைமுடியில் தரித்து, இமவான்

மகளோடு - இமயமலையரசன் புத்திரியாகிய உமாதேவியோடுங்கூடி, துலங்கு - விளங்குகின்ற, திருமணக்கோலத்தோடு - திருமணக்கோலங்கொண்டு,—மழ விடைமேல் - இளமைபொருந்திய விருஷபவாகனத்தின்மீது (ஏறி), என் முன் எழுந்தருள - எனது கண்ணுக்கு எதிரில் எழுந்தருளிக் காட்சிகொடுக்க, கணக்கோ - (உனக்குத்) திருவுள்ளமுண்டோ? கணக்கு அல்லவோ - திருவுள்ளமில்லையோ? உன் கருத்தினை - உனது திருவுள்ளக்கருத்தை, அறியேன் - (யான்) இன்னதென்று அறியேன்; (எ - று.)

திருமணக்கோலத்தோடு விருஷபாரூடராய்ச் சேவைசாதிக்கவேண்டுமென்று சிவபெருமானை வேண்டியபடி. இமவான்=ஹிமவாந்: பனியையுடையது என்பதுபற்றிய பெயர்; இங்கு, இச்சொல் - அம்மலையரசனைக் குறிக்கும். எண்ணுதல் என்பது - தியானித்தல் கணக்கெண்ணுதல் என்னும் இருபொருளிலும் வருதல்போல, கணக்கு என்ற சொல்லும் அவ்விருபொருளிலும் வரும்: இது - 'கண்' என்னும் வடமொழிமுதனிலையடியாப் பிறந்து 'கு'விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்போலும். (அஉ)

83. உன்கருத்தேதென்றறியேன்கருவையினுத்தமனே
மின்கருக்குஞ்சடையும்பிறைக்கீற்றும்விழிமலரும்
பொன்கருக்குங்கொன்றைமாலிகைமார்புநின்பொற்கழலு
மென்கருத்தூடுவைத்தெப்போதும்வந்தித்திறைஞ்சுவனே.

(இ - ள்.) கருவையின் உத்தமனே - திருக்கருவையி லெழுந்தருளிய சிறந்தகடவுளே!—நின் - உனது, மின் கருக்கும் சடையும் - (மிக்கவொளியுள்ள) மின்னலையும் கருநிறமுடையதாகச்செய்கின்ற [மின்னலினும் மிகச் சிவந்த] சடைமுடியையும், பிறை கீற்றும் - (அதன்மீது அணிந்த) கீற்றுவடிவமான இளம்பிறைச்சந்திரனையும், விழி மலரும் - தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களையும், பொன் கருக்கும் கொன்றை மாலிகை மார்பும் - பொன்னின் நிறத்தையும் கருநிறமுடையதாக்குகின்ற [பொன்னினும் மிக்குவிளங்குகின்ற) கொன்றைமலர்மாலையை யணிந்த திருமார்பையும், பொன் கழலும் - பொன்னாலாகிய வீரக்கழலை யணிந்த திருவடிகளையும், எப்போதும் என் கருத்தூடு வைத்து - எப்பொழுதும் எனது மனத்திற் கொண்டு, வந்தித்து இறைஞ்சுவன் - வணங்கி வழிபடுவேன், (யான்); உன் கருத்து ஏது என்று அறியேன் - உனது திருவுள்ளக்கருத்து (என்விஷயத்தில்) இன்னதென்று அறியேன்; (எ - று.)

நான் உனது திருவுருவத்தை எப்போதும் மனத்திற்கொண்டு தியானித்தலையே கடமையாகக்கொண்டுள்ளேன்; உனக்குக் கடமையாகிய நற்கதி யளிக்குந்திறத்தில் நீ யாதுசெய்வாயோ? என்பதாம். ஆதலால், நீ நற்கதியருளவேண்டுமென்பது கருத்து. கழல் - திருவடிக்கு, தானியாகுபெயர்.

84. இறையவனேயெனக்குன்னடிபோற்றவியல்பளித்த
மறையவனேயென்மனத்தவனேவடிவார்ந்தகண்டக்

கறையவனேதென்கருவேசனேசடைக்காடணிந்த
பிறையவனேயடியேன்பிறவாவண்ணம்பேறருளே.

(இ - ள்.) இறையவனே - (எப்பொருள்கட்கும்) தலைவனே! உன் அடி போற்ற எனக்கு இயல்பு அளித்த மறையவனே - உனது திருவடிகளை வணங்குமாறு (எனக்கு) நற்குணத்தை ஈந்தருளிய வேதஸ்வரூபியே! என் மனத்தவனே - எனது மனத்தி லெழுந்தருளியிருப்பவனே! வடிவு ஆர்ந்த கண்டம் கறையவனே - அழகுநிறைந்த திருக்கழுத்தில் (விஷமுண்டதனால்) கறுத்த திருநிறமுடையவனே! சடை காடு அணிந்த பிறையவனே - சடைமுடியிற் பிறைச்சந்திரனை யணிந்தவனே! தென் கருவேசனே - தெற்கின்கண்உள்ள திருக்கருவைநகர்க்குத் தலைவனே!—அடியேன் பிறவாவண்ணம் - அடியேன் மீண்டும் பிறப்பெடுக்காதபடி, பேறு அருள் - முத்திப்பேற்றை அருள்வாயாக.

'வரிவார்ந்தகண்டக்கறையவனே' என்ற பாடத்துக்கு— வரி - இரேகைகள், வார்ந்த - நீண்டமைந்த, கண்டக்கறையவனே! என்க. மறையவனே - அந்தணனே எனினுமாம். (அச)

85. அருவிப்புனலிற்குமிழியிற்றோன்றியழிந்தனன்யான்
கருவைப்பரமன்கவிஞனுக்காக்கமலாலயத்திற்
பரவைக்கிரவிற்றிருத்தூதுசென்றபதம்படவத்
தெருவிற்சிறுதுகளாய்க்கிடந்தேனில்லைதீவினையே.

(இ - ள்.) கருவை பரமன் - திருக்கருவையிலெழுந்தருளிய பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான், கவிஞனுக்கு ஆ - பாடல்தொண்டுசெய்யுஞ் சுந்தரமூர்த்திநாயனார்க்காக, கமலாலயத்தில் - திருவாரூரில், பரவைக்கு - பரவையாரிடத்தில், இரவில் - இராப்பொழுதில், திரு தூது சென்ற - தூதுசென்றருளிய, பதம் - திருவடிகள், பட - (என்மீது) படும்படி, அ தெருவில் - அத் திருவாரூர்த்தெருவில், சிறு துகள் ஆய் - சிறுபுழுதியாய், கிடந்தேன் இல்லை - கிடக்கப்பெற்றிலேன்; (ஆதலால்), அருவி புனலில் - ஆற்றுநீர்ப்பெருக்கில் தோன்றுகின்ற, குமிழியின் - மொக்குள்போல, யான்—, தோன்றி - பலபிறப்பெடுத்து, அழிந்தனன் - (இதுவரையிலும்) இறந்தொழிந்தேன்; (இவ்வாறு நேர்தற்குக் காரணம்), தீவினையே - (யான் முற்பிறப்பிற் செய்த) பெரும் பாவமேயாகும்; (எ - று.)

திருவாரூர்த்தெருவில் பரவையார்வீட்டிற்குச் சிவபிரான் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரது தூதராகச்சென்றபோது அவரது திருவடி தீண்டுமாறு புழுதியாகவாவது எனக்கு ஜன்மம்நேர்ந்திருக்குமாயின், அத்திருவடி தீண்டப்பெறுதலால் பிறப்பிற்குக் காரணமாகிய தீவினையெல்லாந் தீர்ந்து முத்திபெற்றிருப்பேன்; அவ்வாறு பெறாமையால், பிறந்துஇறந்துஉழலவேண்டுவதாயிற்று; இதுவும் எனது தீவினையே யென்பதாம். சிவபிரானது திருவடி தீண்டப்பெற்றார்க்கு மீண்டும் பிறவிநேராது முத்திகிடைத்தல் திண்ணமா மென்க. உலகத்தில் பெயர்வழங்குமாறுள்ள ஒவ்வொருபொருட்கும் உயிருண்டென்பது வேதாந்தி

களின்கொள்கை யாதலால், 'சிறுதுகளாய்க் கிடந்தேனில்லை' என்றார். இச்செய்யுளில் தமக்குப் பிறப்புஇறப்புக்கள் தீர்ந்திடாதிருத்தல்பற்றி, சிவபெருமான் தூதுசென்றபோது அவரது திருவடி தீண்டப்பெற்றிலாமையை அநுமித்தலால், அநுமாநாலங்காரம். "புலையாம்பிறவிபிறந்தென்செய்தோம் பொன்னிபொன்கொழிக்கும், அலையார்திருவரங்கத்தெம்பிரானமதன்னையொடுந், தொலையாதகானங்கடந்தவந்நாள் தடந்தோறும் புல்லாய்ச், சிலையாய்க் கிடந்ிலமே நெஞ்சமே கழல்தீண்டுகைக்கே" என்ற வாய்பாட்டை ஒருசார் ஒற்றியது, இச்செய்யுள்.

கவிஞன் - கவிபாடுபவன்; ஞ் - பெயரிடைநிலை. பரமன் - யாவரினும் உயர்ந்தவன். பரவைக்கு=பரவையினிடத்தில்: உருபுமயக்கம். கமலாலயம் - திருவாரூர்க்கு வழங்கும் பெயர்களு ளொன்று: இது - அவ்வூர்த்தீர்த்தத்தின் பெயர் திருப்பதிக்கு ஆனதோர் இலக்கணை. இது - சோழநாட்டுச் சிவதலங்களுள் ஒன்று. திருமகள் சிவபிரானது திருவடிகளை வணங்கி எல்லாச்செல்வத்தையும் எக்காலத்தும் அழிவில்லாத மாங்கலியத்தையும் தான்பெறுமாறு சிறப்பாகத் தவஞ்செய்து வரம்பெற்ற தலம். மநுநீதிகண்டசோழமசாராசனைப் பசுவாகச்சென்று சோதித்த தலம்; தன்னிற்பிறந்தவர்க்கு முத்திகொடுக்குந் தலம். இதிலுள்ள சிவபெருமான் திருநாமம்-தியாகராசர், புற்றிடங்கொண்டார்: அம்பிகை - அல்லியங்கோதை. தீர்த்தம் - கமலாலயம் முதலிய பலதீர்த்தங்கள். விருக்ஷம் - பாதிரி.

கவிஞனுக்காத் தூதுசென்றகதை:—சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவொற்றியூரிலே சங்கிலியாரை மணஞ்செய்துகொண்டு சிலநாள் வாழ்ந்திருந்து பின்பு திருவாரூர்க்குச் செல்லவிரும்பி அங்குச்சென்றபோது, சங்கிலியாரை மணஞ்செய்துகொண்ட சங்கதியைக் கேள்வியுற்று மிகவுங்கோபங்கொண்டிருந்த அவரதுமுதன்மனைவியராகியபரவையார், நாயனார்தம்மிடத்துவருதற்கு உடன்படாமல் 'வந்தால் ப்ராணத்யாகம் பண்ணுவேன்' என்று சொல்ல, அதனையறிந்த சுந்தரமூர்த்தி பரமசிவனைத் தியானித்து 'பரவையாரதுஊடலைத் தீர்க்கத் தூதுசென்றருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் சிவார்ச்சனைசெய்கின்றஓர் ஆதிசைவரதுவடிவங்கொண்டும் தாமாந்தன்மையறிதற்கு ஏற்ற கோலத்தோடும் அர்த்தராத்திரியில் இருமுறை தூதுநடந்துசென்று பரவையார்க்குச் சமாதானஞ்சொல்லி அவள்கொண்டகோபத்தை ஆற்றுவிக்க, பின்பு நாயனார் பரவையாரது வீட்டிற்குச் செல்ல, பிறகு இருவரும் முன்போலவே அந்யோந்யமாக வாழ்ந்திருந்தன ரென்பதாம். இவ்வரலாற்றினால், கடவுள் அடியவர்க்கு எளியவ ரென்பதும், போக மோக்ஷங்க ளிரண்டையும் கொடுத்தருள்கின்றவ ரென்பதும் பெறப்படும். (அரு)

86. தீவினைசெய்துசிவதவங்கைவிட்டுச்சில்பகலிற்
சாவினைமேற்கொள்சழக்கினரேதண்டமிழ்க்கருவைக்
கோவினைநாவினிற்கொண்டேத்திச்செம்பொற்குழைகழலிற்
பூவினையிட்டிறைஞ்சீரென்கொலாமுங்கள்புல்லறிவே.

(இ - ள்.) தீ வினை செய்து - பாவச்செயல்களைச் செய்து, சிவ தவம் கைவிட்டு - சிவபிரானைக்குறித்துத் தியானஞ்செய்வதை அடியோடுவிட்டு, சில் பகலில் - இன்னுஞ் சிலநாள்கட்குள், சா வினை மேற்கொள் - இறந்தொழி தலை மேற்கொள்ளுகின்ற, சழக்கினரே - குற்றமுடையவரே!—தண் தமிழ் கருவை கோவினை - குளிர்ந்த [இனிய] தமிழ்ப்பாஷை வழங்குகின்ற திருக் கருவையி லெழுந்தருளிய சிவபிரானை, நாவினில் கொண்டு ஏத்தி - நாவிற் கொண்டு துதித்து, செம் பொன் குரை கழலில் - சிவந்த பொன்மயமாகிய வீரக்கழலையணிந்த (அவாது) திருவடிகளின்மீது, பூவினை இட்டு - மலர்களை யிட்டுஅருச்சித்து, இறைஞ்சீர் - வணங்கமாட்டீர்; உங்கள் புல் அறிவு - உங் களது அற்பபுத்தி, என் ஆம் - (இருந்தவாறு) என்னே! (எ - று.)—கொல் - அசைநிலை.

பெறுதற்குஅரிய மனிதப்பிறவியை யெடுத்தும், திரிகரணங்களினாலும் சிவபெருமானை வழிபட்டு நற்கதிபெறாமல் மேன்மேலும் தீவினைகளையே செய்து மிகவிரைவில் அழிந்தொழிகின்ற தீக்குணமுடையோரது புல்லறி வாண்மையை இகழ்ந்துகூறியவாறு. இவ்வாறுகூறியது, இறப்புவருதற்கு முன்னே தீக்குணத்தைவிட்டு நற்கதிபெறும் உபாயத்தை நாடவேண்டுமென் று குறிப்பித்தற்கு. (அசு)

87. புல்லியர்தீயபுணர்ப்பினராவுரிபோர்த்துவரும்
வல்லியமென்னத்தவமிழைப்போர்புரிவஞ்சகத்தா
லெல்லையிறுன்பக்கடலழுந்தாமலெடுத்தருள்வாய்
மெல்லியல்பாகதமிழ்க்கருவாபுரிவித்தகனே.

(இ - ள்.) மெல் இயல் பாக - மெல்லியதன்மையையுடைய உமாதேவி யை இடப்பக்கத்திலுடையவனே! தமிழ் கருவா புரி வித்தகனே - செந் தமிழ்வழங்குகின்ற திருக்கருவைநகரி லெழுந்தருளிய ஞானஸ்வரூபியே!— ஆ உரி போர்த்து வரும் வல்லியம் என்ன - பசுவின்தோலைப் போர்த்துக் கொண்டுவருகிற புலியைப்போல, புல்லியர் - அற்பகுணமுடையவரும், தீய புணர்ப்பினர் - கொடிய நினைவுள்ளவரு மாகி, தவம் இழைப்போர் - தவ வேஷத்தை மேற்கொண்டிருக்கும் வஞ்சகர்கள், புரி - செய்கின்ற, வஞ்சகத் தால் - வஞ்சனையினால், எல்லை இல் துன்பம் கடல் அழுந்தாமல் - அளவில்லாத துன்பக்கடலில் மூழ்கிவிடாதபடி, எடுத்து அருள்வாய் - (அடியேனை) மீட் டுக் காத்தருள்வாய்; (எ - று.)

தீக்குணமும் கெடுநினைவுமுடைய வெளிவேடம் பூண்டவரது வஞ்சனை க்கு வசப்பட்டுத் துன்பமடையாதபடி அடியேனைப் பாதுகாத்தருளவேண்டு மென்று வேண்டியவாறு. மனத்தைத் தம்வழிப்படுத்தும் வலிமை யில்லா திருக்கையிலும் யாவரும் தம்மைநம்புமாறு மனத்தைத் தம்வழிப்படுத்தும் வலிமையையுடைய முனிவர்களின் வேஷத்தைப் பூண்டு தீயவழியில் நடக் கின்ற வஞ்சகர்க்கு, பிறபிராணிகள் தனதுவல்லுருவத்தைக்கண்டு வெருண்டு ஓடிவிடாதிருத்தற்பொருட்டுப் பசுவின்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டிருந்து

அருகே பிராணிகள்வரும்போது அவற்றின்மேற் பாய்கின்ற புலியை உவமை கூறினர்; உவமையணி. மேல்தோற்றத்தில் சாதுவாயிருந்து செயலில் கொடுமையையுடைய தன்மையில் உவமை: 'பார்வைக்குப் பசு, பாய்ந்தாற் புலி' என்பது, பழமொழி. "வலியில்நிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம், புலியின்தோல் போர்த்து மேய்ந்தற்று" என்று இவ்வுவமையைத் திருவள்ளுவர் மாற்றிக்கூறியுள்ளார். 'ஆவுரிபோர்த்துவரும் வல்லியமென்னத் தவறிழைப்போர்' என்ற பாடத்துக்கு - தவவேடமுடையவராய் மறைந்தொழுகிக் கொடுஞ்செயலைச் செய்யுந் தீயவர் என்று பொருள் காண்க. மெல்லியல் - பண்புத்தொகையன்மொழி. (அஎ)

88. தகனம்படுத்திப்பகிரண்டகூடமுஞ்சாம்பர்செய்து
ககனம்பதத்திநின்றாடும்பிரானைக்கமலமன்ன
முகமைந்துடையகருவாபுரியின்முதல்வனையா
னகநைந்திராப்பகலேத்திடுவேனெஞ்சழுக்கறவே.

(இ - ள்.) (யாவும் அழியும் சர்வசங்காரகாலத்தில்), தகனம் படுத்தி - (உலகத்துப்பொருள்களையெல்லாம்) எரிந்தழியச்செய்து, பகிர் அண்ட கூடமும் சாம்பர் செய்து - அண்டகூடத்தினுடைய உள்ளிடத்தையும் வெளியிடத்தையும் சாம்பலாக்கி, ககனம் நின்று - ஆகாயத்தில் நின்றுகொண்டு, பதத்தில் ஆடும் - கால்களால் நர்த்தனஞ் செய்கின்ற, பிரானை - பிரபுவும்,—கமலம் அன்ன முகம் ஐந்து உடைய - செந்தாமரைமலர்போன்ற ஐந்துமுகங்களையுடைய, கருவாபுரியின் முதல்வனை - திருக்கருவைநகர்க்குத் தலைவனுமாகிய சிவபிரானை, யான் - நான், அகம் நைந்து - மனமுருகி, இரா பகல் - இரவிலும் பகலிலும், நெஞ்சு அழுக்கு அற - (எனது) மனத்திலுள்ள களங்கம் நீங்கும்படி, ஏத்திடுவேன் - துதிப்பேன்; (எ - று.)

சர்வசங்காரமூர்த்தியாய்த் திருநடனஞ்செய்கின்ற சிவபிரானை என் மனத்திலுள்ள அவிச்சை நீங்கும்படி அநவரதமும் நெஞ்சிற்கொண்டு துதிப்பேனென்பதாம். பகிரண்டமும் சாம்பர்செய்து என்ற இறந்ததுதழுவிய எச்சவும்மையால், அண்டகூடத்தின் வெளிப்புறத்தையேயன்றி உட்புறத்தையும் சாம்பர்செய்தமை பெறப்படும். ககனம் பதத்தில் நின்றாடும் பிரான் என்பதற்கு-ஆகாயமாகிய தானத்தில் நின்றுகொண்டு நடனஞ்செய்கின்ற சிவபிரான் என்று உரைப்பினுமாம். சிவபிரானது ஐந்துமுகங்கள் - ஸத்யோஜாதம் வாமதேவம் அகோரம் தத்புருஷம் ஈசாநம் என்பன. (அஅ)

89. அழுக்கற்றநெஞ்சிலும்பொன்னம்பலத்துமமர்ந்துநின்ற
முழுக்கற்றையஞ்சடிலக்களவீசனைமுன்னியன்பு
பழுக்கத்திருத்தொண்டுசெய்யார்கள்காலபடர்நாருக்
கிழுக்கக்கழுத்திற்கயிறிடும்போதுமற்றென்செய்வரே.

(இ - ள்.) அழுக்கு அற்ற நெஞ்சிலும் - களங்கமில்லாத (பெரியோர்களது) மனத்திலும், பொன் அம்பலத்தும் - (சிதம்பரத்துக்) கனகசபையிலும்,

அமர்ந்து நின்ற - மனம்பொருந்தி யெழுந்தருளியிருக்கிற, முழு கற்றை அம் சடிலம் களவீசனை - பெருந்தொகுதியாகிய அழகிய சடைமுடியையுடைய திருக்களாவின்கீ ழெழுந்தருளியுள்ள திருக்கருவைச் சிவபெருமானை, முன்னி - மனத்திற்கொண்டு தியானித்து, அன்பு பழுக்க - பக்திமுதிர, திரு தொண்டு செய்யார்கள் - அடிமைசெய்யப்பெறாத வீணர்கள்,—கால படர் - யமகிங்கரர்கள், நரகுக்கு இழுக்க - நரகலோகத்துக்கு இழுத்துச்செல்லும் பொருட்டு, கழுத்தில் கயிறு இடும் போது - கழுத்திலே பாசக்கயிற்றை மாட்டும்போது, என் செய்வர் - யாதுசெய்யமாட்டுவார்கள்? (எ - று.)

சிவபெருமானை வணங்கி வழிபட்டவர்க்குத்தான் அந்திமகாலத்தில் யமபாதையொழிந்து நற்கதிபெறலாமேயன்றி, மற்றை வீணர்க்கு யமபாதையினின்றுந் தப்ப வழியில்லை யென்பதாம். மற்று - அசை. (அக)

90. என்செயலாவதியாதொன்றுமில்லைமற்றியான்புரித
னின்செயலாகநினைவளித்தாயுன்னினீக்கமற்றேன்
புன்செயலீதென்றுநன்செயலீதென்றும்புந்திசெய்யே
னுன்செயல்யாவுமென்றேகருவேசவுளந்தெளிந்தே.

(இ - ள்.) கருவேச—!—என் செயல் ஆவது - எனது தொழிலாயிருப்பது, யாது ஒன்றும் இல்லை - ஏதொன்றுமில்லை; யான் புரிதல் - யான் செய்யுந் தொழிலைப்பற்றி, நின் செயல் ஆக - உனது செய்கையாகவே, (இருக்கின்ற உண்மையை உணருமாறு), நினைவு அளித்தாய் - எண்ணத்தை (எனக்குத்) தந்தருளினாய்; (யான்), உன்னின் - உன்னினின்றும், நீக்கம் அற்றேன் - நீங்குதலொழிந்தேன்; யாவும் - எல்லாத்தொழில்களையும், உன் செயல் என்றே உளம் தெளிந்து - உனதுசெய்கை யென்றே மனத்தில் தெளிவுகொண்டிருத்தலால், ஈது புல் செயல் என்றும் - இது தீச்செய்கை யென்றும், ஈது நல் செயல் என்றும் - இது நற்செய்கை யென்றும், புந்தி செய்யேன் - (மனத்தினால்) கருதவும்மாட்டேன்; (எ - று.)

ஜீவாத்மா ஸ்வாதந்த்ரியமின்றிப் பரமாத்மாவுக்கே அடிமையாதலையும், உடம்பினுள் உயிர்போல அந்தஜீவாத்மாவினிடத்துப் பரமாத்மா அந்தராத்மாவாய் இயக்குதலையும் நோக்குமிடத்து, எனக்கென்றுசொல்ல ஒருசெயலுமில்லை; இப்பிரபஞ்சத்தில் எல்லாம் இறைவனான உனக்கே உரியன வென்று சொல்லத்தகும்; இவ்வாறான தத்துவவுணர்ச்சியை நீ எனக்குக் கருணை செய்ததனால், நானென்று சொல்லுமாறு உன்னினின்றும் வேறுபட்டுத் தோன்றுகின்ற அகங்காரம் நீங்கப்பெற்றேனாதலால், பிறர்க்கு நான் செய்வதுபோலத் தோன்றுகின்ற செயல்கள்யாவும் உன்னுடையனவே யாதல் பற்றி, அத்தொழிலில் தோன்றுகின்ற நன்மைதீமைகளில் இனி எனக்கு யாதொருதொடர்பு மில்லை யென்றவாறு. இதனால், கவி தாம்பெற்ற தத்துவவுணர்ச்சியின் தன்மையை வெளியிட்டன ரென்க. "எனக்கெனச் செயல் வேறிலை யாவுமிங்கொருநின், தனக்கெனத்தகும்" என்றார் தாயுமானவரும். 'நின்னின் நீக்கமற்றேன்' என்றது - நீ என்னுள் அந்தராத்மாவாய் வசித்த

லால் நான் உன்னைப்பிரியுமாறு இல்லை என்றவாறு: "பிறியுந்தன்மையில்லா வகை கலக்கின்ற பெரியோய்" என்றது காண்க. எல்லாம் கடவுளின்செய லே யாதலால், அத்தத்துவவுணர்ச்சியையுடைய தாம் அத்தொழில்களில் குற்ற நற்றம்பேசுவது பெரியதோரபசாரமாகுமென்பார் 'புன்செயலீதென்றும் நன்செயலீதென்றும் புந்திசெய்யேன்' என்றார்.

மற்று - வினைமாற்று. செயலாவதியாது, மற்றியான் - குற்றியலிகரங்கள்; இவற்றுள் முந்தியது அலகுபெற்றும், பிந்தியது அலகுபெறாதும் வந்தன.

91. உளந்தெளியும்படியெப்படிவேதமுமுண்மைநிலை
யளந்தறியாதகருவைப்பிரானம்பவளமன்ன
வளந்தருவேணியுஞ்சங்கக்குழையுமதிமுகமுங்
களந்தருநீலமும்பாவித்திடாதகயவருக்கே.

(இ - ள்.) வேதமும் - எல்லாவேதங்களும், உண்மை நிலை அளந்து அறியாத - (தனது) ஸ்வரூபத்தின்தன்மையை ஆராய்ந்தறியப்பெறாத, கருவை பிரான் - திருக்கருவைச் சிவபெருமானது, அம் பவளம் அன்ன - அழகிய பவழம்போன்ற [சிவந்த], வளம் தரு வேணியும் - செழித்துள்ள சடைமுடியையும், சங்கம் குழையும் - சங்கத்தினாற்செய்யப்பட்ட காதணியையும், மதி முகமும் - பூர்ணசந்திரன்போன்ற திருமுகத்தையும், களம் தரு நீலமும் - திருக்கழுத்திற் பொருந்திய நீலநிறத்தையும், பாவித்திடாத - (மனத்தினால்) தியானிக்கப்பெறாத, கயவருக்கு - கீழ்மக்கட்கு, உளம் தெளியும் படி - மனந் தெளிவடையும் விதம், எப்படி - எவ்வாறு? (எ - று.)

சிவபிரானது அங்கங்களையெல்லாம் நன்றாகப்பாவித்து அனுபவிக்கும் மேன்மக்களுக்கே மனம் தத்துவவுணர்ச்சியைப்பெற்றுத் தெளிவடையுமே யன்றி, மற்றைக் கீழ்மக்கட்கு ஒருகாலும் மனந்தெளிவடையா தென்பதாம். 'வேதமும் உண்மைநிலை அளந்தறியாத கருவைப்பிரான்' என்றதனால், உலகத்து நூல்களுட் சிறந்த வேதத்தினாலும் உண்மையறியப்பெறாத சிவபெருமான் தனதுசடைமுடி முதலியவற்றை அன்போடுதியானிப்பவர்கட்கு, திருவருளினாலேயே தனது உண்மைநிலையை அறிவிப்ப னென்பது போதரும். 'அம்பவளமென்ன' என்றும் பாடம். (கக)

92. கயங்கொண்டநீரின்மதிநிழல்போலக்கலங்கிநின்று
மயங்குங்கவலைமடநெஞ்சமேமலைமங்கைகொங்கை
முயங்குங்கருவைப்பெருமானைன் னுட்பகைமூன்றும்வென்று
சயங்கொண்டிருக்கினுனக்கொருகாலுந்தளர்வில்லையே.

(இ - ள்.) கயம் கொண்ட நீரில் - குளத்திற்பொருந்திய நீரிலே காணப்படுகின்ற, மதி நிழல் போல - சந்திரனதுபிரதிபிம்பம் (ஒருநிலையில்லாது தளும்புதல்) போல, கலங்கி நின்று - கலக்கமடைந்து நின்று, மயங்கும் - மயங்குகின்ற, கவலை - துன்பத்தையுடைய, மட நெஞ்சமே - அறியாமையுள்ள (எனது) மனமே! — மலை மங்கை கொங்கை முயங்கும் - பார்வதிதேவி

யினது தனங்களைத் தழுவுகின்ற, கருவை பெருமான் - திருக்கருவைச் சிவ பெருமான், என் உள் பகை மூன்றும் - எனது உட்பகைவர்க்கமாகிய (காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும்) மூன்றையும், வென்று - (தனது அருளென்னுந் தண்டத்தா லடித்து வலியடக்கிச்) சயித்து, சயம் - தானே, கொண்டு - (தனக்குச் சுவாதீனமாகக்) கொண்டு, இருக்கின் - (உன்னிடத்தில்) வீற்றிருப்பானாயின், உனக்கு—, ஒரு காலும் - எக்காலத்திலும், தளர்வு இல்லை - தளர்ச்சியுண்டாகாது; (எ - று.)

காமம் வெகுளி மயக்க மென்னும் முக்குற்றங்களும் தம்வசப்படுத்தியதனால் அவற்றின் கையிற் சிக்குண்டுதவிக்கின்ற தமதுமனத்தை நோக்கி, 'சிவ பெருமான் தனது அருளென்னுந் தண்டினால் முப்பகைகளையும் அடித்து ஒட்டி உன்னைத் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு தனது வெற்றி தோன்ற உன்னிடத்து வீற்றிருக்கப்பெறுவாயாயின், பிறகு ஒருகாலும் உனக்குப் பிறவித்தடுமாற்றமுண்டாகாமல் நற்கதிபெறுவாய்' என்று உபதேசித்துத் தேற்றியவாறு. காற்றுமுதலியவற்றாற் குளத்துநீர் ததும்புகின்ற இயல்பையுடையதாக அதனுள்தோன்றுஞ் சந்திரபிம்பமும் தளும்புதல்போல, இருவினையினால் ஆன்மா வருந்துவதாக அதனுள்ளிருக்கும் மனமும் தடுமாறுகின்றதென உவமையால் விளக்கினார். காமம் க்ரோதம் லோபம் மோஹம் மதம் மாத்ஸர்யம் என்று வடநூலார் உட்பகையை ஆறென்றுகூறவும், அவை காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூன்றனுள் அடங்குதல்பற்றி, இங்கு 'உட்பகைமூன்று' என்றார். உட்பகையாவது - மனத்தில்தங்கி அதனை நல்வழியிற் செல்லவொட்டாது கெடுக்குந் தன்மையது; "காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன், நாமங் கெடக் கெடும் நோய்" என்றார் திருவள்ளுவனாரும். இனி, இச்செய்யுட்கு— சந்திரன் தனக்கு இயற்கையில் ஆட்டமொன்றும் இல்லாதிருந்தும் நீரினுள் தோன்றும்போது அங்கு அசைந்து தோன்றுதல்போல, சிவபெருமான் தனக்கு விகாரமொன்றும் இல்லாதிருந்தும் அவிச்சையால் தான் ஜீவாத்மாவாகத்தோன்றும்போது வருந்துவதாகத் தோன்றுவன்; அந்த ஜீவாத்மா ஸோஹம்பாவனையால் அவிச்சைநீங்கின் மனந்தெளிவடைவனெனச் சிவாத்வைதமாகப் பொருள்கூறுவாருமுளர்.

கயங்கொண்ட நீர் - ஆழங்கொண்ட நீர் என்று பொருளுரைப்பாருமுளர். கயம் - யானை யெனினுமாம். சயம் = ஸ்வயம். இனி, வென்று - வலியடக்கி, சயம் [ஜயம்] கொண்டு - வெற்றிகொண்டு என்று உரைப்பினுமாம். (கஉ)

93. தளர்வுவந்தெய்தின்வினையினைநோவர்தழைக்குஞ்செல்வக்
கிளர்வுவந்தெய்திற்றமைத்தாம்புகழ்வர்கிளைத்தபசுந்
துளவுவந்தோனுமுளரிவந்தோனுந்துதித்துநிற்பக்
களவுவந்தோன்செய்தகற்பனையீதென்றுகாண்கிலரே.

(இ - ள்.) 'ஈது - (சுகதுக்கங்கட்குக்காரணமான) இந்த ஊழ்வினை,— கிளைத்த - தழைத்த, பசுந் துளவு - பசுமையான துளசிமாலையை, உவந்தோனும் - விரும்பியணிந்த திருமாலும், முளரி வந்தோனும் - (அத்திருமாலினது

உந்தித்)தாமரையில் தோன்றிய பிரமதேவனும், துதித்து நிற்ப - தோத்திரஞ் செய்துநிற்க, களவு உவந்தோன் - திருக்களாவின்நிழலில் விரும்பியெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமான், செய்த—,கற்பனை - சங்கற்பமேயாகும்,' என்று—, காண்கிலர் - உண்மையறியாதவர்கள்,—தளர்வு வந்து எய்தின் - (தமக்கு) ஒருதளர்ச்சி வந்தால், விதியினை நோவர் - (அதற்குக்காரணமான) ஊழ்வினையை வெறுப்பார்கள் ; தழைக்கும் செல்வம் கிளர்வு வந்து எய்தின் - மேன்மேற்பெருகுகின்ற செல்வக்கிளர்ச்சி (தமக்கு) வந்தால், (அப்போது மாத்திரம்), தமை தாம் புகழ்வர் - (அதற்குக்காரணந் தாமேயென்று) தம்மைத் தாமே மேம்படுத்திப் பாராட்டிக்கொள்வார்கள் [ஊழ்வினைப்பயனென்று சிறிதுங்கருதார் என்றபடி]; (எ - று.)

கடவுளினதுநிக்கிரகரூபமான சங்கல்பத்திற்குக்காரணமாகும் வினை பாபமென்றும், அநுக்கிரகரூபமான சங்கல்பத்திற்குக் காரணமாகும் வினை புண்யமென்றும் சொல்லப்படும் ; புண்ணியத்தின்பயனாகச் செல்வமும், பாவத்தின் பயனாக வறுமைமுதலியதுன்பங்களும் நேர்கின்றன ; உண்மை இவ்வாறிருக்க, இதனை அறியாத உலகத்துமனிதர், தமக்குத் தளர்வுநேர்ந்தால்மாத்திரம் அது விதியின்கொடுமையால் நேர்ந்ததென்று அவ்விதியை வெறுத்தலும், செல்வவாழ்க்கை நேர்ந்தபோது தமதுவிதியின்பயனாகவே அதுவும்நேர்ந்ததென்று கருதாமல் தமதுதிறமையால் நேர்ந்ததென்று தம்மை மதித்துச் செருக்கூறுதலும் செய்கின்றனர் என்று அவர்களது அறிவின்மையை எடுத்துக் காட்டியவாறு. "செல்வம்வந்துற்றகாலத் தெய்வமுஞ்சிறிதுபேணார்,...... வல்வினைவிளைவுமோரார் மண்ணின்மேல் வாழுமாந்தர்" என்றதும், "நன்றாங் கால்நல்லவாக்காண்பவ ரன்றாங்கா, லல்லற்படுவ தெவன்" என்ற திருக்குறளின் விசேடவுரையில், 'தாமே முன்செய்துகொண்டமையானும் ஒட்டாது கழியாமையானும் இரண்டும் இயைந்து அனுபவிக்கற்பால ; அவற்றுள் ஒன்றற்கு இயைந்துஅனுபவித்து ஏனையதற்கு அதுசெய்யாது வருந்துதல் அறிவன்று என்பதாம்' என்றதும் இங்குக் காணத்தக்கன. "மெய்த்திரு வந்துற்றாலும் வெந்துயர் வந்துற்றாலும், ஒத்திருக்கு முள்ளத்துரவோன்" என்றவாறு எப்போதும் ஒருநிலையில்நிற்றலே உத்தமர்களின் தன்மை யென்க.

துளவு - துளவம்: வடசொல். முளரி - முள்ளாகியஅரையையுடையதெனத் தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறிப்பெயர். நிற்ப உவந்தோன் என இயையும். களவு வந்தோன் என்றும்பிரிப்பர். ஈது - செய்யுளில் சுட்டு நீண்டுவந்தது.

94. காணப்பெற்றேன்கருவைப்பெருமானைக்களாநிழற்கீழ்ப்
பூணப்பெற்றேன்செய்யபொன்னடித்தாமரைபூணுமன்பு
பேணப்பெற்றேனவன்பேராயிரங்களும்பேசப்பெற்றே
ஞணப்பெற்றேன்கொடும்பாவமென்பால்வந்துநண்ணுதற்கே.

(இ - ள்.) (யான்), கருவை பெருமானை - திருக்கருவைச் சிவபெருமானை, களா நிழல் கீழ் - திருக்களாவின்நிழலிலே, காண பெற்றேன் - தரிசிக்கப்பெற்றேன் ; செய்ய - சிவந்த, பொன் அடி தாமரை - (அப்பிரானது)

அழகிய திருவடித்தாமரைகளை, பூண பெற்றேன் - (தலையின்மீது) தரிக்கப் பெற்றேன்; பூணும் அன்பு-(அப்பெருமானிடத்துக்) கொள்ளவேண்டிய அன்பை, பேண பெற்றேன் - (என்னிடம்) பொருந்தப்பெற்றேன்; அவன் பேர் ஆயிரங்களும் - அவனது ஆயிரந்திருநாமங்களையும், பேச பெற்றேன் - உச்சரிக்கப்பெற்றேன்; கொடும் பாவம் என்பால் வந்து நண்ணுதற்கு - கொடிய தீவினை என்னிடம் வந்துசேர்தற்கு, நாண பெற்றேன் - கூச்சமடைந்தேன்.

பின்னர்க்கூறிய செயல்கட்கெல்லாங் காரணம் சிவபெருமானது தரிசனமே யாதலால், அதனை முன்னர் எடுத்துக்கூறினர். (கூச)

95. நண்ணலர்முப்புரம்விற்காமன்றன்புரநன்னகைத்தீக்
கண்ணனலேவிச்சுடுகளவீசர்கடலினஞ்சம்
விண்ணவர்வாழவருந்தியகாலையுமெய்யில்வைக்கும்
பெண்ணவளங்குவிலகாதொழிந்ததென்பேதைமையே.

(இ - ள்.) நண்ணலர் முப்புரம் - பகைவர்களாகிய அசுரர்களது மூன்று பட்டணங்களையும், வில் காமன் தன் புரம் - கரும்புவில்லையுடைய மன்மதனது உடம்பையும்,— (முறையே), நல் நகை தீ - நல்லசிரிப்பாகிய நெருப்பையும், கண் அனல் - நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்பையும், ஏவி - பிரயோகித்து, சுடு - சுட்ட, களவீசர்—, விண்ணவர் வாழ - (அஞ்சிய) தேவர்கள் உயிர்வாழுமாறு, கடலின் நஞ்சம் - பாற்கடலில்தோன்றிய (ஆலாகல) விஷத்தை, அருந்திய காலையும் - உட்கொண்டபோதும், மெய்யில் வைக்கும் பெண்ணவள் - (தமது) உடம்பின்இடப்பாதியிற் கொண்டுள்ள உமாதேவியானவள், அங்கு - அவ்விடத்தினின்றும், விலகாது ஒழிந்தது - விட்டுச்செல்லாமல் (அங்கேயே) தங்கியிருந்தது, என் பேதைமையே - என்ன மடமைக்குணமோ? (எ - று.)

ஒருவன் நஞ்சுண்டால் அதனால் ஆபத்துநேர்தல் கண்கூடாகவிருக்க, சிவபெருமான் நஞ்சுண்டகாலத்தில் அப்பிரானது திருமேனியிற் செம்பாதியாக இருக்கின்ற உமாதேவி 'தனக்கும் ஆபத்து நேரக்கூடும்' என்று அஞ்சி விலகாமல் அப்போதும் உடன்இருந்தது என்னபேதைமையோ! என்று வஞ்சப்புகழ்ச்சியணி வகையால், இறைவருடம்பினின்று உமாதேவி எப்போதும் பிரியாது உடனுறையும் உறுதித்தன்மையை விளக்கியவாறு: இறைவனைச் சார்ந்தார்க்கும் நஞ்சு முதலியவற்றால் நலிவுபிறவாமை இங்கு விளங்குதல் காண்க. முப்புரங்களை நகைத்தீயினாலும் காமனது உடம்பைக் கண்ணனலினாலும் சுட்ட களவீசர் என்று முறையே சென்று இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். புரம் - பட்டணமும், உடம்பும். காலையும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. (கூரு)

96. பேதாதிபேதப்பிறவிகடோறும்பிறந்திளைத்தேன்
மாதாவும்பெற்றுவளர்த்திளைத்தாள்கொடுமாமறலி
தூதாளுங்கொன்றிளைத்தான்களவீசவித்துன்பத்துக்கோ
ராதாரநின்னிருபாதாரவிந்தத்தடைவதுவே.

(இ - ள்.) களவீச—! (நான்),—பேதம் அதிபேதம் பிறவிகள் தோறும் - பலவகையிலும் வேறுபாட்டையுடைய பிறப்புக்களிலெல்லாம், பிறந்து - பல தரம் பிறந்துபிறந்து, இளைத்தேன் - சலிப்படைந்தேன்; மாதாவும் - (அவ்வப்பிறவியில் எனக்குத்) தாயாயிருந்தவளும், பெற்று வளர்த்து இளைத்தாள் - பெற்றுப்பெற்று வளர்த்துவளர்த்து மெலிந்தாள்; மா கொடு மறலி தூது ஆளும் - மிக்ககொடிய யமனது தூதனாகிய கிங்கரனும், கொன்று இளைத்தான் - (பிறவிதோறும் எனது) உயிரை வாங்கிவாங்கிச் சலித்துப் போனான்; இ துன்பத்துக்கு - இவ்வாறு ஓயாதுவருகின்ற துன்பங்களை நீக்குதற்கு, ஓர் ஆதாரம் - ஒப்பற்ற துணையாவது, நின் இரு பாத அரவிந்தத்து அடைவது - உனது இரண்டு திருவடித்தாமரைகளிற் சேர்வதேயாம்; (எ - று.)

சிவபெருமானது திருவடிகளை யடைவதே பிறவித்துன்பங்கள் நீங்கி நற்கதிபெறுதற்கு உபாயமா மென்பது, கருத்து. யான் சிவபிரானது திருவடியைச் சேர்ந்ததனால், இனி எனக்கும் பிறக்கும்படி நேராது; தாயர்கட்கும் பெற்றுவளர்க்குஞ் சிரம மிராது; யமதூதர்க்கும் எனது உயிரைவாங்குகின்ற சிரமம் ஒழியு மென்பது, இங்குப் போதரும். பேதாதிபேதம் - பேத அதி பேதம் எனப் பிரிக்க: பேதமாவது - ஓரினத்திற்குள் நிகழும் வேறுபாடு; அதாவது - தேவசாதியாருள் வித்தியாதரர் யக்ஷர் கந்தர்வர் கின்னரர் என்றாற் போல்வது: இது, ஸஜாதீயபேத மெனப்படும். அதிபேதமாவது - வேறுபாடுடைய இனத்திற்குள் தோன்றும் வேறுபாடு: அதாவது - தேவர் மக்கள் விலங்கு புள் என்றாற் போல்வது: இது - விஜாதீயபேத மெனப்படும். துன்பத்துக்கு ஓராதாரம் - "துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார்" என்றாற் போல நின்றது. (௯௬)

97. அடையும்படிக்கோருறுதிகிட்டாமலகலிடத்தே
மிடையுஞ்சமயப்படுகுழிவீழ்ந்துமெலிந்துமன
மிடையும்பருவத்துமெய்ஞ்ஞானக்கண்டந்தெனைப்புரந்த
கடையும்படைவிழியொப்பனையாண்மனக்காதலனே.

(இ - ள்.) சமயம் படுகுழி வீழ்ந்து - புறச்சமயங்களாகிய படுகுழியிலே விழுந்து, மெலிந்து - தளர்வடைந்து, மனம் இடையும் பருவத்து - மனங் கலங்குஞ்சமயத்தில், அடையும் படிக்கு - (சிவபிரானாகிய தன்னைச்) சேர்ந்து உய்யுமாறு, ஓர் உறுதி கிட்டாமல் - ஒருபற்றுக்கோடுங் கிடைக்கப்பெறாமல், அகல் இடத்து - (நான்) விலகிப்போகக்கூடிய தருணம் நேரும்போது,— எனை புரந்த கடையும் படை விழி ஒப்பனையாள் மனம் காதலன் - என்னைப் பாதுகாத்தற்குஉரிய அராவியவேற்படைபோன்ற கண்களையுடைய ஒப்பனையம்மையின் மனவிருப்பத்திற்கு உரியவனாகிய சிவபெருமான், மெய் ஞானம் கண் தந்து - (எனக்கு) உண்மையறிவாகிய கண்ணைக் கொடுத்து, மிடையும் - (அருள்கொண்டு) நெருங்கினான்; (எ - று.)

யான் உண்மையான சற்சமயம் இதுவென்று உணராது தடுமாற்றங் கொண்டு பலவகைச்சமயங்களிலும் புகுந்து சிவபிரானாகிய பற்றுக்கோட்

டைக் கைவிட்டு உறுதிப்பொருள்கிடையாது தடுமாறி வருந்துங்காலத்தில், காரணமின்றி யெழுந்த தனதுபெருங்கருணையினால், சிவபெருமான் எனக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தையளித்து என்னிடத்துச்சேர்ந்தன னென்பதாம். தன்னில் அகப்பட்டார் ஈடேறுதல் அருமையாதல்பற்றி, பிறசமயத்தைப் படுகுழி யென்றார். உண்மையைக்காணுதற்கு ஞானமே கருவியாகநிற்றலால், அதனைக் கண் என்றல், மரபு. காதலன் மிடையும் - செய்யுமென்முற்று ஆண்பாலுக்கு வந்தது. 'மிடைந்தான்' என இறந்தகாலத்தாற் கூறவேண்டியவிடத்து நிகழ்கால எதிர்காலங்கட்குஉரிய செய்யுமென் வாய்பாட்டு முற்றாகிய 'மிடையும்' என்ற சொல்லாற் கூறியது - இயல்பினால்வந்த காலவழுவமைதியாம்.

98. காதல்விளைத்துத்துணைசெய்தவேளுடல்கட்டழித்த
கோதமனத்திற்குறித்துக்கொலோகுலவெற்புதவு
மாதுமையொப்பனைபால்வண்ணனேநின்வடிவிலொரு
பாதிதனக்குவடிவிருப்பாகப்பறித்ததுவே.

(இ - ள்.) பால் வண்ணனே - திருக்கருவைச்சிவபெருமானே !—குலம் வெற்பு உதவும் - அஷ்டகுலாசலங்களுளொன்றாகிய இமவான் பெற்ற, மாது உமை - உமாதேவியாகிய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மை,—காதல் விளைத்து - (தன்னிடத்துச் சிவபிரானுக்கு) ஆசையையுண்டாக்கி, துணைசெய்த - (தனக்கு) உதவிசெய்த, வேள் - மன்மதனது, உடல் - உடம்பை, கட்டு அழித்த - (நெற்றிக்கண்ணினால்) உருக்குலைத்ததுபற்றித் (தனக்குத்) தோன்றிய, கோதம் - கோபத்தை, மனத்தில் குறித்து கொல் ஓ - தன்மனத்திற் கொண்டுதானோ, நின் வடிவில் - உனது திருமேனியில், ஒருபாதி - ஒருபாதிபாகத்தை, தனக்கு வடிவு இருப்பு ஆக - தனதுஉடம்பாக அமையுமாறு, பறித்தது - கவர்ந்துகொண்டது ? (எ - று.)

உமாதேவி பிருங்கிமுனிவரால் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தவஞ்செய்து சிவபிரானது திருமேனியின் ஓர்பாகத்தில் இடைவிடாது தான் உடனுறைதலைக்குறித்து, தனக்குத் துணையாக நின்று சிவபிரானுக்குக் காதலைவிளைத்த மன்மதனை அச்சிவபெருமான் எரித்து அழித்த கோபத்தால் அப்பிரானது திருமேனியிற் பாதிபாகத்தைக் கவர்ந்தனளென வேறொருகாரணங் கற்பித்துக்கூறியது - ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணியின்பாற்படும். (இந்நூலாசிரியர் மற்றோரிடத்தில் சிவபிரானது திருமேனி பாதியாதற்குக் காரணத்தை "ஏறுபட்டுங் கல்லா விருஞ்சிலையா லெற்றுண்டும், மாறுகட்டமாற்றாலடியுண்டும் - ஊறுபட்ட, வாதையாலோ கருவைவாணனே பொன்மேனி, பாதியாய்த்தேய்ந்தாய் பகர்" என்று வருணித்துக்கூறுவர்.) கோதம்=க்ரோதம் ; வடசொல். (கூஅ)

99. பறியாவினையைப்பறித்திலன்மாற்றிநின்பாதமன்றி
யறியாவறிவளித்தாண்டவனேயடியேனுக்குன்னைப்
பிறியாவரமன்றிவேண்டுவதில்லைபிரசமலர்
வெறியார்களாவினிழற்கீழ்நிலைபெற்றமெய்ப்பொருளே.

(இ - ள்.) பறியா வினையை - களையப்படாத [அநுபவித்தே தீரவேண்டிய] இருவினைகளையும், பறித்திலன் - தீர்த்தற்குஉரிய உபாயத்தை நாடாமல் வெறுமனே இருந்தேனாக[நான்ஒருமுயற்சியுஞ் செய்யாதிருக்கையில்],மாற்றி- (அவ்வினைகளை) ஒழித்து, நின் பாதம் அன்றி - உனது திருவடிகளையல்லாமல், அறியா - (வேறொன்றையும்) அறியாத, அறிவு - உண்மையறிவை, அளித்து- (எனக்குக்) கொடுத்து, ஆண்டவனே - (என்னை) அடிமைகொண்டவனே! பிரசம் மலர் - தேன்நிறைந்த மலர்களின், வெறி ஆர் - நறுமணம் நிறைந்த, களாவின் நிழல்கீழ் - திருக்களாமரத்தின் நிழலிலே, நிலை பெற்ற - நிலையாக எழுந்தருளியுள்ள, மெய் பொருளே - எப்போதும் அழியாத கடவுளே!— அடியேனுக்கு - (உனது) அடியவனாகிய எனக்கு, உன்னை பிறியா வரம் அன்றி - உன்னைவிட்டு நீங்காத வரமேயல்லாமல், (வேறுஒன்றும்), வேண்டுவது இல்லை - வேண்டாம்; (எ - று.)

உன்னைப்பிரியாது நிற்கும் வரமொன்றையே அடியேனுக்குத் தந்தருளவேண்டுமென்று சிவபிரானை வேண்டியவாறு. 'பறித்தலன்மாற்றி' என்று பாடங்கொண்டு, பறித்து - (எனதுவினைகளை) அழித்து, அ(ல்) லல் மாற்றி - (பிறவித்துன்பங்களை) ஒழித்து என்று பொருளுரைப்பாருமுளர். (கூகூ)

100. பொருள்காட்டிமாசற்றபோதமுங்காட்டியப்போதநல்கு
மருள்காட்டிச்சந்ததமானந்தங்காட்டியடர்ந்தகங்கு
லிருள்காட்டும்பூங்குழலொப்பனைபாகவிருளறுத்துத்
தெருள்காட்டிப்பாதமலர்சூட்டவென்றலைசீர்பெற்றதே.

(இ - ள்.) அடர்ந்த - நெருங்கிய, கங்குல் இருள் காட்டும் - இரவின் இருளை யொத்து மிகக்கறுத்துத்தோன்றுகின்ற, பூ குழல் - பூவையணிந்த கூந்தலையுடைய, ஒப்பனை - ஒப்பனையம்மையை, பாக - (வாம)பாகத்தி லுடையவனே!—(எனக்கு), பொருள் காட்டி - உண்மைப்பொருளை (இன்னதென்று) தெரிவித்து, மாசு அற்ற போதமும் காட்டி - (அப்பொருளையறிதற்குஉரிய) குற்றமற்ற தத்துவஞானத்தையும் உண்டாக்கி, அ போதம் நல்கும் அருள் காட்டி - அந்த நல்லறிவினாலுண்டாகின்ற (உனது) விசேஷமான கருணையையும் (என்னிடத்துத்) தோற்றுவித்து, (பிறகு), சந்ததம் ஆனந்தம் காட்டி - எப்போதும் (உன்னையே சிந்தித்தலாலாகிய) பரமாநந்தத்தையும் உண்டாக்கி, இருள் அறுத்து - (அவிச்சையாகிய) இருளை அடியோடொழித்து, தெருள் காட்டி - (மனத்தில்) தெளிவை யுண்டாக்கி, பாதம் மலர் சூட்ட - (உனது) திருவடித்தாமரைமலரைச் சூட்டியதனால், என் தலை - எனது சிரசு, சீர் பெற்றது - சிறப்பை யடைந்தது; (எ - று.)

சிவபெருமான் காரணமின்றியெழுந்த தன்பெருங்கருணையால் உண்மைப்பரம்பொருளையறிவித்தல் முதலிய நல்லருட்காரியங்களை யுண்டாக்கி என்தலைமீது தனதுதிருவடிகளைப் பொறித்ததனால், எனது தலை தான் பெறுதற்குஉரிய நற்பயனைப் பெற்றுச் சிறப்படைந்த தென்பதாம். காட்டும் - உவமவுருபு. (க00)

திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி முற்றிற்று.

திருக்கருவைக்கலித்துறையந்தாதி

செய்யுள்முதற்குறிப்பகராதி.